RAGNAR
JÓNASSON

„O interpretare islandeză modernă a unui mister clasic, în stilul Agathei Christie."
Ian Rankin

projekt.eu

RAGNAR JÓNASSON

— Seria: Dark Iceland #5 —

FEMEIA DIN FAR

Original: *Andköf* (2013)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRES

— 2023 —

Scriitorul islandez Ragnar Jónasson s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat şi predă legislația privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universității din Reykjavík. În trecut, a lucrat în televiziune şi radio, chiar ca reporter pentru Radiodifuziunea Națională Islandeză. Înainte să-şi înceapă cariera de scriitor, Ragnar a tradus paisprezece romane ale Agathei Christie în islandeză şi a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie şi Islanda.

Cărțile lui Ragnar s-au vândut în peste 3 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creştere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franța, Marea Britanie (Kindle) şi Australia (tot Kindle). *Fata care a murit* este primul roman islandez care a intrat în lista de bestselleruri Sunday Times.

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt Dark Iceland (care îl are în centru pe tânărul Ari Thór) şi Hulda (cu detectiva care poartă acelaşi nume). Drepturile pentru Dark Iceland s-au vândut deja în 30 de țări. În 2021, Ragnar a publicat *The Girl Who Died (Fata care a murit,* Crime Scene Press, 2021), primul său roman care nu face parte dintr-o serie, devenind primul autor islandez a cărui carte apare pe lista de bestselleruri *Sunday Times.*

Ragnar a fondat prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii, în Islanda, şi e cofondator al festivalului internațional de literatură mystery & thriller Iceland Noir, care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură polițistă din lume." Locuieşte în Reykjavík cu soția şi cele două fiice.

Pentru fratele meu, Tómas

GHID DE PRONUNȚIE

Ari Thór – Ari Tho-wr
Arnór – Arn-oer
Ásta – Ow-sta
Blönduós – Bloen-du-ows
Hédinsfjördur – Hie-thins-fioer-thur
Herjólfur Herjólfsson – Her-iol-fuur Her-iolf-son
Kálfshamarsvík – Cowls-Hamar-s-vik
Kristín – Christine
Óskar – Ow-skar
Siglufjördur – Siglue-fioer-thur
Skagaströnd – Skaga-stroend
Thóra – Tho-ra
Tómas – Toe-mas

Islandeza are câteva litere care nu există în alte limbi europene şi care nu sunt uşor de reprodus. Litera ð se înlocuieşte în general cu *d* – ca în cazul numelor Gudmundur, Gudfinna, Hédinn, dar şi al denumirilor de locuri cu terminația -fjördur. Sunetul se apropie de acel *th* sonor din engleză, ca în cuvintele *thus* şi *bathe.*

Litera Þ se înlocuieşte în general cu *th,* ca în cazul numelor Ari Thór, şi e echivalentul lui *th* surd din engleză, ca în cuvintele *thing* sau *thump.*

Litera *r* se pronunță ca atare.

Cuvintele islandeze se pronunță punând accentul pe prima silabă.

„Noapte neagră, pătrunde în grădina mea cu flori! Nu-mi
va lipsi roua ta, acum că toate florile mi s-au prăpădit...”

din *Haust,* Jóhann Jónsson (1896-1932)

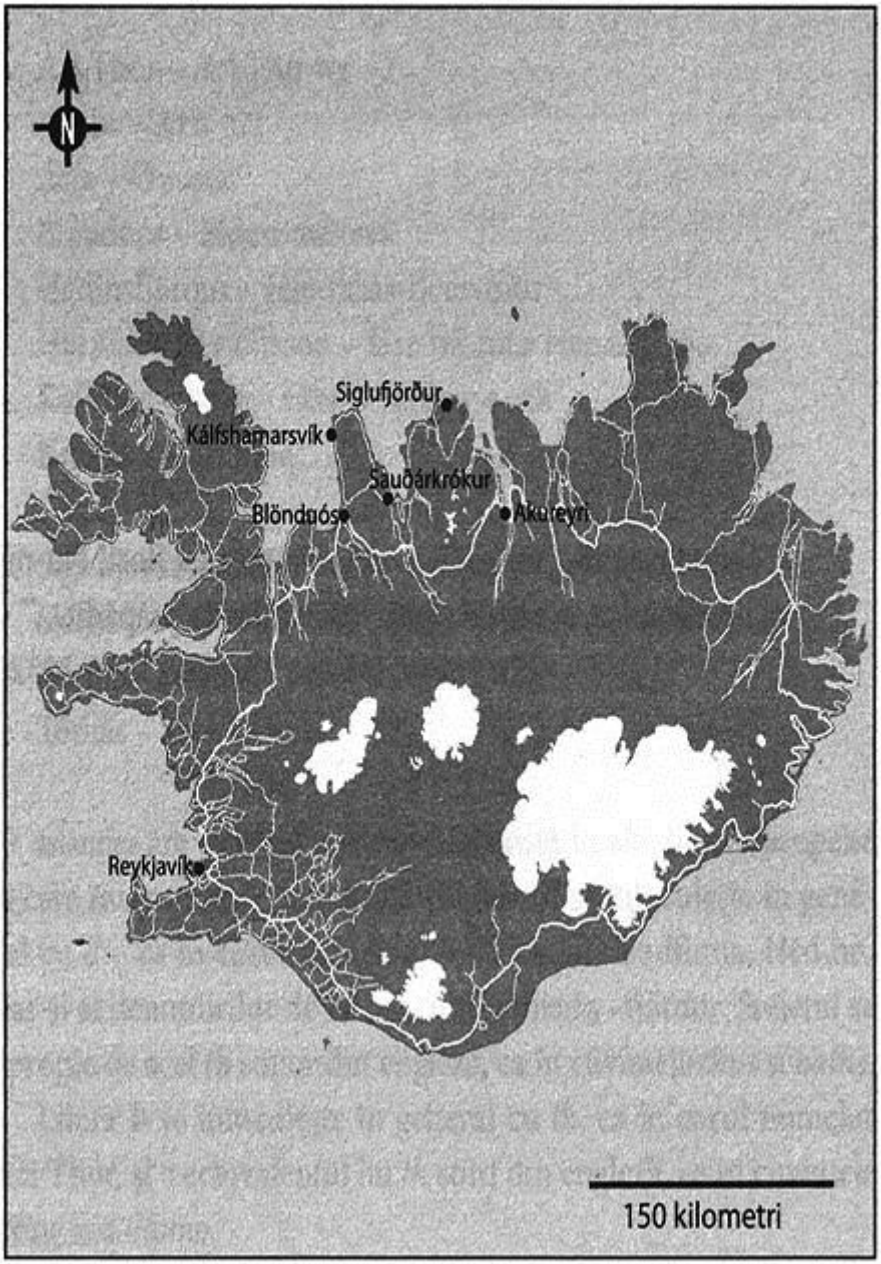
N
Siglufjörður
Kálfshamarsvík
Sauðárkrókur
Blönduós
Akureyri
Reykjavík
150 kilometri

PROLOG

Fetița întinse mâinile, iar apoi totul se petrecu atât de repede încât nu avu timp nici să țipe. Gravitația preluă controlul şi ea pur şi simplu căzu.

Marea şi stâncile erau chiar acolo, în fața ei.

Era prea mică să recunoască moartea în timp ce se apropia de ea.

Promontoriul, plaja, farul, tărâmul minunat dimprejur – toate acestea fuseseră terenul ei de joacă.

Apoi se izbi de bolovanii de sub ea.

— PARTEA ÎNTÂI —
PRELUDIU PENTRU MOARTE

1

Era o imagine pe care Ásta Káradóttir nu avea s-o uite niciodată, chiar dacă – sau poate tocmai din acest motiv – nu era decât o copilă când o văzuse.

Se afla în camera ei când se întâmplase. Uşa fusese până atunci închisă, la fel şi ferestrele, iar aerul dinăuntru era stătut. Era aşezată în capul oaselor în patul care scârțâia noaptea când ea se răsucea să privească afară pe geam. Era posibil – sau chiar probabil – ca în amintirea pe care o avea din ziua aceea să se fi infiltrat şi alte lucruri, chemate din alte amintiri din copilărie. Însă ceea ce văzuse – întâmplarea groaznică la care fusese martoră – nu avea să-i dea pace niciodată.

Nu povestise nimănui.

Iar acum se întorsese, după un exil îndelungat.

Era decembrie, iar stratul subțire de zăpadă aşternut pretutindeni amintea de faptul că aproape sosise Crăciunul. Plouase uşor în drumul ei dinspre sud, iar vremea fusese relativ călduroasă. Ținând aerul condiționat pornit ca să nu se aburească parbrizul, în maşină devenise aproape insuportabil de cald.

Ásta izbutise să iasă fără probleme din zona centrală din Reykjavík, conducând pe Ártúnsbrekka şi părăsind oraşul unde traiul era ca sexul prost: mai bun decât nimic, dar nu cu mult. Nu că se aştepta să-şi lase viața complet în urmă. Avea de gând să-şi ia adio de la realitatea monotonă – apartamentul sordid de la demisol cu cei şaizeci şi opt de metri pătrați de claustrofobie şi întuneric. Uneori, ca să mai risipească din mohoralã, trăgea draperiile, dar asta nu însemna decât că trecătorii de pe strada ei aglomerată se puteau zgâi înăuntru pe fereastră, spionând-o când vine şi când pleacă şi privind-o de sus, de parcă locuind la demisol şi neînchizând draperiile ar fi renunțat la orice pretenție la intimitate.

Apoi mai erau şi tipii pe care-i aducea acasă uneori în weekend, când avea chef. Unii dintre ei chiar voiau să țină lumina aprinsă şi draperiile trase – să facă dragoste la vedere.

Era încă tânără, avea doar puțin peste treizeci de ani, şi, cu toate că era conştientă că nu depăşise floarea vârstei, era sătulă de rutina banală şi nesfârşită a locurilor de muncă temporare şi a schimburilor de noapte, se săturase ca abia să trăiască de pe o zi pe alta din ajutoare sociale sau din salariul minim, locuind într-un apartament închiriat din centrul oraşului.

Ca să ajungă la destinație străbătuse partea de vest a Islandei şi apoi trecătoarea înaltă care ducea spre nord, până în peninsula Skagi, la Kálfshamarsvík. Nu intenționase vreodată să se întoarcă, dar iat-o acum aici, purtând după ea secretele acelea vechi. Îşi petrecuse ziua pe drum, aşa că atunci când ajunse la destinație golful era cufundat în întunericul serii. Rămase o vreme în picioare, privind casa. Era o clădire frumoasă, cu două etaje, pod şi demisol. Stilul arhitectonic probabil că era mai vechi decât casa în sine, deşi clădirea fusese ridicată de zeci de ani. Era zugrăvită într-un alb elegant, curat, avea o fundație înaltă, cenuşiu-închis, şi balcoane curbate la ultimul etaj. Ásta şi sora ei locuiseră o vreme în pod împreună cu tatăl şi mama lor. Nimeni nu se uitase la bani când fusese construită casa.

O lumină era aprinsă la parter, acolo unde îşi amintea că fusese camera de zi, iar uşa din față era luminată de un felinar. Erau singurele două lumini, în afară de strălucirea farului de pe promontoriu, desigur. Jocul dintre lumină şi umbră avea o grație imposibil de definit deoarece luminile erau nefiresc de puternice în întuneric. Era o zonă de o mare frumusețe naturală şi cu o istorie bogată. Pretutindeni erau ascunse rămăşițele unor case dispărute.

Pentru că nu o zorea nimic, Ásta porni agale spre casă, savurând aerul proaspăt al serii, oprindu-se din când în când să privească cerul şi să lase fulgii de zăpadă să-i gâdile chipul.

Ezită în dreptul uşii înainte să bată.

Oare chiar era o idee bună?

O rafală tăioasă îi stârni un fior pe şira spinării, iar ea aruncă rapid o privire împrejur. Murmurul vântului îi crease un sentiment brusc de nelinişte. Parcă ar fi stat cineva în spatele ei.

Ásta roti privirea numai ca să se convingă că nu era cazul.

O întâmpină numai întunericul. Nu era nimeni altcineva, singurele urme din zăpadă erau ale ei.

Era prea târziu să se mai întoarcă.

2

— El n-ar fi vrut să stai aici, zise Thóra mai mult pentru sine decât pentru Ásta.

Era a doua, poate a treia oară când spunea acelaşi lucru, sub o formă sau alta.

Thóra era trecută bine de şaizeci de ani, dar nu se schimbase mult în ultimii douăzeci şi cinci. Avea aceeaşi figură neutră, aceiaşi ochi reci şi acelaşi glas enervant, cicălitor.

Óskar, fratele în vârstă al Thórei, stătea la pianul din celălalt capăt al livingului şi cânta la nesfârşit aceeaşi melodie liniştită. Nu fusese niciodată genul vorbăreț, se grăbea întotdeauna să-şi termine cafeaua şi apoi revenea la pian.

Thóra părea să se străduiască sincer să o facă pe Ásta să se simtă binevenită. Încercaseră să depene amintiri de demult, însă diferența de vârstă era prea mare ca să aibă multe în comun. Ultima dată când se întâlniseră, Ásta avea şapte ani iar Thóra vreo patruzeci. Ce aveau în comun, însă, era faptul că amândouă şi-l aminteau pe tatăl Ástei, aşa că, în mod firesc, o parte din conversație se purtă despre el.

— El n-ar fi vrut asta, repetă Thóra.

Ásta încuviință dând din cap şi zâmbi politicos.

— N-are rost să mai discutăm, spuse tânăra în cele din urmă. El e mort, iar Reynir mi-a oferit un loc unde să stau.

Nu preciză că nu Reynir venise cu ideea, ci că ea îl sunase şi îl întrebase dacă poate veni câteva zile.

— Ei bine, aşa stau lucrurile, răspunse Thóra.

Óskar repeta mai departe aceeaşi melodie, nu fără pricepere, ci îndeajuns de competent, umplând pauzele stânjenitoare din conversație.

— Reynir locuieşte aici tot anul? întrebă Ásta, cu toate că era sigură de răspuns.

Fiind unicul moştenitor al unui om de afaceri bogat, Reynir Ákason fusese de ani întregi în lumina reflectoarelor media. Ásta citise câteva interviuri cu el în care spunea că, atunci când se afla în Islanda, nu voia să stea decât la țară.

— Mai mult sau mai puțin, replică Thóra. Situația s-ar putea schimba acum că bătrânul nu mai e printre noi. Presupun că ai citit în ziar acum vreo două săptămâni că s-a stins.

Coborî glasul, parcă din respect pentru cel mort, însă din ton părea că e afectată.

— Eu şi Óskar voiam să mergem în sud la înmormântare, dar Reynir a zis că nu e nevoie. Catedrala din Reykjavík e oricum foarte mică. Şi nu-l cunoşteam prea bine – nu venea aici prea des. Deşi erau tată şi fiu, nu prea semănau.

Făcu o pauză înainte să continue:

— Cred că Reynir are enorm de muncă preluând toate afacerile, toate investițiile... Nu ştiu cum se descurcă. Dar e deştept, băiatul ăla.

Băiatul ăla, îşi zise Ásta. Ultima dată când se văzuseră, el sigur nu avea mult peste douăzeci de ani. Bineînțeles, pe atunci, în ochii unei fete de şapte ani, era om în toată firea. Deştept, da, având aerul unui tip cu experiență şi ambițios. Fusese un navigator entuziast cu iahtul, fermecat în mod limpede de mare, la fel cum fusese şi Ásta.

— Băiatul ăla, spuse ea cu voce tare. Câți ani are acum?

— Se apropie de cincizeci, aş zice. Nu că ar recunoaşte.

Thóra încercă să zâmbească, însă efortul era făcut fără tragere de inimă.

— Încă locuieşte la demisol?

Întrebarea neprevăzută măturără camera ca o rafală de aer rece. Thóra înlemni şi rămase tăcută câteva clipe îndelungate. Din fericire, la fel ca mai înainte, Óskar cântă mai departe. Ásta îi aruncă o privire. Cocoşat deasupra claviaturii, stătea cu spatele la ele. Toată înfăţişarea lui dădea senzaţia de oboseală. Purta pantaloni reiaţi maro şi acelaşi pulover albastru-închis cu guler, de pe vremuri – sau poate că o rudă apropiată purtase pe atunci hainele astea.

— Eu şi Óskar ne-am mutat acolo, spuse Thóra, nu pe cât de nonşalant intenţionase.

— Tu şi Óskar? întrebă Ásta. Nu-i prea înghesuit pentru voi amândoi?

— E o schimbare, dar asta-i viaţa. Reynir o să locuiască aici, sus, şi e casa lui, bineînţeles.

Rămase o clipă tăcută.

— Suntem doar recunoscători că putem rămâne, interveni Óskar în mod surprinzător. Ne e drag promontoriul, în ciuda a toate cele.

Se întoarse şi o privi intens pe Ásta. Avea chipul aspru şi mâinile osoase. Ea îi citi imediat sinceritatea pe figură.

— Am crezut doar că încă aveţi spaţiul vostru în apartamentul de aici, de sus, din moment ce m-aţi adus în living, spuse Ásta stânjenită, cu toate că în sinea ei starea lor de disconfort o amuza puţin.

— Nu, nu. Folosim apartamentul de aici când mâncăm împreună, toţi trei, sau când avem oaspeţi. În livingul de jos e mai întuneric decât aici, nu e prea bun să întreţii musafiri, zâmbi Thóra.

— Îmi închipui, răspunse Ásta vorbind din propria experienţă a traiului într-un apartament întunecos de la demisol.

— Dar am făcut tot ce-am putut ca să fie mai primitor, spuse Thóra, parcă vrând să-şi ceară scuze.

Óskar se întorsese la pian şi reluase melodia de mai devreme.

Ásta privi în jur. Livingul nu se schimbase aproape deloc, deşi cu siguranță părea mai mic decât odinioară. Din câte-şi dădea seama, aceeaşi mobilă se afla încă acolo unde fusese dintotdeauna: vechea canapea în stil Tudor, măsuța pentru cafea din lemn maro-închis, rafturile grele, ticsite de literatură islandeză. Mirosurile familiare se jucau cu simțurile ei, creând o aromă şi o senzație nedesluşite care făceau parte din casă. Remarcabil cum mirosul poate evoca amintiri de mult uitate. Mobilierul elegant îi arătă limpede Ástei cât de banal, cât de deprimant era propriul ei apartament mobilat ieftin – o canapea ruptă, o masă pe care o cumpărase aproape pe nimic printr-un anunț de pe internet şi scaunele de bucătărie vechi, de un galben țipător, care nu mai erau de mult la modă.

— Tu o să foloseşti vechea ta cameră din pod, fireşte, zise Thóra încetişor.

— Serios? întrebă Ásta surprinsă.

Când vorbise cu Reynir, nu discutase amănunte despre unde o să doarmă.

— Asta dacă nu cumva ai prefera să nu dormi acolo. Îți putem găsi loc altundeva.

Thóra părea nedumerită.

— Reynir s-a gândit că acolo o să vrei să stai. În ultimii câțiva ani am depozitat lucruri acolo sus, dar am mutat cutiile şi lucrurile în dormitorul...

Deodată coborî privirea şi ezită.

— În dormitorul care a fost al surorii tale.

— E în regulă, zise Ásta hotărâtă. Nu vă faceți griji.

Nu-i trecuse prin minte că va putea sta – sau că va trebui să stea – în vechea ei cameră. Probabil ar fi preferat să stea altundeva, însă nu voia să-i roage. Trebuia să fie puternică.

— Să nu ne înțelegi greşit, draga mea, spuse Thóra cu o căldură neobişnuită în glas. Chiar dacă am zis că tatăl tău n-ar fi vrut să te întorci aici, eşti mereu binevenită.

Câtă generozitate, dat fiind că nu e casa voastră, îi venea Ástei să răspundă, însă a rămas tăcută.

— Şi acum ce faceți aici? întrebă ea, nu deosebit de politicoasă.

— Cam la fel ca până acum... avem grijă de casă. Nu mai sunt atâtea lucruri de făcut ca odinioară, iar noi nu mai suntem tineri. Óskar e un fel de îngrijitor, ca pe vremuri. Nu-i aşa, Óskar?

El se ridică de la pian şi se apropie de ele, sprijinindu-se în baston.

— Bănuiesc că da, bombăni el.

— Nu mai poate face muncă grea, după cum vezi, spuse Thóra aruncând o privire spre baston.

Óskar se aşează lângă ea, dar păstră o anumită distanță.

— Şi-a rupt genunchiul căţărându-se pe blestematele alea de stânci.

— O să-şi revină mai devreme sau mai târziu, mormăi Óskar.

Privindu-i, Ásta nu mai reuşi să se concentreze la vorbele Thórei. Trecerea anilor îşi spusese cuvântul, iar cei doi frați păreau mai bătrâni şi mai obosiți decât se aşteptase să fie. Ca şi cum aproape că ar fi fost sătui de toate cele, se gândi ea.

— Şi are grijă de far atât cât îi permite genunchiul betegit. L-a preluat de la tatăl tău.

Pe Ásta o copleşi o senzație de disconfort. I se mai întâmpla din când în când. Trase aer adânc în piept, închizând ochii ca să-şi încetinească respirația.

— Eşti obosită, draga mea? întrebă Thóra.

Ásta fu luată prin surprindere.

— Nu. Deloc.

— Să-ți pregătesc ceva de mâncare? Lui Reynir îi gătesc când e aici. Sigur, poate să-şi poarte singur de grijă, dar încerc să fac un efort. Nu e ca şi cum ar mai avea nevoie de noi. Ne-ar putea arunca afară să ne descurcăm de unii singuri, dacă ar avea chef.

Zâmbi.

— Nu spun că ar face-o, doar că ar putea s-o facă...

— Mersi, zise Ásta adunându-se. Am mâncat un sandvici pe drum. O să mă țină.

Cineva bătu tare la uşă iar Ásta tresări. Cei doi bătrâni nu se arătară surprinşi, însă.

— Credeam că Reynir vine abia mâine seară, spuse Ásta.

— El nu obişnuieşte să bată la uşă, mormăi Óskar.

— Înseamnă că e Arnór, zise Thóra şi se ridică în picioare.

Fratele ei rămase nemişcat, privind fix în depărtare şi ținându-se cu mâna de genunchi, probabil cel accidentat, cu o expresie pe chip de parcă-şi cerea scuze.

— Îți aminteşti de Arnór? întrebă el cu glas scăzut.

Ásta îi zâmbi călduros bătrânului, pe care-l considera vârstnic chiar dacă trebuie că nu avea nici şaptezeci de ani. Cu siguranță părea mai bătrân fără scânteierea vie care odinioară îi juca în ochi.

Îl plăcuse dintotdeauna pe Óskar. Fusese bun cu ea, iar în serile când mâncau peşte la cină el îşi făcuse un obicei din a-i aduce în cameră un pahar cu lapte şi nişte fursecuri înainte de culcare. Ştia că, în ciuda faptului că marea era atât de aproape, sau poate tocmai din cauza asta, micuța Ásta nu suportase niciodată peştele. Îşi amintea de răul pe care-l simțea ori de câte ori era peşte pe masă.

— Mulțumesc, îi zise lui Óskar, deşi intenționase să nu spună decât un simplu „da” şi că, bineînțeles, şi-l amintea pe Arnór.

— Mulțumesc? repetă Óskar întrebător, ținându-se încă de genunchi şi aplecându-se spre ea ca şi cum n-ar fi auzit

bine şi ar fi vrut să se asigure că nu se întâmplă şi a doua oară.

Ásta simți că se face roşie la față, lucru care i se întâmpla rareori.

— Scuze. Doar mă gândeam, ştii tu, la zilele de odinioară. Îmi aduceai mereu lapte şi fursecuri... Dar da, mi-l amintesc pe Arnór.

Arnór locuia la o fermă din apropiere. Era băiatul lui Heidar, cu toate că acum trebuie că mai era băiat la fel de puțin pe cât era Reynir, chiar dacă avea cu zece ani mai puțin. Îl putea vedea cu ochii minții: cu câțiva ani mai mare decât ea, înalt şi dolofan, fusese un puşti timid şi stângaci. Cele două surori îl vedeau des, dar el nu se juca niciodată cu ele. Poate i se părea caraghios să se joace cu copii mai mici, mai ales cu fete; sau poate era doar timid.

Ástei i se păru că vede o lumină în ochii lui Óskar. Se uită afectuos la ea, apoi îşi coborî privirea.

— Deci îți amintești? spuse el, iar apoi adăugă: Mă bucur să văd că ai ajuns aşa bine.

Ea zâmbi numai din politețe. *Am ajuns aşa bine?* se gândi în sinea ei şi simți că nu poate fi deloc de acord. Era limpede că el habar nu avea de existența ternă care o aştepta în apartamentul mohorât din Reykjavík, de lupta neîncetată de a se elibera de monotonie şi a face ceva cu viața ei. În unele seri se simțea atât de deprimată în timp ce stătea pe canapea şi privea întunericul de partea cealaltă a ferestrei, văzând oamenii cum păşesc grăbit în timp ce viața trecea pe lângă ea, încât simțea nevoia disperată să scape din propriul ei apartament – să spargă geamurile şi să se târască afară, zgâriată şi însângerată de sticla sfărâmată. Aşa ar fi simțit ceva – şi ar fi fost mai bine decât să nu simtă nimic.

— Locuieşte tot acolo?

Auzea zgomot de conversație din hol; Thóra şi oaspetele ei stăteau de vorbă.

— A, da. Ferma a intrat pe mâinile lui acum câțiva ani, când i-a murit tatăl. Heidar era deja bătrân, fie-i țărâna uşoară. Arnór are grijă de caii lui Reynir. Şi ne ajută mult aici, mai ales cu farul. Eu ar trebui să fiu paznicul farului dar, după cum vezi, nu mai pot să urc toate scările alea. E băiat bun, încheie Óskar hotărât.

Ásta ridică privirea când Thóra şi Arnór intrară în living şi alături de femeia în vârstă văzu un tânăr înalt şi zvelt. Aproape că nu-l recunoscu – numai pentru că ştia deja cine era reuşi să vadă o asemănare în spatele zâmbetului luminos. Altfel, se schimbase complet. Devenise un bărbat chipeş – era greu să-l mai vezi în el pe băiatul stângaci de care-şi amintea ea.

— Ásta, zise el încrezător, de parcă ar fi văzut-o doar cu o zi înainte, pe promontoriu, poate.

Pe vremuri era tăcut şi ezitant, cele două surori îl evitau de parcă înseşi vieților lor ar fi depins de asta. Acum era stăpân pe sine.

— Mă bucur să te văd, spuse el.

Când păşi spre el, întinse mâna, aşteptând să i-o strângă. În loc de asta se pomeni strânsă afectuos în brațe. Îmbrățişarea era atât de caldă încât nu se putu abține să nu-i răspundă, trăgându-l automat mai aproape. Apoi, dându-şi seama ce face, se trase deoparte, nesigură.

Îl privi stingheră şi zise:

— Şi eu mă bucur să te văd.

Aproape în şoaptă, apoi zâmbi timid.

Arnór, însă, nu trăda niciun pic de stinghereală. El rămase nemişcat în timp ce ea se fâstâcea şi nu mai ştia încotro să se uite.

Îi trecu prin minte să spună ceva despre tatăl lui, să-i spună „condoleanțe”, dar hotărî să nu o facă. Nu ştia de cât timp se stinsese Heidar, nici cum se întâmplase, aşa că nu ar fi părut decât nesinceră. Propriul ei tată murise de când

se întâlnise ultima oară cu Arnór. Poate cele două decese se anulau reciproc? Nici ea, nici Arnór nu aveau motiv să le aducă în discuție.

El aruncă o privire spre Óskar.

— Am adus uneltele, vrei să ne uităm rapid la fereastra din far? Trebuie s-o reparăm curând.

— S-a spart ieri, când a fost urât afară, îi spuse Óskar Ástei înainte să se întoarcă spre Arnór: Sigur – nu că eu o să fiu de vreun mare ajutor.

— E mai bine să vii oricum. Am nevoie să-mi arăți ce e de făcut, spuse Arnór atât de politicos încât Ásta aproape se lăsă convinsă că vorbea sincer, deşi era convinsă că doar încerca să nu-l jignească pe Óskar.

Cei doi le lăsară pe Ásta şi Thóra să rămână în living, fără să scoată vreun cuvânt.

— Cred că mă duc la culcare, spuse Ásta în cele din urmă, când tăcerea deveni prea stânjenitoare.

Îşi ridică valiza.

— În regulă, zise Thóra. Scările către pod...

Ásta o întrerupse.

— Ştiu drumul, zise ea cu glas grav.

3

Apăsă pe întrerupător, iar beciul slab lumină scara îngustă şi pereții cenuşii, decorați cu un model în formă de ramuri. O privire mai atentă dezvăluia câteva fructe mici şi roşii pe crengile verzi. Covorul era ros, iar balustrada de lemn văzuse zile mai bune. De undeva se simțea un curent uşor – suficient cât s-o facă să tremure din nou.

Ştia că în casă erau destule camere neocupate. Nu era obligată să accepte să stea în vechea ei cameră din pod. Dar, dincolo de orice, fusese camera ei, şi nu era genul care să-şi imagineze că vreo fantomă din trecut zăbovea acolo ca s-o

ţină trează. Era mai puternică de atât. Odată ajunsă în pod, însă, stând în dreptul uşii închise a camerei, se întrebă dacă într-adevăr făcea ce trebuie. Oare era o greşeală? Avea sentimentul neplăcut că totul se va sfârşi prost. Nu era mai bine să nu răscolească în trecut şi să se întoarcă acasă?

Nu era prea târziu. Putea fără probleme să se întoarcă, să coboare şi să-şi ia rămas-bun de la Thóra, spunându-i că intervenise ceva la Reykjavík şi că trebuia să plece. Nu era nevoie să le spună nimic lui Óskar şi Arnór.

Ezită înainte să deschidă uşa şi privi împrejur. În dreapta erau uşile către dormitorul principal şi baia mică. În spatele ei era colţul care servea drept bucătărie şi... Se întoarse foarte încet. Uşa de la dormitorul surorii ei era închisă. Voia să se uite înăuntru, numai o clipă, dar hotărî să nu o facă. În schimb, deschise uşa fostului ei dormitor.

Camera din pod nu era pe cât de mare şi-o amintea. Nu exista niciun punct unde să mai poată sta dreaptă. Aerul era închis, aproape avea un iz de mucegai, aşa că se grăbi să aprindă lumina şi să deschidă fereastra.

Era mai bine. Murmurul valurilor se insinuă pe geam, familiar şi liniştitor. Privi în jos, spre marginea stâncii. De acolo, chiar de la fereastra aceea, văzuse ceva ce n-ar fi trebuit. Ciudat, nu părea dureros să-şi amintească episodul, chiar dacă şocul fusese devastator.

Nu erau prea multe de văzut în semiobscuritatea serii. Farul de pe promontoriu ajuta, însă. Întunericul nu se impunea niciodată acolo sus, îşi zise ea, dar apoi zâmbi sumbru. În casa aceea, în locul acela, nu exista decât întuneric.

Clădirea părea neliniştitor de tăcută. Thóra trebuie că plecase în apartamentul de la demisol. Probabil îi era greu să se mute, dar Ásta nu reuşea să simtă vreun fel de compasiune faţă de bătrână.

Vechiul ei pat se afla în acelaşi loc. Din fericire, deşi nu era chiar mare, nu era nici vreun pat pentru copii. Încă îmbrăcată complet şi lăsând lumina aprinsă, se întinse cu băgare de seamă. Patul scârţâi zgomotos, o făcuse dintotdeauna. Ásta îşi căută o poziţie mai comodă în timp ce patul gemea sub ea.

Era epuizată fizic, dar mintea îi mergea la turaţie maximă, iar somnul era puţin probabil să o cuprindă imediat, aşa că se ridică din nou, amintindu-şi de scara abruptă, în spiralã, care ducea din micul apartament din pod – dacă i se putea spune aşa – direct la uşa din spate şi apoi afară. Încercând să-şi alunge oboseala, coborî treptele. Acum mulţi ani, numărul lor fusese mare pentru picioruşele ei mici, dar acum era o nimica toată, iar după câteva clipe păşea în zăpada care cădea uşor.

Se îndepărtă de casă cu paşi înceţi şi se cufundă în întuneric, nu din pricina zăpezii de sub tălpi ci din pricina apăsării atât de multor amintiri. Inspiră, iar aerul rece îi aduse şi mai multe, de astă dată bruşte şi ascuţite: nopţile acelea petrecute în cămăruţa din pod, unde ţipetele pescăruşilor şi mugetul valurilor o împiedicau să adoarmă. De fapt, zgomotul mării era mai puţin o amintire şi mai degrabă o prezenţă atotcuprinzătoare care acum vuia, la întrecere cu vântul.

Din nou avu sentimentul că venind acolo ispitea soarta. Dar, făcând un efort ca să-şi alunge tulburarea, îşi croi drum mai departe spre far.

Cărarea era greu de distins pe întuneric. Nu că ar fi contat – Ásta ar fi găsit-o şi legată la ochi. Şi nu-i era frică de întuneric, nu-i fusese niciodată. Dar se simţea nelinişţită, de parcă fantomele trecutului ar fi chemat-o, ar fi urmărit-o... ar fi avertizat-o. În scurtă vreme, farul începu să se ivească treptat din întunecimea din faţa ei, pe cel mai înalt punct al promontoriului. Petrecuse mult timp în preajma

clădirii înalte, uneori scăldându-se în lumina soarelui sub fațada sudică, dar mai des în umbra rece a fațadei dinspre nord.

I-ar fi plăcut să meargă drept la far, însă acolo erau Óskar şi Arnór, reparând fereastra, şi nu-şi dorea deloc să-i întâlnească. Aşa că, în schimb, porni spre stâncile din stânga ei – un escarpament pe care vremea, vântul şi marea îl devastaseră de-a lungul veacurilor, transformându-l într-o aglomerare de bolovani zimțați.

Fără să-şi dea seama, se pomeni la buza prăpastiei. Se aplecă în față, ținându-şi respirația şi privind în jos în timp ce vântul îi biciuia chipul şi zăpada îi înțepa pielea. Sub ea se întindea marea nemiloasă, luminată de far, şi simți imediat prezența morții.

O rafală puternică aproape că o împinse peste margine. Făcu un pas în spate, neavând nici cea mai mică dorință să-şi sfârşească viața acolo. Chiar şi aşa, nu era înspăimântată; îi plăcea să simtă sângele pulsându-i în vene. Gândul la moarte îi stârnise un val brusc de energie.

Marea o hipnotizase dintotdeauna. Câteodată stătuse aşezată pe buza prăpastiei şi o privise, uneori coborând pe plaja din golf. Când valurile erau cel mai puternice şi mai fioroase, nu exista niciun alt loc unde i-ar fi plăcut să se afle. Albul era culoarea mării furioase şi astfel, puțin câte puțin, în ochii fetiței albul devenise culoarea furiei. Când stătea în apropierea valurilor în timpul unei furtuni violente, marea sărată îi umplea ființa – aproape devenea una cu oceanul. Îşi amintea bine cum privise fermecată pescăruşii care se luptau cu rafalele, încercând din toate puterile să rămână în aer. De multe ori ştiuse exact cum se simțeau.

Într-un târziu se întoarse şi porni spre casă. În timp ce mergea, aruncă o ultimă privire către far şi îi văzu pe Óskar şi Arnór venind pe acelaşi drum. Ei o zăriră imediat, iar

Arnór îi făcu semn cu mâna. Ea ezită, îl salută la rândul ei, apoi îşi reluă în grabă traseul.

Înapoi în cameră, trase draperiile, îşi puse un pulover ca să scape de frigul care-i intrase în corp şi se întinse sub plapumă. Acum era întuneric beznă, dar tot se foi îndelung până izbuti în sfârşit să adoarmă.

Se trezi dintr-odată, neştiind cât dormise, cu senzația că-i era greu să respire. Deschise ochii, dar întunericul o copleşi. Se ridică în capul oaselor cu o mişcare bruscă, respirând sacadat. Era mult prea cald, aerul era greoi şi sufocant.

Scoțându-şi puloverul şi tricoul, împinse plapuma deoparte şi rămase o clipă în lenjerie înainte să se întindă ca să deschidă draperiile şi fereastra. Aerul rece năvăli înăuntru, iar întunericul dispăru atunci când lumina farului inundă camera.

Se întinse înapoi în pat, întrebându-se preț de un moment dacă să-şi ia telefonul din buzunarul blugilor ca să vadă cât e ceasul. Însă ora nu conta, hotărî până la urmă. Închise ochii, respirația îi reveni la normal şi se cufundă într-o nouă stare de calm. În ultima vreme nu era obişnuită să doarmă cu geamul deschis – pur şi simplu era imposibil în apartamentul de la demisol dar acum aerul proaspăt venea ca un salvator, iar ea izbuti într-un final să adoarmă, amintirile trecutului lăsând-o în pace şi dându-i voie să se adâncească într-un somn profund.

4

Ziua următoare se scurse neplăcut de lent. Ásta dormi până târziu şi mâncă de prânz cu Thóra şi Óskar într-o tăcere aproape copleşitoare. Reynir tot nu ajunsese, iar

Arnór nu mai apăruse. După prânz, Ásta ieşi la o plimbare scurtă iar apoi încercă să se odihnească în pod, dar fără succes. O frământau prea multe lucruri.

Pe la ora şase seara ieşi din nou, mergând încă o dată spre far. Când ajunse în dreptul lui încercă să deschidă uşa, dar era încuiată – o schimbare faţă de perioada când fusese tatăl ei îngrijitor. El nu încuia niciodată – pur şi simplu avea încredere că fiicele lui nu se vor pune în pericol. Aşa că Ásta reuşise câteodată să se mai strecoare înăuntru, când voia să se ascundă sau când simţea nevoia de singurătate. Fusese refugiul unei fetiţe. Avusese grijă să nu umble cu nimic, de obicei nefăcând altceva decât să închidă uşa şi să se aşeze pe trepte ca să se relaxeze şi să gândească. Îşi zise acum că tatăl ei trebuie că-şi dăduse seama de ce făcea, însă nu scosese niciodată vreun cuvânt pe subiectul acela.

Ásta îşi amintea vag că o dată, şi probabil chiar mai des, el o luase la plimbare pe promontoriu şi încercase să-i povestească despre istoria locului. Pe atunci nu o interesa ce-i spunea, dar acum, cumva, rememora cu uşurinţă. În schimb, farul i se păruse mereu o clădire deosebit de frumoasă, stâlpii lui înalţi şi negri creând un contrast puternic cu pereţii albi. Iar înălţimea te putea copleşi dacă stăteai aproape de el. Se trase câţiva paşi în spate, cu ochii în sus, lăsându-şi privirea să urce de-a lungul pereţilor, lăsând ca în fiinţa ei să se cufunde sentimentul că e o părticică minusculă din întregul lumii.

— E încuiat, auzi pe cineva în spatele ei.

Tresări surprinsă şi se răsuci pe loc. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se.

Arnór venea spre ea înfofolit într-o geacă groasă, lungă. Avea capul descoperit, chiar dacă acolo nu erai adăpostit de marea întinsă, iar obrajii îi erau roşii. Arăta chiar mai chipeş decât cu o noapte înainte.

— Da, am observat, zise ea tăios. Lucrurile s-au schimbat.

— Nu toți suntem nonşalanți ca tatăl tău, replică el.

— Deci îți aminteşti de el? întrebă ea pe un ton mai potolit.

— Sigur. A fost un om minunat. Nu era genul de persoană pe care s-o uiți prea repede. A trecut ceva timp de când a murit, nu?

Ea se uită mirată cum Arnór se aşază pe mica platformă de ciment din jurul farului, alegând priveliştea de deasupra golfului în loc să se aşeze lângă uşă şi să privească spre uscat.

După o clipă Ásta era aşezată lângă el, având grijă să nu se apropie prea mult.

— Da şi nu, răspunse ea. Nu aveam nici douăzeci de ani când a murit, dar s-ar putea spune că ne-a părăsit cu mult înainte.

— A murit mult prea devreme, spuse Arnór îngândurat.

— Da.

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Chiar muncea din greu, zise Arnór în cele din urmă. Chiar până când...

Glasul i se pierdu.

— Exact.

Ásta dădu aprobator din cap şi se uită împrejur. Tatăl ei fusese un om al naturii până-n măduva oaselor, iar la început adorase locul... însă nu şi după aceea, bineînțeles.

Ea vorbi din nou:

— Obişnuiam să... începu ea, apoi amuți.

Inspiră profund, umplându-şi plămânii cu aer rece.

— Obişnuiam să mă furişez...

Nu apucă să zică mai multe înainte ca Arnór să-i încheie propoziția:

— ...în far. Da, ştiu. Eu obişnuiam să mă uit la tine când o făceai.

Ea zâmbi.

— Mi se părea puțin ciudat, continuă Arnór, ca o fată de şase sau şapte ani să vrea să se închidă într-un far vechi.

Făcu o pauză.

— Însă e drept că ai fost mereu distantă şi misterioasă. Încă eşti – chiar şi acum, când stau chiar lângă tine.

Ásta se ridică, mai brusc decât intenționase – nu voise să fie nepoliticoasă. Arnór rămase pe loc.

— Ai putea să-mi împrumuți o cheie de la far, te rog? întrebă ea, zâmbind în semn de scuze pentru atitudinea tăioasă. Doar peste weekend. Ar fi interesant să mai arunc o privire înăuntru.

— Sigur, nicio problemă.

Arnór se ridică în picioare şi rămase în umbra farului impunător.

— Dar nu am niciuna la mine, e în maşină. Ți-o aduc mai târziu.

— Mersi.

— În fine, am venit aici să te iau, zise el.

— Să mă iei?

— Da. A sosit Reynir. Am fost cu el până-n sat, să-l ajut să ducă un brad uriaş pe care l-a cumpărat pe Skagaströnd. Nu i-a încăput în SUV-ul ăla luxos al lui, aşa că a trebuit să iau camioneta. În SUV-urile astea de fiță n-ai loc de nimic, şi nu cred că voia să-şi murdărească maşina frumoasă şi curată încercând să înfigă în ea un pom de Crăciun. În fine, vrea să te invite la cină. A rugat-o pe Thóra să pregătească ceva. Din bucătărie ies nişte mirosuri minunate, crede-mă.

— Grozav. Ce mai aşteptăm? răspunse Ásta zâmbind.

Bradul era întins în mijlocul livingului. Ramurile emanau un miros înțepător.

Thóra îi salută pe Ásta şi Arnór, apoi îl rugă insistent pe Arnór, care părea gata de plecare, să rămână să mănânce cu ei.

— E loc destul, spuse ea, şi mult prea multă mâncare.

— Bine, fie, răspunse Arnór, care era limpede că nu avea nevoie de prea multe încurajări, şi se aşezară cu toții la masă, chiar dacă Reynir nu se vedea pe nicăieri.

Când Ásta se aşează, cineva îi puse mâinile pe umeri – delicat, nu ferm, însă chiar şi aşa ea tresări mirată şi se uită rapid împrejur, pe jumătate ridicându-se de pe scaun.

Fu destul de şocant pentru ea să-l revadă pe Reynir după atâția ani. Era limpede că avea un PR manager foarte bun, îşi zise. Imaginile cu personajul de vază din lumea afacerilor care apăreau în ziare sugerau un bărbat mai tânăr, mai zvelt şi mai îngrijit decât cel aflat acum în fața ei. Avea părul ciufulit, presărat cu cenuşiu şi care începea să se răărească. Iar cămaşa vârâtă în blugii strâmți dezvăluia o burtă pe care într-o fotografie poate că reuşea s-o ascundă, dar pe care acum nu făcea niciun efort să încerce s-o ferească de privirile celorlalți.

— Bună, Ásta, spuse el cu căldură în glas. Mă bucur să te revăd.

Îşi luă mâinile de pe umerii ei şi îi întinse una dintre ele – părea un gest mai protocolar decât dicta contextul.

Chiar şi aşa, ea îi strânse mâna moale şi zise:

— Mulțumesc că-mi dai voie să rămân.

Era singurul lucru care-i trecuse prin cap. Se invitase singură, deci nu era ca şi cum i-ar fi putut mulțumi pentru invitație.

— Eşti binevenită întotdeauna, draga mea, răspunse el. Sper că stai comod. Eşti în vechea ta cameră, bănuiesc.

— Da, aşa e, confirmă ea.

Apoi adăugă:

— Multe amintiri, conferind aproape inconştient greutate vorbelor ei.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Thóra o întrerupse anunțând că era momentul să servească primul fel: orez cu lapte, cu o notă de scorțişoară; Ásta nu mai gustase aşa ceva de ani întregi.

— Doar pentru că e Crăciunul, explică Thóra, parcă citindu-i gândurile.

— E frig azi, zise Reynir aparent fără motiv când fu servit orezul cu lapte. Pe-aici n-ai unde să te adăposteşti.

Îi zâmbi Ástei, apoi se uită la Óskar.

— Ai intrat în apă azi, Óskar?

Óskar ridică privirea din farfurie, parcă surprins să se afle în centrul atenției. Tuşi şi îşi şterse o urmă de orez de pe buza inferioară.

— Nu. Nu, în clipa asta nu înot, mormăi el. Nimic demn de menționat, oricum.

— „Nimic demn de menționat" – acum adică? întrebă Reynir.

— N-am mai vârât nici măcar un deget în apă în ultima vreme, răspunse Óskar.

— Doar nu vrei să spui că în mare! zise Ásta.

Însă, din nou, amintirile vechi parcă se luptau să iasă la suprafață. Nu cumva, pe vremuri, bătrânul se apucase de o nebunie ca înotul în mare? Da, acum îşi amintea vag ceva de genul ăsta. Pe atunci era un lucru destul de neobişnuit să te cufunzi în apele islandeze cumplit de reci, dar în ultima devreme devenise mult mai popular. Unii credeau că e sănătos şi răcoritor, din câte se pare, dar Ásta nu putea pricepe nici în ruptul capului de ce. Înotul în mare ar trebui păstrat pentru climate mai călduroase.

— Da, da, în mare, mormăi Óskar. Întotdeauna în mare.

După o pauză vorbi din nou:

— Însă mi-e greu să înot cum se cuvine, acum că am piciorul aşa rablagit. Îl las să-şi revină singur înainte să intru din nou în apă.

— Deci, ce vânt te-aduce înapoi aici? întrebă Arnór cu ochii la Ásta.

Inima ei rată o bătaie. Nu era încântată de întrebare, însă avea un răspuns pregătit; era acelaşi pe care i-l dăduse lui Reynir când îl contactase.

— Lucrez la un proiect.

— Un proiect?

— Da. Studiez islandeză la universitate şi scriu o teză despre tata. Nu reuşesc s-o termin, aşa că mi-am zis să vin în nord să o fac cum trebuie.

— Acum e vacanță de Crăciun, nu? întrebă Arnór.

Ea ezită.

— Păi, da. Trebuie s-o predau abia în ianuarie. Aşa că m-am hotărât să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură: să termin teza şi să ies o vreme din oraş.

Arnór îi zâmbi larg, dar în expresia lui era ceva ciudat care o făcu să nu se simtă în largul ei.

— Hmm, păi, începu Reynir şi, întorcându-se spre Thóra, adăugă încetişor: Tu te pricepi la cuvinte, Thóra, poate ar fi trebuit să mergi la universitate, la fel ca Ásta.

Thóra tresări, dar nu răspunse nimic. Se lăsă o tăcere neplăcută.

— Asta era intenția, murmură Thóra în cele din urmă.

— Serios? făcu Reynir.

— Thóra s-a îmbolnăvit înainte să termine facultatea, spuse Óskar, în mod limpede intervenind ca să salveze demnitatea surorii lui.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse Thóra tăios, parcă dând să se ridice.

Reynir se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe burtă.

— Ce ghinion! Te-ai fi descurcat bine la universitate. Ai fi putut să te întorci aici, dând pe-afară de cunoştinţe, şi să ne înveţi pe toţi câte ceva.

— Ba nu, răspunse Thóra cu glas liniştit, dar ferm.

— Cum aşa?

— Pentru că nu m-aş fi întors aici.

Acum chiar se ridică.

— Merg să aduc mielul, spuse ea, chiar dacă nici nu terminaseră felul întâi.

Ásta se mai servi cu nişte orez cu lapte. Era genul de mâncare în stil vechi, făcută în casă, căreia îi dusese dorul. Ea nu avea aptitudini culinare în mod deosebit şi nimeni nu-şi rupsese din timp s-o înveţe. Şi, oricum, cine s-o fi făcut? Îşi pierduse părinţii prea devreme. Poate că ar fi putut să-i arate mătuşa ei, persoana care o crescuse de la şapte ani? „Crescuse” poate că nu era cuvântul potrivit. Mătuşa ei pur şi simplu îi oferise un loc unde să stea, acceptând-o numai din simţul datoriei – mai întâi ca măsură temporară, apoi permanent. Fusese întotdeauna o femeie rece şi distantă, şi cu siguranţă n-o învăţase nimic pe Ásta – poate doar să aibă grijă de ea. Ásta se mutase de acolo cu prima ocazie.

Nu-i purta pică mătuşii ei, totuşi, şi încă şi mai puţin părinţilor ei. Nici nu-i era tocmai dor de ei. Nu avea niciun sentiment deosebit faţă de ei, de fapt, şi nu simţea niciun pic de amărăciune că avusese atât de puţine şanse în viaţă.

Dar în seara aceea avea de gând să ia atitudine. Nu mai avea niciun rost să aştepte.

Thóra aduse nişte vin roşu la miel. Ţinu neapărat să precizeze, ca şi cum ar fi fost rugată în mod special, că sticla era din colecţia personală a lui Reynir.

— E un vin bun, zise Reynir. Un vin bun pentru un musafir binevenit.

Îi zâmbi Ástei, dar gestul părea nesincer.

— Cum e să trăieşti la Reykjavík? se interesă Arnór politicos când Thóra îi umplu Ástei paharul.

— Nu-i rău, răspunse ea, întrebându-se dacă măcar să bea vin.

— Nu ți-e dor de liniştea şi pacea de la țară? adăugă Reynir.

Ea zâmbi. Era o întrebare la care putea răspunde fără dificultate.

— Nu, deloc, spuse şi luă prima înghițitură de vin.

5

Mai târziu în seara aceea, un musafir neaşteptat o vizită pe Ásta în camera ei din pod. După mirarea inițială, găsi compania plăcută, pentru că oricum s-ar fi chinuit să adoarmă. Mintea îi gonise toată seara, iar inima încă îi bătea cu repeziciune.

Ásta şi oaspetele ei vorbiră o vreme în pasajul îngust din fața dormitorului, mirosul blând de aftershave devenind tot mai puternic pe măsură ce el se apleca mai mult spre ea. Apoi o sărută – politicos, aproape cu răceală la început, apoi tot mai pasional. O mână pusă pe talie îşi croi drum mai jos şi o trase spre el. Ea îşi simți inima bătându-i cu putere şi încercă să gândească limpede prin ceața indusă de alcool.

Era o idee bună? Abia dacă-l cunoştea pe bărbatul acela. Dar nu se simțea în stare să se tragă de lângă el – cel puțin, nu încă. Se simțea liniştită cu el, cu fantoma asta din trecutul îndepărtat. Iar pulsul care vibra în ea era prea fierbinte, prea puternic. Nu există nici urmă de ezitare când el îi deschise fermoarul pantalonilor şi îşi strecură degetele înăuntru. Întorcându-i serviciul, ea îi descheie nasturii de la pantaloni.

Hainele le ajunseră în curând împrăştiate pe podea, iar ea îl conduse în dormitor. Abia când stăteau în picioare goi lângă patul ei vechi îl ţinu în sfârşit la distanţă.

— Nu putem s-o facem aici, şopti ea sărutându-i cu gingăşie lobul urechii. Patul ăsta vechi se dezmembrează. Scoate un zgomot cumplit.

— Bine, nicio problemă, spuse el. Dar nu trebuie să lăsăm atâta lucru să ne oprească.

O împinse în peretele rece. Ea simţi fiorul brusc ca pe o mie de ace care-i înţepau corpul lipsit de apărare, însă disconfortul trecu repede.

Durerea nu făcea decât să-i amintească de faptul că era în viaţă.

Era un sentiment fantastic.

— PARTEA A DOUA — MINCIUNI

1

— Bună dimineaţa, băiete!

Tómas îl salută pe Ari Thór cu glasul lui obişnuit, vesel, de bas, de parcă tocmai ar fi reluat o conversaţie începută cu numai o oră-două înainte.

În realitate, Ari Thór nu mai primise de ceva timp vreun semn de la fostul lui şef. Trecuse un an şi jumătate de când Tómas, pe atunci poliţistul-şef din Siglufjörður, îşi vânduse casa, îşi dăduse demisia şi se mutase în sud, la Reykjavík, ca să salveze ce-i mai rămăsese din căsnicie înainte să fie prea târziu. Din fericire, totul mersese de minune: Tómas reuşise să prindă o slujbă bună la Departamentul pentru Infracţiuni Grave din cadrul poliţiei de la oraş.

După ce îşi aranjase propria viaţă, Tómas îl încurajase pe Ari Thór să candideze la postul de inspector care tocmai se eliberase la secţia din Siglufjörður. Îi făcuse chiar recomandări excelente către superiorii săi. Însă, cu toate că îi era recunoscător fostului său coleg, Ari Thór găsise dificilă hotărârea de a cere postul de inspector. Nu mai bine profita de ocazie şi se muta şi el înapoi la Reykjavík? Sau să meargă la risc pe o carieră îndelungată în Siglufjörður? Nici chiar după mai mulţi ani acolo nu învăţase încă să trăiască în largul lui la umbra munţilor înalţi şi în întunericul nesfârşit, sufocant, al iernii. Mai rămânea şi iubita lui, Kristín, care obţinuse un post la spitalul din Akureyri, care, de la deschiderea noului tunel, se afla acum doar la o scurtă distanţă de străbătut cu maşina. În cele din urmă hotărâse să candideze pentru post – sau, mai bine zis, el şi Kristín luaseră decizia împreună. Postul de inspector pentru cineva aşa de tânăr era un pas major în ierarhie, chiar dacă nu urma să aibă o echipă mare sub el – doar doi agenţi, cel mult.

După ce depusese cererea, Ari Thór crezuse cu inocenţă că avea şanse excelente de reuşită, dar lucrurile nu se dovediseră deloc aşa. Postul îl primise un anumit Herjólfur Herjólfsson. Herjólfur lucrase în poliţia din Reykjavík vreme de mulţi ani, perioadă întreruptă de un singur concediu fără plată. Ari Thór nu-l întrebase niciodată despre pauza aceea din dosarul lui, iar Herjólfur nu oferise niciodată vreo explicaţie. Indiferent care ar fi fost motivul, experienţa lui mai bogată, vechimea mai mare şi cunoştinţele din sud se îmbinaseră, probabil, ca să încline balanţa în favoarea lui. Ari Thór fusese profund dezamăgit. Se gândise chiar să-şi dea demisia, dar Kristín îl convinsese să rămână, să mai capete experienţă şi să nu fie tentat să renunţe la un serviciu sigur tocmai când poliţia trecea printr-o perioadă de disponibilizări.

Acum, în timp ce stătea la biroul de la secția din Siglufjörður, Ari Thór se întreba de ce naiba îl suna Tómas – şi încă cu două zile înainte de Crăciun.

— Salutare, îi răspunse fostului său şef. N-ai mai dat de mult vreun semn.

Se uită rapid spre Herjólfur care nici măcar nu ridicase privirea când sunase telefonul.

— Ai câteva minute? întrebă Tómas, iar tonul îi deveni serios.

Părea să fie într-o maşină.

— Da... ezită Ari Thór şi, hotărând că e mai bine să continue conversația afară, se ridică şi îşi trase geaca pe el.

Ninsese abundent în ultimele câteva zile – o ninsoare blândă, uniformă, care lăsase Siglufjörður înveşmântat în alb. De regulă, nu scăpai niciodată de zăpadă în timpul iernii acolo, în cel mai nordic oraş din Islanda, atât de aproape de Cercul Polar încât soarele dispărea de cealaltă parte a munților în miezul iernii. Acum, însă, nu fusese niciun viscol turbat şi, cum locuitorii acceptau perioada aceea din iarnă cu stoicismul lor obişnuit, pe măsură ce se apropia Crăciunul asupra oraşului se aşternuse o stare de calm.

De fapt, era imposibil să eviți Crăciunul. Decorațiunile atârnau în toate ferestrele, şiruri de luminițe împodobeau casele şi pomii, iar uneori fuseseră chiar întinse între acoperişuri şi stâlpii de iluminat. Obişnuitul brad magnific se înălța în mijlocul Pieței Primăriei. Locuitorii din Siglufjörður se pregăteau în tăcere de sărbătoare, care în Islanda se celebra chiar în Ajun, mai întâi slujba de seară din biserica veche, apoi cina şi despachetarea cadourilor, urmată de ceea ce în opinia lui Ari Thór era cea mai importantă tradiție de Ajun dintre toate: să citeşti o carte până târziu în noapte.

Ari Thór era în picioare pe trotuarul acoperit de zăpadă şi asculta ce avea Tómas de spus, în timp ce lua guri de aer nordic, proaspăt.

— Am reuşit în sfârşit să ajung undeva cu cererea ta de transfer, zise Tómas.

Instigat de Tómas, nu mult după numirea lui Herjólfur Ari Thór făcuse cerere pentru un transfer temporar la Reykjavík, însă fără speranța reală că noul rol ar fi leacul-minune care să-i aline dezamăgirea. Totuşi, simți un val de nerăbdare.

— Ți-am spus atunci că cererea pentru postul de inspector n-o să fie decât o formalitate... Aşa că încă mă simt puțin vinovat că nu l-ai obținut...

— Aiurea, zise Ari Thór cu mai multă hotărâre decât îndrăznise pe când lucrau împreună. Nu eşti tu răspunzător pentru viitorul meu.

— Chiar şi aşa, răspunse Tómas şi îşi drese glasul. Avem nițel spațiu de manevră.

El amuți, iar Ari Thór auzi torsul unui motor.

Privi de-a lungul străzii la povârnişurile încărcate de zăpadă ale munților, care confereau oraşului o atmosferă ca de carte poştală.

— A avut loc o moarte subită nu departe de Skagaströnd, la Kálfhamarsvík. Ştii locul?

Ari Thór căzu o clipă pe gânduri.

— N-aş putea spune că da, zise în cele din urmă.

— Ei, în fine. N-ar trebui să aibă prea mare importanță. Dar ține asta doar pentru tine. A trebuit să înfloresc nițel lucrurile ca să te bag şi pe tine în chestia asta împreună cu mine. Le-am zis că ştii zona.

— Să mă bagi şi pe mine? repetă Ari Thór surprins, entuziasmat şi tulburat în acelaşi timp. Când? întrebă într-un târziu.

— Acum. Imediat. Sunt în drum spre nord. Nu-ți face griji, o să vorbesc cu Herjólfur pentru tine.

— Acum? întrebă Ari Thór din nou. Dar e aproape Crăciunul, adăugă luându-l gura pe dinainte.

— Ştiu. Ancheta ar putea dura vreo două zile, aşa că orice petrecere de Crăciun o să fie cam subțire. De asta a şi fost aşa de greu să găsească pe cineva pentru treaba asta.

— De ce n-a preluat-o departamentul din Akureyri?

— Acolo are loc o razie cu nişte narcotice. Am înțeles că e o anchetă mare şi n-au oameni liberi. Exista varianta să cheme un polițist fără familie care să poată veni în nord cu mine, dar e un tip cu care nu mă am prea bine. Apoi le-am zis de tine – un agent tânăr, cu experiență consistentă, nas fin pentru adevăr şi, pe deasupra, care mai e şi deja în nord...

— Nici măcar nu sunt în acelaşi district cu... ăsta...

— Kálfhamarsvík, spuse Tómas încheind fraza în locul lui.

— Exact.

— Nu contează, zise Tómas, iar Ari Thór îşi imaginează imediat zâmbetul larg şi amiabil de pe figura celuilalt. În fine, a funcționat, iar tu vii cu mine.

O serie de gânduri îi trecură fulgerător prin minte lui Ari Thór. Pe rând, îşi zise în sinea lui. Pe rând.

— Cine i victima?

— O tânără, răspunse Tómas cu o voce din nou gravă.

— Şi cum adică moarte subită? Un accident? Sinucidere?

Însă Ari Thór ştia care o să fie răspunsul. Era imposibil ca departamentul lui Tómas să fi fost chemat pentru vreuna dintre variante.

— La început a părut că e o sinucidere, iar posibilitatea nu a fost încă eliminată din calcul. A murit în 20, însă poliției locale i-a luat trei zile să ne cheme, pentru că au crezut că pur şi simplu şi-a luat viața, răspunse Tómas

mohorât. Dar autopsia a arătat pe corp urme care ridică nişte întrebări...

Făcu o pauză scurtă, lăsând restul nespus, apoi continuă pe un ton neobişnuit de sincer:

— E ceva sinistru în tărăşenia asta, al naibii de sinistru.

— Ceva sinistru în legătură cu rănile? întrebă Ari Thór, gândindu-se că Tómas lăsa prea multe lucruri suspendate în aer.

Tómas făcu din nou o pauză.

— Nu la asta mă refeream, zise el. Mai degrabă la context, la povestea din spate. La lucrurile cumplite care li s-au întâmplat mamei şi fiicelor ei.

— Mamei şi fiicelor ei?

— Uite ce e, îți povestesc totul când ne întâlnim, spuse Tómas cu o notă de finalitate în voce.

— Bine, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Kristín, zise Ari Thór, înainte să iau o decizie.

Cu patru ani înainte acceptase postul de la poliția din Siglufjörður fără să se consulte cu Kristín. Iar după aceea totul mersese prost – se şi despărțiseră o vreme. Nu voia să facă aceeaşi greşeală de două ori. Acum că erau din nou împreună, nu avea de gând să pună în pericol relația lor. Ori de câte ori putea, ea rămânea cu el la casa din Siglufjörður, iar el rămânea în micul ei apartament din Akureyri de fiecare dată când avea ocazia. Nu voia să facă nimic care să le perturbe viața împreună.

— Nu e un prilej pe care să vrei să-l ratezi, spuse Tómas.

— Am vreo şansă să trag o fugă înapoi în Siglufjörður în seara de Ajun?

— Da – în funcție de vreme şi de condiții, răspunse Tómas sobru.

Şeful reintrase în rolul de odinioară.

— Dar sunt sigur că o să se descurce foarte bine şi fără tine.

— Da, bineînțeles că poate. Dar aș prefera să nu risc. După toate pregătirile, ar fi păcat să se strice Crăciunul, spuse Ari Thór.

Apoi, conștient de cât de puțin urma să cântărească, probabil, pretextul față de Tómas, hotărî să treacă direct la subiect – să-i spună vechiului său prieten ce-l apăsa cel mai tare.

— Mai e și ceva cu Kristín... E însărcinată.

— Însărcinată?

Tómas era în mod limpede luat prin surprindere.

— Sunt veşti minunate! Felicitări.

— Mersi, murmură Ari Thór drept răspuns.

— Habar n-aveam, zise Tómas, cu o notă de reproș în glas pentru faptul că Ari Thór nu-i comunicase ceva așa important.

— N-am mai vorbit de mult, spuse Ari Thór, prinzând aluzia nerostită. Am tot vrut să te sun, dar știi cum fuge timpul. Ultima dată când am vorbit, sarcina era încă atât de la început încât n-am vrut să spunem nimănui.

— Nu-ți face griji. Cât de avansată e?

— Opt luni, răspunse Ari Thór cu mândrie în glas.

— Ei, e foarte aproape! Un mic flăcău de Siglufjörður stă să sosească în orice clipă, spuse Tómas vesel.

Ari Thór hotărî să nu facă niciun comentariu în privința acestei din urmă remarci. E adevărat, se simțea mai ca acasă în Siglufjörður, se bucura de izolarea lui, de liniște și de apropierea de natură. Îi plăcea chiar și să savureze atmosfera de oraș mic. Însă tot exista o neliniște în el, câteodată chiar și un sentiment de disperare.

— Așa că înțelegi de ce nu prea vreau s-o las pe Kristín singură, zise el.

Apoi adăugă, parcă într-o doară:

— Aș putea s-o iau cu mine?

— S-o iei cu tine? repetă Tómas, pe care era limpede că întrebarea îl luase prin surprindere.

Rămase tăcut o clipă.

— Sigur. Dacă eşti sigur că n-o să se plictisească acolo. O să stăm la Blönduós. Voi doi puteţi lua camera mare. Reuşiţi să ajungeţi până acolo? Cât mai repede posibil?

Când lăsă jos telefonul, Ari Thór ştia că partea cea mai dificilă va fi să o convingă pe Kristín să petreacă noaptea aceea – şi poate şi Crăciunul – la Blönduós.

Aşteptaseră cu nerăbdarea primul lor Crăciun împreună, în propria lor casă. Cu un an înainte, când tocmai îşi reaprinseseră relaţia, Kristín fusese în tură la spital de Crăciun, aşa că Ari Thór se oferise să preia schimburi în aceeaşi perioadă, şi nu prea sărbătoriseră cum se cuvine. Anul acela erau hotărâţi să se revanşeze. Cu un weekend înainte se duseseră la zona împădurită de la marginea oraşului şi aleseseră un pom de Crăciun. Se plimbaseră prin pădure, negrăbindu-se să aleagă cel mai frumos sau cel mai mare pom, acordându-şi timp să se bucure de parfumul de pin care-i învăluia, să se bucure de faptul că erau împreună, să profite la maximum de momentul scurt de lumină din toiul iernii; savuraseră chiar şi răcoarea care-i ciupea de obraji. După ce bradul modest pe care-l aleseseră fusese tăiat şi scuturat de zăpada de pe crengi, porniseră spre casă discutând care era cel mai bun loc în care să-l pună. Pe drum, Ari Thór îşi dădu seama că era prima oară când îşi cumpărase propriul pom de Crăciun; de fapt, era prima dată de ani întregi când putea anticipa un Crăciun cum se cuvine, cu un pom cum se cuvine. Părinţii lui îşi luau de fiecare dată un brad natural de Crăciun, niciodată unul de plastic, şi aveau mereu grijă să fie genul tradiţional. Cumpărau bradul de la un vânzător prietenos care venea an de an şi îşi prezenta oferta în acelaşi loc. Dar apoi părinţii lui Ari Thór muriseră, iar el rămăsese singur. Plecase să

locuiască la bunica lui din partea tatălui, până când murise şi ea. Acasă la ea, un brad artificial era îndeajuns de bun.

Spera ca Kristín să fie înțelegătoare în privința călătoriei. Tómas avea dreptate – era o ocazie de neratat. Dar sarcina însemna că uneori ea era epuizată emoțional şi fizic. Orice sugestie era puțin probabil să fie bine primită.

În timp ce cumpănea care era cel mai bun mod să abordeze subiectul cu ea, îşi aminti de încă un efect pe care-l avea sarcina asupra ei. Gândindu-se în mod limpede la moştenirea copilului, devenise tot mai curioasă în legătură cu copilăria lui, părând interesată în mod deosebit de tatăl lui. Îl întrebase de curând cât de bine şi-l amintea. Ari Thór ar fi preferat să evite subiectul, însă i-a făcut pe plac povestindu-i câteva amintiri. Una care-i venise imediat în minte era o plimbare la un teren de joacă pe vremea când Ari Thór avea numai patru ani. Abia mai târziu îşi dăduse seama că pe atunci tatăl lui – şi tizul lui – trebuie să fi avut douăzeci şi opt de ani, aceeaşi vârstă pe care o avea Ari Thór acum. Trecerea timpului parcă îi juca feste – făcându-l să-şi amintească în mod deosebit episodul acela în aparență nevinovat şi să-l trateze ca pe un soi de piatră de hotar.

Era acelaşi afurisit de timp care continua să alunece pe lângă el, oricât de mult l-ar fi blestemat şi s-ar fi ridicat împotriva lui, şi care-l împingea să se întrebe ce realizase în acei douăzeci şi opt de ani. Oare tatăl lui ar fi fost mândru de el? Dar mama lui? Tatăl lui murise la numai treizeci şi şapte de ani. Ari Thór nu se aştepta să aibă aceeaşi soartă, însă era greu să nu-şi lase gândurile să rătăcească în direcția aceea. La exact vârsta pe care o avea Ari Thór acum, tatăl lui mai avusese mai puțin de zece ani de trăit.

Oare îşi folosea timpul pe cât de bine putea?

2

Thóra zâmbi în sinea ei. Masa din demisol nici că putea fi mai curată, însă tot o lustruia cu putere, de parcă ar fi fost foarte murdară. Trebuia să-şi găsească de lucru, în ciuda faptului că era extrem de obosită. Nu era o opțiune să stea degeaba, privind pe fereastră şi gândindu-se la fata care murise.

De fapt, nu era ca şi cum s-ar fi putut uita măcar pe geam – nu mai aveau cine ştie ce privelişte acum că Reynir îi pusese să se mute la demisol.

Însă nu rostiseră niciun cuvânt de protest. Lăsaseră lucrurile să se întâmple, pur şi simplu.

Óskar ceda de fiecare dată. Nu avea strop de vână în el.

Ea s-ar fi plâns, dar afecțiunea pentru Reynir îi depăşea dorința de a i se opune.

Dar cu siguranță el înțelegea cât de înjositor era pentru ei, cât de nedrept era să-i pună să-şi petreacă bătrânețea la demisol, după zecile de ani în care îl slujiseră, chiar dacă era pe deplin conştientă că era casa lui Reynir, nu a lor.

Locuiseră atâta vreme în apartamentul principal numai din pură coincidență. Proprietarii ocupaseră etajul, iar ea şi Óskar primiseră parterul. La început locuiseră în pod, însă trebuiseră să se mute atunci când Kári, tatăl Ástei, venise să lucreze aici ca paznic de far, aducându-şi cu el soția, pe Sæunn, şi fetițele. Singurul spațiu rămas fusese apartamentul principal, astfel că ea şi Óskar îl împărțiseră cu tatăl lui Reynir, în vreme ce Reynir, pe atunci adolescent, preluase demisolul.

Ce repede trecea timpul! În ultima vreme era foarte obosită, iar nenorocita de boală nu ajuta cu nimic. Încercă să-şi alunge gândul de la ea, însă era dificil.

Pe deasupra, orice spirit al Crăciunului existase vreodată în casă dispăruse acum cu desăvârşire. În perioada asta a anului casa era de obicei gătită de sărbătoare. Vechile decorațiuni de Crăciun erau coborâte din pod, în living se

ascultau discuri vechi cu colinde, lumea mânca multe bomboane de ciocolată, iar aroma de *laufabraud,* turta tradițională islandeză, umplea toate camerele. Iar apoi, în Ajun, cea mai sfântă dintre nopți, liniştită şi superbă, se organiza o cină delicioasă urmată de câteva cadouri.

Dar în anul acela totul urma să fie diferit. Fata era moartă, iar polițiştii porniseră încoace de la Reykjavík „să schimbe discret câteva cuvinte cu ei", după cum se exprimaseră.

Se aşează pe canapea şi încercă să se relaxeze.

La demisol, totul era gata pentru Crăciun. Bradul artificial fusese scos din cutie, vechea instalație de luminițe era la locul ei, la fel şi bibelourile mamei ei, care-şi pierduseră luciul. Óskar împodobise bradul, ca de fiecare dată, neîndepărtându-se niciodată de tradiție. Țineau cu dinții de amintirile lor vechi – de căldura sărbătorilor de Crăciun din copilărie, când totul era exact cum trebuie; pe vremea când ea avea mari speranțe de viitor. Asta se întâmpla înainte ca totul să ia o turnură atât de proastă.

Óskar nu lăsase niciodată viața să-l dezamăgească, cu siguranță nu din câte ştia ea. Era foarte uşor de mulțumit şi îi lipsea ambiția. Nu era niciodată furios – cel puțin, n-o arăta niciodată.

Ca frați erau complet diferiți. De fapt, semănau atât de puțin încât uneori le trecea prin minte că ar putea fi frați vitregi. Între ei era o diferență de doi ani – Óskar se născuse în timpul războiului, iar ea venise pe lume la scurt timp după ce se încheiase.

Thórei i se spusese că tatăl lor, care în timpul războiului lucrase pentru armata Statelor Unite, plecase în America, lăsându-şi soția şi cei doi copii în urmă. Thóra avea pe atunci numai un an, iar singurele amintiri cu el erau în fotografii. Dat fiind că-şi luase tălpăşița la puțin timp după naşterea ei, oare era posibil să fi fost doar tatăl lui Óskar,

dar nu şi al ei? Era un subiect despre care ei doi nu discutaseră niciodată, deşi era convinsă că trebuia să-i fi trecut prin minte şi lui Óskar. Însă el avea o fire încrezătoare şi un suflet bun.

Ea ţintise mai sus decât el, iar pentru asta fusese pedepsită corespunzător. Fusese o elevă promiţătoare, terminase şcoala cu note bune la toate examenele şi avusese susţinători care se oferiseră să o sprijine încât să meargă la facultate. Însă parcă soarta hotărâse că avea să meargă doar până acolo, nu mai departe. Totul luase cea mai proastă turnură posibilă, iar ea se întorsese la Kálfhamarsvík, unde rămăsese blocată de atunci.

Ăsta era cuvântul: blocată. Nu putea descrie altfel situaţia. Viaţa conspirase să o aşeze acolo, pe promontoriul din Kálfhamarsvík.

La începutul secolului XX în acel loc existase un mic sat, abandonat apoi cam prin 1940. Zece ani după aceea, un distins domn din Reykjavík hotărâse că era o poziţie perfectă să construiască o casă superbă. Acela era locul unde trăise ea, cu excepţia unei mici pauze, timp de aproape şaizeci de ani. Şaizeci de ani.

Mama ei fusese angajată ca menajeră nu mult după construirea casei. Trăise toată viaţa drămuindu-şi puţinul venit, crescându-şi cei doi copii de una singură, astfel că atunci când ea murise Óskar şi Thóra nu prea mai avuseseră ce să moştenească. Pe atunci aveau amândoi peste douăzeci de ani şi începuseră la rândul lor să lucreze. Óskar îngrijea deja caii lui Áki, tatăl lui Reynir. Áki le oferise amândurora un post permanent iar ei acceptaseră, Óskar pentru că părea să nu aibă niciun interes real să-şi lase amprenta altundeva, iar Thóra pentru că încercase deja să se elibereze şi nu izbutise. Îi era ruşine de sine însăşi, aşa că hotărâse să nu iasă cu nimic în evidenţă în casă.

Apoi – nici ea nu prea ştia cum – se făcuse prea târziu ca să mai plece. Îi crescuseră rădăcini acolo, îşi zicea ea. Nu băgase de seamă – trebuie că se întâmplase treptat. De-a lungul timpului se acomodase în acel loc paşnic, sau cel puțin aşa era la început.

Ghinionul se mutase acolo odată cu Kári şi Sæunn. Spera ca moartea Ástei să-i pună capăt, închizând definitiv cercul.

Zâmbi cu amărăciune. Ştia că nu aşa stau lucrurile. Minciunile nu pleacă, iar păcatele trecutului nu dispar aşa uşor. Vinovăția plutea peste tot în jurul ei.

Óskar fusese întotdeauna mai fericit decât ea, asta era limpede. El iubea marea, coloanele fabuloase de stâncă – periculoase, dar uimitoare când le priveai – şi farul, bineînțeles. Şi, cu toate că nu putea nega că formațiunile de bazalt aveau ceva hipnotizant, Thóra nu era adepta vieții în natură. Ar fi preferat un trai la oraş, însă îşi dăduse seama devreme că acest lucru nu avea să se întâmple.

Óskar avusese o reacție tăcută la moartea Ástei – nu că ar fi spus vreodată prea multe despre ceva. Chiar şi aşa, cei doi fuseseră prieteni buni la un moment dat, în ciuda diferenței de vârstă – ea numai un copil, el având vreo patruzeci de ani. Gurile rele şoptiseră că interesul lui pentru fată fusese ceva... ei bine... sinistru. Thóra îşi spusese că nu credea zvonurile, dar nu putea fi complet sigură că avea dreptate...

El fusese dintotdeauna uşor ciudat. De pildă, în iarna asta căpătase straniul obicei să se încuie în camera lui la aceeaşi oră de luni până vineri. Încăperea era o combinație între dormitor şi birou şi conținea televizorul lor, radioul, o bibliotecă modestă şi telefonul. În ultima vreme lumea îşi dorea televizorul în living, dar Thóra nu era de acord. Camera de zi era pentru primirea musafirilor. Aşa fusese odinioară şi aşa avea să rămână, câtă vreme avea şi ea un cuvânt de spus.

Pentru Thóra era un mister motivul pentru care Óskar hotărâse să se închidă în cameră la aceeaşi oră în fiecare zi. Uşa grea avea o lucrătură solidă, însă tot îi putea auzi murmurul în spatele ei, prin urmare nu stătea acolo în tăcere. Era curioasă ce făcea el, şi în acelaşi timp temătoare.

Nu voia să-l întrebe. Îşi ofereau reciproc spațiu, asemenea oricărei perechi de bătrâni.

Ea nu avusese niciodată prilejul să-şi construiască propriul cămin. Era conştientă că dacă studiile la Reykjavík nu s-ar fi încheiat atât de catastrofal, ar fi putut deveni o soție şi o mamă fericită. Şi totul din pricina unui individ josnic. Nemernicul era mort de mult acum, însă ea păstra în continuare necrologurile din ziar, ținându-şi în viață ura virulentă față de el.

Poate că după atâta timp ar fi trebuit să-l ierte – însă era extrem de dificil să o facă.

3

— I se poate întâmpla oricui să fie de serviciu de Crăciun, mai ales celor din branşele noastre, zise Kristín înțelegătoare.

Răspunsul ei era complet opusul a ceea ce se aşteptase Ari Thór. Fără acuze şi dezamăgire, cel puțin la suprafață. Poate că, în ciuda tuturor lucrurilor de până atunci, n-o cunoştea pe Kristín pe cât de bine îşi închipuia. Chiar şi aşa, avusese grijă să îmbrace planul sub forma unei sugestii, nu a unei hotărâri care fusese deja luată, şi e posibil ca şi acest lucru să fi contat.

— Bineînțeles, ne putem întoarce acasă câteva ore în Ajun, spuse Ari Thór.

În mintea lui, ideea de a merge acasă era acelaşi lucru cu a spune să meargă la Siglufjörður, ceea ce nu şi-ar fi putut imagina niciodată înainte să se mute în nord.

— Putem sărbători Crăciunul şi acolo.

— „Putem”? întrebă Kristín nedumerită.

— Vii cu mine, nu?

— E loc de mine acolo? întrebă ea. Aveam de gând să mă relaxez lângă brad cu o cutie de bomboane şi o carte.

— Tómas a zis că e în regulă să vii şi tu şi să stai cu noi la Blönduós. Sigur, nu poți să vii cu noi la locul – la scena crimei, vreau să zic... asta dacă într-adevăr e vorba de o crimă, adăugă el, pentru că încă ştia prea puține despre caz.

Ea păru neîncrezătoare.

— Păi, bănuiesc că e şi asta o variantă.

— Tómas mi-a promis pe jumătate că pot veni acasă în Ajun, însă dacă e să apară ceva poate ar fi mai bine să fim împreună, chiar dacă stăm într-un hotel oarecare. Şi... ştii tu... cum eşti însărcinată...

— Eşti întruchiparea romantismului, zâmbi ea.

Ari Thór simți că poate respira mai uşor. Ea primea vestea bine.

— Trebuie să plecăm imediat, însă. Poți să fii gata în zece minute?

— Zece minute? Ai înnebunit?

◆

— Drumurile ar putea fi proaste, chiar dacă vremea e bună, deci poate ar fi mai bine să conduc eu, zise Ari Thór, chiar dacă era maşina Kristínei, nelinişti t ca nu cumva ea să se suprasolicite în starea în care era.

— Nu mai fi aşa de modă veche, răspunse ea, dar îi făcu pe plac cu condiția să oprească la magazinul Co-op. Mănânc pentru doi, îi aminti.

Ari Thór conduse neobişnuit de încet pe drumul spre Siglufjörður, pe care porțiunile cu gheață îl făceau înşelător. Nu era dispus să-şi asume vreun risc având-o alături pe

soția lui însărcinată. Zăpada de pe povârnișurile munților scânteia în lumina soarelui și, cu toate că nu ăsta era obiectivul călătoriei, tulburătorul caz de crimă era cât se poate de departe de gândurile lui Ari Thór. Cumpăraseră o cutie de *laufabraud* de la Co-op și mâncară pe drum, acompaniați de coloana sonoră plăcută creată de urările de Crăciun citite la radio. În fiecare an, în 23 decembrie, postul național de radio al Islandei nu transmitea decât urări de Crăciun trimise de oameni din toată țara. Chiar și în epoca rețelelor de socializare, tradiția părea mai puternică decât oricând. Urările acelea calde încă aveau ceva reconfortant, de modă veche.

Soarele atârna jos pe cer, reușind câteodată să-și croiască drum printre nori. Munții erau aproape complet albi, presărați din loc în loc cu tractoare roșii, niște oi și câte o casă răzleață. În privelișteа desăvârșită, chiar și un vechi plug de zăpadă părea mai degrabă ornamental decât folositor. Călătoria urma să-i poarte din Siglufjörður prin întinsul fiord Skagafjörður până la orașul Saudárkrókur, aflat la vreo oră și jumătate de Siglufjörður, iar apoi la orașul Blönduós, la vreo alte patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina.

După o oră de când porniseră, Kristín întrerupse o urare de Crăciun.

— Ne putem opri la Saudárkrókur?

— Pentru ce?

— Aș vrea să mă întâlnesc cu un bătrân de acolo, dacă tot ne e în drum.

— Un bătrân? întrebă Ari Thór surprins.

— Da... Am făcut niște cercetări despre arborele meu genealogic...

Ari Thór oftă. Uneori, hobby-urile Kristínei puteau fi tare ciudate. Pe măsură ce sarcina avansase, depusese eforturi tot mai mari să facă săpături în trecutul ei. De când o știa

Ari Thór îi fusese greu să stea degeaba, iar acum avea mult prea mult timp la dispoziție. Avea program de lucru redus, iar numai două sesiuni de yoga prenatală pe săptămână îi înlocuiseră obișnuitele antrenamente zilnice.

— E o oprire rapidă? întrebă el.

— Nu... răspunse ea încetișor. O să am nevoie de o oră. Vreau să aflu despre ceva ce am găsit într-un jurnal al străstrăbunicului meu. A locuit nu departe de Blönduós.

— Nu avem timp acum, iubire, spuse el.

Dar apoi, străduindu-se să se arate interesat, adăugă:

— Până acum nu mi-ai zis nimic de vreun jurnal.

— Străbunicul meu a ținut un jurnal, explică ea luminându-se la față. A scris despre familie, despre vreme, fermă şi toate necazurile prin care au trebuit să treacă. Secete şi inundații, zăpezi şi viscole... prețurile de la abator, prețurile produselor importate...

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, remarcă Ari Thór.

— Fii atent, spuse Kristín şi se întinse după geanta din spațiul pentru picioare, de unde scoase o carte uzată. O deschise ca să-i arate lui Ari Thór scrisul mărunt şi şters, apoi citi un fragment cu voce tare.

„În străinătate e o tulburare groaznică. A început în august, făcând vraişte comerțul, pentru că navele nu mai îndrăznesc să navigheze, iar prețurile au crescut abrupt. Cu toții suntem îngrijorați de lipsa bruscă de produse din fiecare oraş. A fost umed din data de zece şi a rămas aşa tot restul lunii. Am reuşit să strâng şaizeci de cai, dar erau în stare proastă şi până la adunare nu mai pot strânge alții. Cositul a fost slab şi prost făcut şi am reuşit să aduc fânul abia în a douăzeci şi patra săptămână a verii. Dar negustoria a mers bine, în ceea ce ne priveşte, am luat 27-28 de aurar pe carne, 45 de aurari pe pieile de oaie şi 80 de aurar pe lână. Produsele străine

sunt costisitoare şi din cauza războiului nu sunt disponibile multe. Recolta a fost slabă, iar în unele ţări nici nu s-a mai făcut tot din pricina războiului. Ţăranii au tăiat multe animale din pricină că nu e fân, deci sunt mai puţine oi. Vremurile sunt grele pentru mulţi. Eu am tăiat 90 de oi."

— „În străinătate e tulburare". Se referă la Primul Război Mondial, nu? întrebă Ari Thór.

— Aşa e, răspunse ea. Şi se pare că în Blönduós a fost frig tot timpul, efectiv un frig constant, furtuni, ninsori, viscole şi tot felul de chestii. Uneori vorbeşte despre gheaţa de pe mare, din golf – se pare că a îngreunat lucrurile pentru mulţi...

— Despre Crăciun a scris ceva? întrebă Ari Thór.

Urările citite la radio alcătuiau fundalul sonor al discuţiei.

— Păi... nu tocmai. El şi soţia lui merg la biserică, dar nu aşa des, iar când vine vorba despre Crăciun nu zice nimic decât de vreme. Totul se învârte în jurul vremii, spuse ea căutând în text. Crăciunul din 1915: pământ gol până de Crăciun, apoi zloată şi îngheţ, pojghiţe de gheaţă. Şi apoi mai e iarna lui 1918...

— Marea iarnă îngheţată? spuse Ari Thór. Aia e, nu?

Despre marea iarnă îngheţată din 1918 scria în toate cărţile de istorie islandeze. Luna ianuarie a acelui an fusese cea mai rece din tot secolul. Şi restul lui 1918 era notoriu, pentru că mai târziu în acel an Islanda fusese cuprinsă de gripa spaniolă, din cauza căreia muriseră sute de oameni.

Ari Thór aruncă o privire într-o parte, pe geam. Câţiva cai singuratici stăteau pe pământul degerat, amintindu-i de o stampă după o pictură a lui Jón Stefánsson care atârna pe un perete acasă la bunica lui, pe vremea când locuise cu ea după moartea părinţilor lui.

— Aşa e, răspunse Kristín şi citi din nou cu voce tare.

„În a treisprezecea noapte a început un viscol dinspre nord cu îngheț și a fost o temperatură de 26 de grade sub zero timp de multe zile. Mai fuseseră două zile cu îngheț din ăsta de Crăciun. Vremea a continuat așa în a doua lună de iarnă și s-a ajuns chiar la 30 de grade sub zero. În țară cea mai mică temperatură a fost de 38 de grade sub zero, și toate navele din port au înghețat și golful Húnaflói s-a umplut de gheață. Așa s-a întâmplat în nord. Un urs polar a fost văzut lângă Skagaströnd și împușcat, iar două balene au fost împușcate în gheață. În februarie a luat-o mai blând, s-a mai dezghețat, dar apoi au început viscolele, ninsori grele și un frig crâncen. Perspectiva e urâtă, și încă nu se vede nimic bun”

— Păi, Kálfhamarsvík ăsta e aproape de Skagaströnd, sau cel puțin așa mi-a zis Tómas. Poate reușim să vedem în sfârșit un urs polar, spuse Ari Thór.

— Mai e și un mister, zise Kristín ca și cum nu l-ar fi auzit. Ultima însemnare din jurnal e din 1918, când spune că, după călătoria la Saudárkrókur, totul s-a schimbat. Am făcut niște cercetări și am aflat că, în timp ce el era pe drum, soția lui s-a îmbolnăvit și a murit. Știu că fiica lui l-a învinovățit mereu pentru asta și nu l-a iertat niciodată că a fost plecat. Vreau să știu ce l-a mânat spre Saudárkrókur, așa că am dat de urma bătrânului de care ți-am spus. Am impresia că el știe ceva despre toate astea. M-a făcut curioasă. Se pare că sub suprafață e ascunsă o taină. Și, oricum, toată lumea vrea să-și cunoască originile, nu?

— Bănuiesc că da, răspunse Ari Thór.

Făcuse el însuși astfel de eforturi, la nu multă vreme după ce o întâlnise pe Kristín, ca să afle de ce tatăl lui dispăruse fără urmă când el era încă un copil. Dezlegase misterul, dar ieșiseră la lumină câteva lucruri care ar fi fost mai bine să rămână netulburate.

— Poate că e mai bine să nu ştii adevărul, spuse el fără să gândească.

4

Tómas îi aştepta când ajunseră în Blönduós, stând aşezat la masă în faţa unui prânz târziu în colţul sălii de mese a hotelului – unde era singurul client savurându-şi supa. Restaurantul era colorat, cu elemente din lemn întunecat în jurul barului şi podea din parchet presărată cu covoare albastre şi de culoarea vinului. Un candelabru de modă veche atârna deasupra unei mese circulare. Mirosul de calcan era copleşitor. Ari Thór gustase de câteva ori şi, refuzând să se lase intimidat de mirosul puternic, chiar îi plăcuse destul de mult.

— O să mirosim a calcan toată ziua, spuse el când îl salută pe Tómas.

— Bine ai venit, băiete, răspunse Tómas. S-a organizat aici un prânz de Crăciun cu calcan.

Era o veche tradiţie islandeză să mănânci calcan fermentat cu o zi înainte de Ajun, în ciuda mirosului puternic care-l însoţea.

— Iar tu stai aici doar cu pâine, apă şi supă? zise Ari Thór rânjind.

— Au rămas fără calcan. Dar asta nu-i o supă oarecare – e o supă islandeză cum se cuvine, din carne de cea mai bună calitate, cu nişte bucăţi excelente de miel. Aşază-te cu mine la masă, spuse el şi apoi dădu cu ochii de Kristín. Bună Kristín. Mă bucur să te văd, o salută el, nereuşind să sune întru totul sincer.

Tómas şi Kristín abia dacă se cunoşteau, iar în puţinele ocazii când se întâlniseră nu părea să fi stabilit vreo legătură, ca şi cum n-ar fi fost pe aceeaşi lungime de undă.

— Bună, Tómas, răspunse ea şi se aşează împreună cu Ari Thór.

— Supă?

Tómas îi făcu chelnerului semn cu mâna şi mai ceru două porţii de supă, apă şi încă nişte pâine.

— E al naibii de bună, adăugă el şi pescui în lingură o bucată de miel din castron, cu vădit entuziasm.

Lui Ari Thór i se părea că mai luase câteva kilograme.

— Frumoasă cocoloaşă, zise Tómas aruncând o privire spre Kristín.

Ari Thór se abţinu să remarce că acelaşi lucru se putea spune şi despre burta lui Tómas.

— Da. Nu mai e mult, răspunse ea.

— Băiat sau fată?

— Nu ştim, zise Kristín. Nu vreau să aflu până nu apare.

— Foarte bine, fu de acord Tómas. Aşa am făcut şi noi.

— Cum merge în sud? se interesă Ari Thór înainte să-şi dea seama că întrebarea putea fi interpretată drept o incursiune impertinentă în viaţa personală a lui Tómas. La noul serviciu, vreau să spun, se grăbi el să adauge.

— Destul de bine, zise Tómas după un moment de ezitare. Destul de bine.

— Chestor... Nu-i rău, comentă Ari Thór.

— Da, ei... Poate e chiar prea bine.

— De ce spui asta? întrebă Ari Thór mirat.

— Nu toată lumea a fost încântată, dacă mă-nţelegi.

— De numirea ta?

— N-am fost singurul candidat. Iar unii dintre ei aveau mult mai multă experienţă.

— Dar sigur nu mai multă experienţă *de poliţist,* zise Ari Thór.

— Nu, dar a fost luată în calcul. Of, e o mizerie...

Tómas părea neobişnuit de posomorât.

— Pe doi dintre polițiștii care au candidat îi am acum în subordine. Aşa că am impresia că trebuie să mă arăt demn de locul de muncă în fiecare zi, oricât de caraghios ar suna.

— Dar cazul ăsta? Fatalitatea? întrebă Ari Thór, bănuind că situația putea ascunde mai multe decât îi spusese Tómas până acum.

— Adevărul e că mi-ar prinde bine un rezultat bun, şi preferabil obținut de unul singur, zise Tómas zâmbind stingher.

— Nu ți-a luat mult să te obişnuieşti cu politica din sud, spuse Ari Thór şi zâmbi larg. Acum înțeleg de ce m-ai sunat pe mine în loc să rogi pe cineva de acolo care era în concediu... Am dreptate?

Tómas lăsă întrebarea fără răspuns, aşa că Ari Thór schimbă subiectul în loc să insiste.

— Avem timp de supă? Nu ne aşteaptă nişte oameni?

— Biata femeie a murit deja, răspunse Tómas placid, înmuind nişte pâine în puțina supă care-i mai rămăsese. Cazul nu fuge nicăieri. O să-ți prezint amănuntele principale cât mâncați.

Nu părea să fie îngrijorat să discute despre anchetă de față cu Kristín.

— E ciudat, asta-i clar, adăugă el.

Chelnerul se întoarse cu o tavă pe care erau două castroane cu supă, pahare de apă şi un coş cu pâine. După ce se îndepărtă rezonabil de mult, Tómas coborî glasul şi continuă:

— O chema Ásta Káradóttir. Treizeci şi trei de ani. Orfană.

Lui Ari Thór i se strânse inima. Orfană. Oare şi el ar fi descris la fel dacă ar fi găsit mort?

Persoana decedată a fost identificată ca fiind Ari Thór Arason. Douăzeci şi opt de ani. Orfan.

— Cu asta vreau să spun, continuă Tómas, că şi-a pierdut părinții, mama când avea cinci ani şi tatăl înainte să facă douăzeci.

Îi trecu prin minte că acela putea fi un alt motiv pentru care Tómas voise ca el să participe la anchetă. Tómas îşi imagina că Ari Thór se putea pune cumva în locul victimei. Îşi alungă repede din minte gândurile acelea; îşi lăsa imaginația să o ia razna prea mult.

— Locuia la Reykjavík, într-un apartament de la demisol din Ránargata. Casa a fost percheziționată şi nu s-a descoperit nimic relevant.

Lui Ari Thór îi luă o clipă să digere informația.

— Ai zis Ránargata? întrebă el cu glas jos, dar neobişnuit de tăios.

— Aşa e, răspunse Tómas cu ochii pe el. E ceva important?

— Nimic, spuse Ari Thór încercând să-şi ascundă mirarea şi să pară că nu-l tulburase nimic. Chiar nimic.

Adevărul era că existau două coincidențe neplăcute: în primul rând, victima îşi pierduse părinții la o vârstă fragedă, iar în al doilea – locuise într-un apartament de la demisol din partea de vest a Reykjavíkului. Ari Thór locuise pe Öldugata înainte să se mute în nord, la o aruncătură de băț de Ránargata, unde locuise tânăra. Oare era posibil s-o fi văzut pe Ásta prin oraş? Era posibil s-o fi văzut pe stradă, sau la magazinul de la colț? Era o coincidență, îşi spuse, nimic mai mult. Chiar şi aşa, gândul era tulburător, ca şi cum ar fi umblat pe urmele paşilor ei.

Acum voia să afle mai multe despre ea, de unde venise şi cum îşi pierduse viața.

— Nu avea frați sau surori? întrebă Ari Thór şi tresări când Tómas îi răspunse că nu.

Din nou, trecutul Ástei părea să-l oglindească pe al lui.

— Nu în viață, în orice caz, continuă Tómas, spre uşurarea lui Ari Thór, chiar dacă răspunsul era tragic. A avut, într-adevăr, o soră...

— ...care a murit? încheie Ari Thór fraza în locul lui.

— Îți dau eu detaliile mai târziu. Aşa cum ți-am spus la telefon, e o treabă destul de neplăcută, şi fix cu ea ne petrecem noi Crăciunul. Ce părere ai?

Expresia de pe figura lui arăta limpede că nu se aşteaptă la vreun răspuns, iar Ari Thór nici nu se strădui să-i dea vreunul.

— Stătea prost cu banii, biata fată, continuă Tómas anevoie. Locuia cu chirie în apartamentul din Reykjavík şi avea de plătit destul de mult din urmă. În plus, nu avea un loc de muncă, aşa că la începutul lunii a lucrat în nişte schimburi la un supermarket.

— Şi atunci ce căuta aici sus, în nord?

— Aici a crescut. Dar nu mai venise de mult timp – de vreo douăzeci şi cinci de ani, din câte am înțeles. Însă nici nu-i de mirare...

Căzu din nou în tăcere, terminându-şi supa şi golind paharul cu apă înainte să continue:

— Părinții ei s-au mutat aici în 1983, când ea avea patru ani. Motivul pe care l-a dat pentru vizita ei recentă a fost că studia limba şi literatura islandeză la facultate şi venise ca să termine de scris o teză despre tatăl ei.

— Deci era studentă? întrebă Ari Thór.

— Nu, răspunse Tómas arcuindu-şi sprâncenele. Am aflat că avea diploma din liceu şi atât. N-a fost niciodată la facultate. Era o minciună. Aşa că nu ştim de ce a venit până aici sus, în nord. Indiferent de motiv, s-a terminat prost pentru ea.

— Avea probleme financiare, era şomeră... zise Kristín. Sinuciderea a fost scoasă din calcul?

— Scoasă din calcul?

Lui Tómas i se întipări o expresie gânditoare pe chip.

— Nu tocmai. Dar trebuie să abordăm ancheta cu mintea deschisă.

Îşi îndreptase vorbele spre Ari Thór.

— Desigur, răspunse el scurt.

— Însă trebuie să-ți mărturisesc ceva, adăugă Tómas. N-am un sentiment prea bun despre ancheta asta. Mi-e teamă că o să ajung să regret că m-am implicat.

— Nu-i exact genul de caz în care polițiştii abia aşteaptă să se înfigă? întrebă Kristín.

— Tocmai, confirmă Tómas zâmbind chinuit. Bun, hai să trecem la detalii. A fost găsită – sau, mai bine zis, cadavrul ei a fost găsit – pe fundul unei prăpăstii adânci care se întinde de la promontoriul de la Kálfhamarsvík până jos în golf. E un loc foarte periculos dacă nu ai grijă. Poate s-a împiedicat, sau doar s-a apropiat prea mult de margine, pe întuneric, dar e puțin probabil. Copilărise acolo, sunt convins că era pe deplin conştientă de pericole.

Se încruntă, afişând o expresie cât se poate de serioasă.

— Stătea în singura casă de lângă promontoriu. Poliția locală i-a chestionat pe cei care locuiesc acolo şi a vorbit şi cu un tânăr care stă în apropiere. Unul dintre ei a descoperit cadavrul. Le-au spus polițiştilor că a fost o sinucidere, care într-adevăr pare explicația cea mai evidentă.

— Cine sunt martorii ăştia?

— Un frate şi o soră trecuți de şaizeci de ani care locuiesc permanent în casă, dar clădirea aparține cuiva pe care sigur l-ați văzut la ştiri: Reynir Ákason.

— Interesant, zise Ari Thór. Se scaldă în bani, nu-i aşa?

— Aşa am înțeles. Tatăl lui, cel puțin, a fost bogat, aşa că fiul trebuie că a moştenit o sumă frumuşică. A preluat casa şi petrece mult timp acolo.

Tómas făcu o pauză înainte să continue.

— Bun, uite care-i chestia: am primit rezultatele preliminare de la autopsie azi-dimineață. Aşa cum ți-am spus, are pe corp urme care nu se potrivesc cu teoria despre sinucidere. Are vânătăi pe gât, ca şi cum ar fi apucat-o cineva, cu toate că nu ele au fost cauza morții. Probabil că loviturile la cap au ucis-o. În clipa de față, teoria este că a primit lovitura fatală în moalele capului, iar celelalte răni au fost provocate după moarte, când s-a lovit de stânci. Medicul legist n-a vrut să bage mâna în foc atât de devreme, dar e suficient cât să ne facă pe noi să fim suspicioşi.

— De acord, zise Ari Thór.

— Echipa de criminalişti e deja la promontoriu. Sunt doi; au plecat de la Reykjavík înaintea mea, azi-dimineață. Caută orice ne-ar putea spune exact unde a avut loc crima – asta dacă e într-adevăr o crimă.

Tómas făcu iar o pauză şi vorbi mai rar:

— Cazul mai are câteva aspecte interesante. Pare să fi făcut sex chiar înainte să moară.

— Vreo idee cu cine s-a culcat? întrebă Ari Thór.

— Tot nu ştim încă. O să mai dureze o vreme până vor fi analizate probele. Nu există nimic care să ne indice că au fost oaspeți din alte părți, aşa că trebuie să pornim de la premisa că ori cu Reynir, ori cu tipul celălalt, Arnór – tânărul care locuieşte în apropiere. A fost cu ei la masă toată seara înainte să moară.

— N-ai spus că locuiesc acolo un frate şi o soră? întrebă Kristín.

— Păi, ba da. Dar bănuiesc că fratele – Óskar – e un suspect puțin probabil, răspunse Tómas. Are şaizeci şi opt de ani şi merge în baston. Nu eliminăm nimic din calcul, însă.

Kristín părea gata să adauge ceva, dar rămase tăcută.

— Acum pricep de ce ai spus că e un caz neobişnuit, sau cel puțin neplăcut, zise Ari Thór. Sărmana femeie trebuie să fi avut o moarte înfiorătoare.

— Nu, nu la asta mă refeream, spuse Tómas ferm, cu ochii la Ari Thór. Nu mă refeream deloc la asta.

Se lăsă o tăcere întunecată, apăsătoare, iar pe Ari Thór îl cuprinse o senzație puternică de neliniște. Nu putea explica exact de ce, dar simțea că Tómas urma să le spună ceva teribil.

— Ásta a avut o soră, Tinna, începu el privind în jos. A murit în 1986, adică acum...

— Acum douăzeci şi şapte de ani, spuse Kristín nelăsându-l să se gândească.

— Exact. Douăzeci şi şapte de ani.

— Deci era mică atunci când a murit? se interesă Ari Thór ezitant.

— Da, avea numai cinci ani.

— Şi cum... Cum şi-a pierdut viața? întrebă el, convins că nu voia să afle răspunsul.

— A căzut de pe aceeaşi stâncă, răspunse Tómas.

Glasul îi era gâtuit, lipsit de inflexiuni, de parcă i s-ar fi părut de prost-gust să facă o astfel de dezvăluire pe un ton exagerat de dramatic. Cuvintele îi atârnară în aer ca nişte țurțuri, frapante şi tulburătoare.

— Aceeaşi stâncă? repetă Ari Thór. Douăzeci şi şase de ani mai târziu, Ásta are aceeaşi soartă ca sora ei. E incredibil. Pare aproape tras de păr.

— Te cam pune pe gânduri, însă, comentă Tómas.

— Parcă cineva sau ceva – soarta, poate – a hotărât ca ambele să sfârşească la fel.

Tómas nu răspunse nimic, în mod limpede nevrând să-şi întrerupă povestea.

— Cu doi ani înainte, cele două şi-au pierdut mama, continuă el. Familia nu ajunsese de mult în Kálfhamarsvík.

— Să-şi piardă mama... E o povară grea pentru două fetiţe, observă Kristín.

— Cum a murit mama lor? întrebă Ari Thór dar, imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură, expresia de pe chipul lui Tómas îi comunică răspunsul.

Se cutremură.

— Şi ea a căzut de pe stâncă, răspunse Tómas cu voce plată, joasă.

Ari Thór crezuse că e pregătit să audă adevărul, dar se înşelase. Rămase tăcut câteva clipe, adunându-şi emoţiile.

— Toate trei... toate trei au căzut de pe aceeaşi stâncă? murmură în cele din urmă, zguduit. Toate trei? întrebă din nou, de astă dată pentru sine mai degrabă decât pentru Tómas sau Kristín.

— Aşa e. Totul într-o perioadă de douăzeci şi opt de ani. Ţi-am spus că e un caz neobişnuit.

Tómas zâmbi obosit şi Ari Thór înţelese acum de ce îi spusese că era un caz pe care mai bine l-ar fi evitat – că era posibil să regrete că se implicase.

— Unde e tatăl fetelor? întrebă Kristín rupând tăcerea.

— Şi el e mort. N-a reuşit să treacă peste moartea Tinnei, iar după o lungă şedere la spital – de fapt, la secţia de psihiatrie – a murit. Era încă tânăr. Din câte-mi dau seama, şi-a pierdut dorinţa de viaţă, puţin câte puţin. A rămas paznic de far încă un an după ce a murit Tinna, dar nu a mai fost aceeaşi persoană. Înainte să renunţe definitiv a aranjat o locuinţă în sud, la Reykjavík, pentru fiica cea mare, Ásta. Pe atunci ea avea doar şapte ani. Nu pot să nu mă gândesc că...

Oftă şi începu din nou.

— Nu pot să scap de bănuiala că voia s-o protejeze de ceva – sau de cineva. Poate că soţia şi fiica lui chiar şi-au luat singure viaţa. Putea foarte bine să se teamă că şi Ásta o să sfârşească la fel.

— Deci asta a fost prima oară când a mers la Kálfhamarsvík după ce s-a mutat când avea şapte ani? întrebă Kristín.

— Aşa credem. E prima oară când a venit în locurile copilăriei, din câte ştiu eu. Fir-ar să fie! Ceva e foarte greşit aici, mârâi Tómas şi lovi deodată cu palma în masă. Cum dracu' să ne dăm seama ce le-a făcut pe trei femei din aceeaşi familie să se arunce de pe aceeaşi stâncă? Şi oare chiar vrem să ştim?

— E aşa tulburător... zise Kristín, iar Ari Thór nu reuşi să nu se gândească la faptul că n-ar fi trebuit să-şi implice iubita însărcinată într-o poveste aşa întunecată.

În mod normal Kristín era dură, însă de curând chiar şi lucrurile banale o supărau tare.

— Tocmai ai zis că s-au aruncat, spuse Ari Thór. Dar dacă au fost ucise – toate trei? Sau pur şi simplu au căzut?

— Tocmai asta trebuie să aflăm, răspunse Tómas cu o notă de importanță în voce.

— Dar celelalte persoane pe care le-ai amintit mai devreme – cei care locuiesc acum acolo? interveni Kristín. Locuia vreunul dintre ei acolo când au murit sora şi mama Ástei?

Ari Thór îi aruncă o privire lui Tómas, aşteptând un răspuns. Putea simți o scânteie de tensiune în aer. Tómas lăsă ochii în jos, apoi îi ridică din nou.

— Da. Din câte ştim, toți patru, zise el folosind din nou un ton rece, calm.

5

Ari Thór o lăsă pe Kristín în dreptul hotelului din Blönduós avertizând-o foarte serios să nu se obosească. Dar, cu toate că vorbise cu sinceritate, ştia că nu avea

niciun rost. Însărcinată sau nu, Kristín fusese mereu genul care făcea cum o tăia capul.

Era o fire hotărâtă, el putea accepta asta, dar în curând aveau de luat decizii care să le modeleze următorii ani din viață. Înainte să rămână însărcinată, vorbise despre o plecare în străinătate, să se specializeze, însă numai cu jumătate de gură. De fapt, nu părea întru totul mulțumită cu o carieră în medicină, dar probabil nu vedea sensul să abandoneze o calificare atât de solidă şi îndelungatul parcurs de studii pe care trebuise să-l urmeze pentru ea numai ca să se orienteze spre alt domeniu. Şi care erau interesele ei, de fapt? Ari Thór se străduia să se gândească. Avea remarcabil de puține ocupații în timpul liber, iar la început, când se întâlniseră, era atât de cufundată în studiu încât nu mai avea timp de aproape nimic altceva. Apoi, odată ce începuse să lucreze, îşi luase cele mai lungi şi mai solicitante schimburi. Nu era convins nici măcar că era prea entuziasmată să devină mamă. Poate că o presase prea tare când discutaseră despre întemeierea unei familii şi, nu pentru prima oară, se întrebă dacă nu cumva îşi îndeplinea visurile lui, nu pe ale ei.

El şi Tómas mergeau în tăcere, Tómas fiind, ca întotdeauna, la volan. Drumul fusese bun la început, iar Ari Thór se lăsase învăluit în gândurile despre Kristín. Fu smuls brusc din ele când maşina ieşi de pe carosabil şi porniră de-a lungul unui drum cu pietriş. Lui Ari Thór îi amintea vag de excursiile făcute cu mult timp în urmă împreună cu părinții lui, pe vremea când mare parte din țară era tăiată de drumuri cu pietriş, pitoreşti şi pline de gropi.

Porni radioul ca să risipească tăcerea din maşină. Urările de Crăciun erau încă în toi: „Am vrea să le transmitem din toată inima prietenilor şi rudelor, de aici şi din depărtări, cele mai bune gânduri de Crăciun”, se auzi un glas catifelat.

Dar de ce? se întrebă Ari Thór. Nu vedea niciun sens în a face el însuşi astfel de urări. Avea puțini prieteni, şi până şi cele mai apropiate relații se stinseseră când se mutase în nord, în Siglufjörður. E drept că avea nişte rude, însă pierduse orice legătură cu ele cu mult timp în urmă, după moartea părinților lui. Se petrecuse treptat, dar tot se întâmplase. Sora mamei lui îl mai contactase din când în când, invitându-l să ia masa împreună cu familia ei, dar nu acceptase niciodată invitațiile, iar după o vreme acestea încetaseră să mai vină.

— N-am putea opri chestia aia? întrebă Tómas cu ochii lipiți de drum.

Întunericul după-amiezii târzii se apropia, învăluind maşina. Cea mai scurtă zi din an abia trecuse.

Lui Ari Thór întunecimea din miezul iernii i se păruse dintotdeauna o povară, îi aducea umbre în gânduri, senzație care devenise tot mai pronunțată după ce se mutase în nord, în Siglufjörður. Sperase ca linişştea şi strălucirea Crăciunului să-l mai binedispună.

— Ca să vezi, deci chiar îl avem pe bătrânul Scrooge în maşină! comentă Ari Thór cu un zâmbet viclean.

Rugămintea de a opri radioul nu-l luase prin surprindere. Tómas era prea cu picioarele pe pământ pentru a lăsa Crăciunul să aibă vreun efect asupra lui, şi probabil nici măcar nu crezuse vreodată în Moş Crăciun.

— Vrei să arunci o privire peste dosarele cazului? întrebă el ignorând comentariul lui Ari Thór. Foloseşte timpul cât îl ai. Dosarul e pe banchetă. Trebuie să vorbim cu oamenii ăştia azi şi să vedem ce putem obține de la ei. Nu sunt decât patru, aşa că ar trebui să ne putem descurca, nu crezi?

— Cu siguranță.

Ari Thór întinse mâna în spate după dosar, îl deschise şi scoase de acolo teancul de documente. Fuseseră puse în țiple de plastic, dar nu în ordine, unele pe-o parte iar altele

cu susul în jos. Răsfoi prin ele. Găsi şi rapoartele poliţiştilor care ajunseseră primii la locul faptei. Sugerau sinuciderea – sau chiar şi un simplu accident tragic – ca fiind motivul cel mai probabil pentru moartea victimei. Existau şi poze ale zonei, precum şi scurte descrieri a patru persoane: Arnór Heidarsson, Reynir Ákason, Thóra Óskarsdóttir şi Óskar Óskarsson.

Ari Thór se uită cu atenţie la două dintre cele trei poze cu oamenii aceia. Păreau scoase la imprimantă de pe internet. Apoi ajunse la o imagine care îi tăie respiraţia.

Era portretul alb-negru al unei tinere cu păr închis la culoare, care-i cădea peste umeri, pometi ascuţiţi şi ochi pe jumătate închişi. Părea că se uită direct la el, parcă tachinându-l – o privire sexy, ispititoare, dar în acelaşi timp distantă. Era ceva interesant la felul în care-şi ţinea buzele – o expresie serioasă, dar care ascundea un zâmbet. Simţi că inima îi bate mai repede.

Poza nu era nici pe departe pe cât de clară ar fi putut fi, însă tot avea un efect tulburător de puternic asupra lui.

— Cine e? îl întrebă pe Tómas, ridicând fotografia şi temându-se de răspuns.

Tómas aruncă o privire.

— Ea e, bineînţeles.

Se lăsă o tăcere neplăcută. Apoi Tómas spuse, cu ochii la drumul din faţa lui:

— Femeia care a murit. Ásta.

Ari Thór închise rapid dosarul.

— Desigur. Era... frumoasă.

Lucirea îndepărtată a farului îi întâmpină prin asfinţit când Tómas încetini şi ieşi de pe şosea pe drumul către Kálfhamarsvík.

— N-am mai văzut decât poze, spuse Tómas în timp ce se apropiau. E fabulos în realitate, nu-i aşa?

Înaintară până la promontoriu, unde un strat subțire de zăpadă încă acoperea drumul. Era o vreme de iarnă superbă. Ari Thór aproape că vedea frigul care învăluia locul, aproape că îl simțea cum se infiltrează în maşină.

— Da, e o privelişte pe cinste, spuse el uitându-se dincolo de golf, de marea liniştită şi de promontoriu.

Tómas luă şi ultima curbă. Aici drumul devenea tot mai desfundat şi încetiniră pe ultima porțiune, care ducea la casa de lângă mare. Parcă ajungeau nu doar la capătul drumului, ci şi la capătul lumii.

— Se poate spune şi aşa, mormăi Tómas cu ochii lipiți de ceea ce trecea drept drum.

— Doar două clădiri – asta e tot ce se află aici.

— Pe vremuri erau mai multe. Nu ştiu toată povestea, dar la un moment dat aici a fost un sat.

— Un sat?

Ari Thór se uită cu ochii mari la Tómas.

— Aici, pe promontoriu? Atunci unde-s toate casele?

— Au dispărut cam toate. Cică ar mai fi câteva ruine. Dar, ți-am spus, n-am mai fost pe-aici.

Ajunseră la capătul drumeagului şi opriră maşina. Acolo mai era deja una – un 4×4 elegant, de lux, lângă un gard din sârmă ghimpată care bloca accesul pe promontoriu.

— Uite, băiete, zise Tómas când coborâră din maşină şi arătă spre golf. Coloane de bazalt. O imagine fantastică. Aproape că pare magic, nu crezi? Coloanele parcă ar fi fost făcute de troli care se jucau cu natura.

Ari Thór aprobă dând din cap dar nu zise nimic, lipindu-şi geaca şi mai tare pe corp ca să se apere de frigul crâncen.

Un bărbat venea în alergare spre ei pe cărarea dinspre casă. Ari Thór se grăbi să ajungă la poartă ca să-i iasă în întâmpinare, privindu-l cum se apropie.

— Salutare, pufăi bărbatul, iar Ari Thór îşi dădu repede seama că era Reynir Ákason.

Figura îi era familiară din numeroasele apariţii în ziar de-a lungul timpului, deşi acum, în carne şi oase, arăta mult mai în vârstă.

— Numele meu e Reynir, spuse el deschizând poarta şi făcându-le semn să intre, ca şi cum tot promontoriul ar fi fost proprietatea lui.

— Ai un loc foarte frumos aici, spuse Ari Thór cedând tentaţiei. Casa şi farul...

Reynir râse scurt şi forţat.

— Doar casa e a mea, însă am fost dintotdeauna responsabili de întreţinerea farului, răspunse el în timp ce vântul îngheţat se străduia să-i risipească vorbele. Dar cândva aici a fost un sat întreg, adăugă când tăcerea dintre ei deveni stânjenitoare.

— Aşa am auzit, replică Ari Thór.

Reynir îi conduse până la casă şi, odată ajunşi înăuntru, feriţi de frigul muşcător, lui Ari Thór i se păru că aude clipocitul familiar al notelor unui pian. Reynir îi pofti în sufragerie şi, bineînţeles, la un pian negru, vechi, stătea un bărbat în vârstă. Nu era vreun pianist de concert, însă era rezonabil de competent, îşi spuse Ari Thór. Livingul în sine era impozant, însă crea un sentiment de artificial. Mobila era oricum, numai nouă nu, însă la momentul cumpărării era clar că nu fusese ieftină, în schimb efectul de ansamblu al încăperii transmitea o anumită răceală, cu o atmosferă apăsătoare şi lumini slabe, de parcă întregii case îi lipsea un spirit propriu.

— Schubert, zise Ari Thór.

Observaţia îi era adresată lui Tómas, însă rezultatul fu că bărbatul se opri în mijlocul unei măsuri. *Ave,* dar nu şi *Maria.* Se uită la Ari Thór şi dădu aprobator din cap. Era o compoziţie pe care Ari Thór o cunoştea bine, mama lui o

cânta deseori la vioară de Crăciun, fiind membră a Orchestrei Simfonice din Islanda.

— Moşuleţul cântă melodia asta întruna cât e postul de lung, spuse Reynir pe un ton batjocoritor.

Ari Thór bănui că „moşuleţul" era Óskar, în vârstă de şaizeci şi opt de ani. O femeie de aproximativ aceeaşi vârstă stătea la masă – cel mai probabil sora.

— Colegii voştri sunt la etaj, îi spuse Reynir lui Tómas, iar Ari Thór îşi dădu seama că se referea la echipa de criminalişti.

— Mersi. Ce-i acolo sus? întrebă Tómas.

— Camera Ástei. Acolo locuia pe vremuri, când era mică, răspunse Reynir, în glas strecurându-i-se acum un soi de politeţe afectată.

Tómas încuviinţă dând din cap. Cei trei – Tómas, Ari Thór şi Reynir – rămaseră în picioare în mijlocul camerei, păstrând câteva clipe tăcerea, în timp ce fratele şi sora în vârstă stăteau încremeniţi, parcă aşteptând o sentinţă.

— Îmi pare rău să vă deranjez cu atât de puţin timp înainte de Crăciun, spuse Tómas într-un târziu, ridicând glasul şi vorbind pe un ton protocolar. Presupun că înţelegeţi cât de important e să aflăm cât mai repede ce s-a întâmplat.

— N-a sărit pur şi simplu în mare? întrebă femeia vorbind lent. Mama asta şi fiicele ei – mereu mi s-a părut că sunt blestemate, cumva.

— Tu eşti Thóra? întrebă Tómas studiindu-o cu privirea. Thóra Óskarsdóttir?

— Aşa e.

Avea o expresie trufaşă întipărită pe chip, de parcă era hotărâtă să nu se lase impresionată de Tómas.

— Trebuie să ne folosim timpul cu chibzuinţă, continuă Tómas. Am vrea să ajungem acasă înainte de Crăciun, şi sunt convins că şi voi vreţi să scăpaţi de noi până în Ajun.

Aşa că vom sta pe-aici cu siguranță până seara târziu şi trebuie să vă interogăm pe toți, spuse el. Trebuie să vorbim şi cu Arnór Heidarsson. E prin preajmă?

— Cred că e acasă. Nu-i departe, zise Thóra.

— O să trecem pe la el în seara asta, la întoarcere, spuse Tómas aruncându-i o privire lui Ari Thór.

— N-ai răspuns la întrebarea pe care a pus-o Thóra adineauri, interveni Reynir încetişor. Să înțelegem că nu a fost o sinucidere?

— Nu putem face presupuneri, răspunse Tómas întorcându-se cu fața spre el, în mod evident nedorind să dezvăluie prea multe. Ne poți da un spațiu de lucru – un birou sau o altă cameră pe care s-o putem folosi?

— Da. Puteți folosi camera de zi, sau puteți folosi biroul meu, răspunse Reynir.

Arătă spre capătul celălalt al coridorului.

— E chiar acolo.

— Bine, o să-l folosim pe acela. Şi putem folosi internetul?

— Îmi pare rău, zise Reynir iute, dar nu am un calculator aici.

Ari Thór observă că Óskar dădu să spună ceva, dar până la urmă rămase tăcut.

— Avem noi calculator, zise Ari Thór. Însă ne-ar ajuta să avem acces la wi-fi.

— Ah, da, desigur, răspunse Reynir. Mă ocup.

— Poate mai întâi stai de vorbă cu noi, spuse Tómas cu un glas din care se înțelegea limpede că era mai mult decât o rugăminte politicoasă. Dar, pentru început, trebuie să vedem ce fac colegii noştri. Ne poți conduce la etaj?

6

Tómas şi Ari Thór se cocoțară anevoie pe vechea scară în spirală până în pod, unde găsiră o tânără criminalistă,

împreună cu un coleg mai în vârstă. Le spuse că o chema Hanna. Părea să fie şefa, câtă vreme vorbea în numele amândurora. Lui Ari Thór îi amintea de o cântăreaţă binecunoscută, al cărei nume îi scăpa în acel moment.

— Aici dormea decedata, zise Hanna arătând către o cameră mică, potrivită pentru un copil şi nu tocmai îndeajuns de mare pentru un adult.

Un pat îngust, care probabil era ultimul loc unde dormise Ásta, ocupa spaţiul de sub fereastra dormitorului.

— Am găsit urme de spermă pe podea, nu departe de perete, continuă Hanna, trecând direct la subiect. O să le analizăm, însă de obicei durează destul mult să identificăm o potrivire perfectă.

— Corespunde cu ceea ce ştim – s-a culcat cu cineva cu puţin înainte să moară, spuse Tómas.

— Adunăm amprente din cameră, cât de multe reuşim, şi am luat deja amprente şi mostre ADN de la toţi cei din casă.

— Şi de la tipul care locuieşte în apropiere – Arnór? întrebă Ari Thór.

— Da. Mummi s-a dus acolo adineauri să recolteze probele, răspunse ea făcând semn din cap spre colegul ei.

— E vreun semn care să sugereze că a fost ucisă aici? întrebă Ari Thór.

— Deocamdată nu. Nu e nicio urmă de sânge, niciun semn de luptă, dar o să mai căutăm. Nici pe scara spiralată nu e vreun indiciu că ar fi fost bruscată.

— Aţi putea arunca o privire rapidă jos, în biroul lui Reynir? O să-l folosim în seara asta şi trebuie să fim siguri că nu contaminăm vreo probă de acolo.

— Eu şi Mummi am trecut deja prin apartamentul de jos înainte să ajungeţi voi. N-am fost la fel de migăloşi ca aici, însă din câte înţeleg nu există niciun motiv să credem că s-a întâmplat ceva suspect acolo jos.

Tómas încuviinţă dând din cap.

— Şi la demisol?

— E următorul pe listă.

Ea zâmbi, asemenea cântăreței, însă Ari Thór tot nu reuşea să-şi amintească numele. Nu-şi amintea decât că nu-i suporta muzica.

Era limpede că se depuseseră toate eforturile pentru a mobila biroul lui Reynir într-un mod care să-i ofere o oarecare căldură, însă chiar şi aşa rămânea o încăpere neprietenoasă. De asemenea, era evident şi că nu se cruțase niciun ban. Masa de lucru din lemn maro-închis era o piesă de anticariat, iar în spatele ei se afla un scaun de birou, din piele, somptuos. Pe peretele din spate erau rafturi pline de cărți vechi, atent legate, care păreau moştenite din generație în generație. La ferestre erau trase nişte draperii grele, iar într-un colț se afla o canapea de piele şi o măsuță elegantă pentru cafea.

Tómas luă scaunul mare din spatele biroului. Ari Thór aduse alte două scaune din living, se aşează pe unul dintre ele şi îi făcu semn lui Reynir să ia loc.

— Mulțumim că ne-ai lăsat să-ți folosim biroul, spuse Tómas amiabil. Când te-ai mutat aici?

— Vin pe-aici ocazional de când mă ştiu, mai ales pe timpul verii, dar am locuit mereu la Reykjavík. Dar în ultimii ani am petrecut mai mult timp aici. Sunt băiat de provincie mai mult decât pe jumătate, bănuiesc... zise Reynir încercând să zâmbească. Bunicul meu a construit casa în 1951. Aici a fost un sat, cum am spus mai devreme, dar pe vremea aceea toată lumea se mutase deja.

— De ce? întrebă Ari Thór.

— Cel mai bine îl întrebi pe bătrânul Óskar. El ştie povestea mai bine decât oricine. Eu nu mă prea pricep la istorie.

Rămase tăcut câteva clipe, foindu-se în scaun, parcă deloc în largul lui.

— Dar ştiu bine altă poveste din zonă. Chiar la nord de aici e o fermă, celebră pentru că a fost bântuită. Se spune că e unul dintre cele mai bune exemple de activitate paranormală din ultimii ani.

— Când s-a întâmplat asta prima oară? întrebă Ari Thór, convins că era ceva despre care nu mai auzise niciodată.

— 1964, acelaşi an în care m-am născut eu. În martie, de fapt, chiar aceeaşi lună. Pe atunci, ai mei stăteau acolo cu bunicul – veniseră aici să se relaxeze o vreme. Mama se aştepta să apar abia pe la începutul lui mai, dar m-am născut foarte prematur la sfârşitul lui martie. Poate că au tulburat-o atâtea discuţii despre fantomele din district.

Zâmbi stingher.

— La vremea aia a apărut pe prima pagină a ziarelor. Mese şi scaune care se mişcau întruna de capul lor, veselă spartă, un dulap care s-a prăbuşit pe podea – cel puţin dacă e să dăm crezare ziarelor. Genul ăsta de lucruri mi se pare fascinant. O grămadă de reporteri de la ziar au venit să scrie despre subiect.

— N-a fost un cutremur? întrebă Ari Thór.

— Nu. A fost trimis aici un geolog care să investigheze, însă de fiecare dată se mişcaseră doar obiecte individuale. Aşa că orice explicaţie de genul ăsta a fost scoasă din calcul. A ajuns şi la ştirile internaţionale – *New York Times* a publicat un articol despre incident.

— Tu ai experimentat aşa ceva pe aici?

Ari Thór aruncă o privire spre Tómas şi îşi dădu seama după expresia de pe chipul lui că se săturase de subiect.

— Nu tocmai... dar soarta celor trei femei e extrem de... sinistră, spuse el pe un ton grav.

— Eşti cu cineva, Reynir? întrebă Tómas.

— Nu. Dar nu văd ce relevanță are, răspunse el tăios, întrebarea luându-l în mod evident prin surprindere.

— Care era relația cu Ásta?

— Relație?

Ridicase glasul.

— Nu exista nicio nenorocită de relație. M-a întrebat dacă poate sta aici şi eu i-am spus că da. Doar nu puteam s-o refuz. N-o mai văzusem de când se mutase de aici, acum douăzeci şi cinci de ani.

— V-ați culcat împreună? întrebă Tómas ca şi cum n-ar fi fost nimic ieşit din comun.

Ari Thór privi reacția lui Reynir cu atenție; păru uluit de insinuare.

— Ce? Bineînțeles că nu.

— E o idee aşa improbabilă?

— Ce te face să crezi că m-am culcat cu ea? se interesă Reynir tot mai furios.

— Dacă ai făcut-o, mai bine ne spui direct, îl anunță Tómas cu calm. O să aflăm în curând oricum.

— Nu m-am culcat cu ea! zise celălalt aproape strigând. A fost omorâtă? Violată? Nu ne-ați spus nimic!

— Tu ce crezi?

— Eu cred că s-a aruncat de pe nenorocita aia de stâncă, la fel ca soră-sa şi maică-sa.

— Spune-ne ce s-a întâmplat când au murit ele, continuă Tómas pe un ton relaxat.

Ari Thór îşi dădu seama că avea grijă ca Reynir să nu devină prea agitat.

— Păi...

Reynir tuşi.

— Să începem cu începutul. Familia mea e responsabilă de far de ani întregi, dar nici bunicul, nici tatăl meu nu s-au îngrijit personal de el – aveau mereu lucruri până peste cap de făcut, şi în sud, la Reykjavík, şi în străinătate. Aşa că acum vreo treizeci de ani l-au angajat pe Kári ca paznic al farului, iar el s-a mutat aici împreună cu soţia lui, cu Ásta şi cu sora ei. Pe atunci nu ştiam că motivul principal pentru care s-au mutat aici era că soţia lui suferea de depresie şi voia o schimbare de peisaj. Kári ne-a spus abia după moartea ei.

Reynir se aplecă în faţă, apoi se îndreptă din nou de spate şi îşi încrucişă gleznele.

— Ea a sărit de pe stâncă, exact la fel ca Ásta.

— Erai aici când s-a întâmplat? întrebă Ari Thór într-o doară, ca şi cum întrebarea n-ar fi fost importantă.

Reynir îl privi bănuitor.

— Întâmplarea face că eram. Am stat aici cu bunicul meu după ce am terminat liceul şi nu m-am dus la universitate decât în anul următor. Sæunn, soţia lui Kári, a murit la sfârşitul lui iunie. Îmi amintesc că în noaptea aia era furtună. Stâncile sunt după casă, nu departe. A sărit în toiul nopţii.

— Au existat martori? A auzit-o cineva? întrebă Tómas.

— Nu, din câte ştiu eu. Thóra zice că a auzit un ţipăt, sau cel puţin aşa îmi amintesc că a spus, dar a mai zis şi că n-a luat în seamă pentru că ar fi putut la fel de bine să fie vântul.

— Cine mai era aici pe atunci? întrebă Tómas şi se încruntă de concentrare.

— Thóra şi Óskar, bineînţeles. Ei practic au crescut cu tatăl meu şi au fost mereu parte din gospodărie. Pe atunci Thóra preluase rolul de menajeră de la mama ei – bătrâna murise şi a părut cel mai firesc lucru să o angajeze pe Thóra în locul ei. Plecase la studii în sud, dar ceva a mers prost.

Are mintea brici, chiar dacă pare destul de ostilă. Cred că e puțin supărată pe viață în general.

Oftă.

— Dar cu mine s-a purtat mereu foarte bine. Mama mea a murit destul de tânără, aşa că Thóra mi-a fost un fel de mamă-surogat când eram aici, chiar dacă nu e cea mai caldă ființă. Poate că eu eram fiul pe care nu l-a avut niciodată.

Reynir se opri o clipă, apoi continuă.

— Aici n-am făcut niciodată muncă obişnuită de fermă. Tata a fost un mare om de cai. Am moştenit mai mulți cai decât puteam să număr, crede-mă. Óskar a avut grijă de ei o vreme, iar acum se ocupă Arnór. Aşa că Óskar e doar un soi de îngrijitor. Trebuie să recunosc că e un personaj ciudat, solitar, tăcut, nu spune multe, dar e harnic şi puternic ca un taur. Pe cei doi nu-i plătesc, practic, pentru ce fac, însă au stat aici pe gratis toată viața. Când eram mai tânăr, locuiam la demisol şi îl aveam numai pentru mine. Kári şi Sæunn locuiau în pod cu fiicele lor, Ásta şi Tinna. Aşa era aranjamentul pe atunci...

— Tatăl tău era aici când a murit Sæunn?

— Nu, nu era.

— Dar Arnór?

— Da, el cred că da. Locuia cu părinții lui la ferma din apropiere, dar a făcut mereu parte din gospodăria noastră. Era doar un copil când a murit Sæunn...

Rămase o clipă pe gânduri.

— Trebuie să fi avut vreo opt ani, cred.

— Iar apoi a murit sora Ástei, nu-i aşa, cam trei ani mai târziu? întrebă Tómas cu glas jos, dar ferm.

— Da... a murit, răspunse Reynir. A fost un şoc uriaş.

— Îți aminteşti episodul? întrebă Ari Thór, deşi ar fi putut la fel de bine să-l întrebe pe Reynir direct dacă fusese şi el acolo când se întâmplase.

— Da. S-a întâmplat tot vara, o seară superbă de vară. Surorile se jucau împreună după cină. Ásta era o fată deşteaptă şi independentă, iar tatăl ei avea încredere în ea să aibă grijă de sora ei. Bineînțeles că ar fi trebuit să se mute după moartea soției, dar era angajat să muncească aici. Nu cred că venea dintr-o familie înstărită şi probabil nu avea unde altundeva să se ducă, aşa că nu-mi imaginez că voia să rişte să rămână iar fără serviciu, având doi copii pe care să-i întrețină. Le spusese fetelor de multe ori să nu se joace în apropierea stâncilor. De data asta se jucau de-a v-ați ascunselea. Ásta a intrat în casă cât timp sora ei s-a ascuns.

— Câți ani avea Tinna? întrebă Ari Thór.

— Vreo cinci, cred. Între ele era o diferență cam de doi ani.

— Şi ea a căzut de pe stâncă? întrebă Ari Thór, deşi ştia răspunsul.

— Exact. Stâncile alea au ceva ce le-a atras pe toate, spuse Reynir făcându-l pe Ari Thór să tremure. Ásta a venit la mine la demisol în lacrimi, spunând că se jucau de-a v-ați ascunselea şi nu putea s-o găsească pe sora ei.

— N-a văzut nimeni ce s-a întâmplat? se interesă Ari Thór, preluând rolul de interogator, pentru că Tómas nu părea dornic să-l întrerupă.

— Nu. În spatele casei nu era nimeni în afară de Tinna. Mă rog, era Óskar, dar înota în mare şi n-a văzut nimic. Din casă nu vezi deasupra stâncilor decât pe fereastra din pod a Ástei. Eu eram la demisol. Tatăl lor era undeva afară, în fața casei, şi era convins că fetele se joacă în spate. N-a văzut-o pe Ásta intrând pe uşa din spate, unde e scara în spirală. Kári însuşi se cufundase în depresie după moartea soției. Reuşea să continue ca paznic al farului, însă era aproape complet pe pilot automat. Nu făcea prea multe peste ce trebuia obligatoriu să facă. Nu-şi găsea timp pentru fiicele

lui, dormea mult şi pur şi simplu stătea în faţa televizorului noapte de noapte, parcă fără să vadă nimic. Apoi a murit şi Tinna, şi episodul parcă l-ar fi zguduit. Parcă s-ar fi agăţat din toate puterile de gândul că trebuia s-o salveze pe Ásta de la aceeaşi soartă. Parcă s-ar fi gândit că... o să sfârşească şi ea la fel.

Reynir lăsă capul în jos, gest despre care Ari Thór crezu că era simulat.

— În cele din urmă a reuşit să-i găsească Ástei o locuinţă la sora lui, în sud.

Ari Thór simţi un val profund de compătimire pentru Ásta, nu numai pentru că avusese parte de un sfârşit atât de groaznic, ci din cauza seriei de tragedii care îi alcătuiseră viaţa – îşi pierduse familia într-un răstimp atât de scurt... Îi trecu prin minte că simţea o anumită compătimire şi faţă de el însuşi.

— Se pare că a fost o decizie proastă pentru toată lumea implicată, continuă Reynir. Mătuşa ei nu avea prea mult timp pentru ea...

— De unde ştii? îl întrerupse Ari Thór. N-ai spus adineauri că nu te mai văzuseşi cu Ásta de ani întregi?

Preţ de o clipă Reynir lăsă impresia că se pregăteşte să evite întrebarea.

— Am vorbit, răspunse el în cele din urmă. Înainte să moară...

— Între patru ochi? întrebă Ari Thór.

— Da. O singură dată, spuse Reynir încet şi calm.

— Când anume?

— După cină. Am mâncat cu toţii împreună aici în a doua seară după ce a ajuns. Vreau să spun, în seara în care a murit. Petrecerea s-a spart. Dar apoi ea a coborât puţin mai târziu după ceva ce uitase şi am stat de vorbă o vreme. Şi, desigur, am întrebat-o ce a făcut în toţi anii de când a

plecat. Mi-a povestit foarte pe scurt şi am înțeles că viața ei nu fusese vreo bucurie.

— Era seara târziu? întrebă Ari Thór.

— Păi... începu Reynir gânditor. Nu-mi amintesc cât era ceasul. S-a dus sus, înapoi la culcare, după aceea.

Ari Thór îi surprinse privirea lui Tómas. Conform rezultatelor autopsiei, Ásta probabil murise târziu în noaptea aceea, cu toate că medicul legist nu se hazardase să dea o oră exactă.

— A venit aici în 18 decembrie, spuse Tómas. Aţi mâncat cu toții împreună în seara zilei de 19, iar dimineața următoare a fost găsită moartă. Corect?

— Corect.

— Şi când te-a contactat?

— Cu câteva zile înainte. Mi-a dat un e-mail – mai bine zis, a trimis un e-mail companiei mele, cerând ca mesajul să-mi fie redirecționat. Pur şi simplu m-a rugat să stea aici câteva zile, ceva în legătură cu o teză la care scria.

— Avem nevoie să vedem e-mailul.

— Rezolv, spuse Reynir hotărât.

— Cum e să locuieşti aici? întrebă Ari Thór.

Experimentase şi direct, şi indirect modul în care te poate afecta izolarea.

— E un loc superb, zise Reynir. Avem turişti care vin ocazional până aici ca să admire farul şi formațiunile de bazalt. Nu cred că e vreun loc care să aibă coloane de bazalt mai frumoase decât aici.

— Dar nu e greu să stai în locul ăsta? Nu te apucă însingurarea?

— Nu, nu chiar. Nu suntem chiar aşa departe de un sat, Skagaströnd, şi e lume care locuieşte la fermele dimprejur. Însă e izolat, bănuiesc. Nu avem pompieri, deci dacă se produce vreun incendiu casa se face scrum înainte să ajungă echipajul din Skagaströnd.

Le zâmbi nonşalant.

— Iar uneori, iarna, e zăpadă înaltă, dar marea e aproape.

— Chemarea mării? sugeră Tómas.

— Da...

Preț de o clipă, Reynir parcă se pierdu pe gânduri.

— Aduce cu sine o anumită libertate.

7

Când Tómas plecă să o aducă pe Thóra Óskarsdóttir, Ari Thór deschise mica fereastră a biroului. În timp ce bătrâna se aşeza, în cameră intră o rafală rece, proaspătă, de aer marin.

— N-am vorbit mult în cele două zile, înainte să-şi piardă viața, sărmana fată.

Thóra avea un stil direct, aşa cum îl descrisese şi Reynir, însă Ari Thór avu impresia că era mai mult un obicei decât o încercare de a le transmite vreun mesaj anume.

Tómas se rezemă de spătarul scaunului, cu ochii la Thóra dar nerostind vreun cuvânt. Era din nou rândul lui Ari Thór să conducă. Bănuia că nu fusese cules din Siglufjörður şi chemat la promontoriul izolat doar ca simplu observator.

— Ați fost apropiate în trecut? întrebă el.

— Apropiate?

Ridică din umeri.

— Nu, n-aş putea spune că am fost. Adevărul e că era mai apropiată de Óskar. El s-a priceput mereu la copii.

Ari Thór era convins că detectase o clipă de ezitare în ultimele ei cuvinte.

— Nu te-a mirat că s-a întors aici după atâția ani?

Ea ridică din nou din umeri.

— Aş zice că da. A zis că scrie nu ştiu ce teză, dar n-am fost convinsă. În locul ei, aş fi stat cât mai departe de locul

ăsta. N-a adus noroc familiei ei, zise femeia trăgându-şi uşor nasul.

— Păi, nu. Chiar nu, spuse Ari Thór, binevoitor. Ce explicație ne poți da pentru acest... ghinion, dacă-i putem spune aşa?

— N-am nicio explicație, răspunse ea pe dată. Poate că toate trei au sărit de pe stâncă fiind în transă. De unde să ştiu eu? Dar sunt convinsă că nimic... supranatural... nu se petrece acolo, adăugă şi apoi rămase tăcută.

— De ce eşti aşa sigură? întrebă Ari Thór mai mult ca să continue discuția decât ca să audă poveşti cu fantome.

— Sunt un om cu capul pe umeri. Nu cred în chestiile alea.

— Reynir a zis că nu departe de aici e o fermă care acum mulți ani a ajuns la ştiri în toată lumea pentru că era bântuită.

— Ei nu zău? zâmbi ea. Mă mir. Dacă e cineva mai sceptic decât mine, acela e Reynir. Aici nu e lucrarea unor duhuri rele, doar obişnuitele neputințe omeneşti.

— Cum adică?

Ari Thór îi susținu privirea, însă ea nu se lăsă tulburată nici de căutătura intensă, nici de tonul lui.

— Ce crezi că s-a întâmplat? insistă el.

— Nu ştiu nimic. Nu eu am împins-o, zise ea tăios. Însă n-am putut să nu mă întreb ce s-a întâmplat atunci când fetița a căzut de pe stâncă.

Îşi făcu cruce.

— Odihnească-se în pace.

Ari Thór aşteptă răbdător, dându-şi seama că mai urma ceva.

— Eu cred că Ásta a văzut ceva, spuse Thóra în cele din urmă. Poate că de asta a fost trimisă de-aici tocmai în sud, la Reykjavík.

— A văzut ceva?

— Da. Singura fereastră din casă de unde se vede până la blestematele alea de stânci e cea din camera ei din pod. Ea era acolo. Se jucau de-a v-aţi ascunselea şi o lăsase pe sora ei afară. Eu cred că a mers la etaj şi se uita pe fereastră ca să afle unde se ascunde sora ei, şi apoi a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Ari Thór. Ştii ceva care să susţină ideea asta?

Thóra rămase tăcută, parcă neştiind câte informaţii să le împărtăşească şi lor.

— A făcut aluzii în sensul ăsta, răspunse ea într-un târziu.

— Ásta?

— Da. Înainte să plece definitiv, acum mulţi ani. I-a scăpat la nervi – a zis că trebuie să plece din pricina a ceea ce văzuse. Am întrebat-o la ce se referă. „Când erai *sus în pod?"* am întrebat, apoi mi-am dat seama imediat ce putea însemna asta. Ea a dat din cap, dar n-a mai zis nimic altceva.

— Şi ce crezi că a văzut? insistă Ari Thór.

— Ceva cumplit, răspunse Thóra fără tragere de inimă, cu greutate, de parcă ar fi rostit cuvintele după o cugetare îndelungată.

— Ca de exemplu? Pe cineva care a împins-o pe fetiţă în prăpastie?

— Exact.

— Cine ar fi vrut să facă aşa ceva?

Thóra ezită pentru prima oară. Era clar că avea propria ei teorie, însă dezbătea în sinea ei dacă să le-o spună şi poliţiştilor.

— Ei bine, nu prea mai contează, zise ea după o clipă. Acum sunt morţi cu toţii. Eu cred că tatăl e, cel mai probabil, vinovatul.

— Tatăl ei?

Lui Ari Thór nu-i venea să-şi creadă urechilor. Gândurile îi fugiră imediat la Kristín şi la copilul pe care-l purta în pântece. Ce sugera Thóra era peste capacitatea lui de înţelegere.

— De ce crezi că el e vinovatul?

— Pentru că a hotărât să-şi trimită fiica în sud, a vrut s-o lase să uite. Sau a vrut s-o lase să înceapă o nouă viaţă, fără el prin preajmă. Cine ştie? După ce a plecat ea, el a devenit tot mai solitar. Până la urmă a trebuit internat. Nu era întreg la cap.

Îşi duse o mână la frunte ca să-şi sublinieze cuvintele.

— Cât de limpede îţi aminteşti ziua aceea, când a murit Tinna? întrebă Ari Thór.

Avea propriile lui dubii cu privire la eventualele legături între incidentele vechi şi moartea pe care veniseră el şi Tómas s-o ancheteze, dar nu era dispus să excludă nimic. Tot cazul era straniu, învăluit în mistere bizare.

— Foarte limpede, bineînţeles, răspunse ea cu glas jos. Eram la bucătărie, strângeam după cină, când l-am auzit pe Reynir strigându-mă. Ásta venise la el să-i spună că Tinna dispăruse.

— Bucătăria de sus, din apartamentul de aici, sau cea de la demisol?

— Nu, nu de la demisol. Pe atunci eu şi Óskar aveam fiecare camera noastră în apartamentul principal. Vezi tu, eram aici tot anul. Tatălui lui Reynir îi plăcea ca menajera să locuiască în casă. Era un domn din şcoala veche, ştii?

Ari Thór încuviinţă.

— Iar acum aţi fost mutaţi la demisol, spuse el adăugându-şi o notă tăioasă în glas, încercând să obţină o reacţie.

— Asta-i viaţa, zise ea şi, pentru prima dată, în voce i se simţea o frântură de emoţie.

Tuşi înainte să continue:

— Reynir a vrut să schimbe lucrurile, spuse zâmbind vag. În fine... S-au organizat ca s-o caute pe fetiță. Nu le-a luat mult să-i găsească trupul pe stâncile din fundul prăpastiei. O imagine înfiorătoare... înfiorătoare.

— De cât timp locuiți tu şi fratele tău aici?

— De vreo şaizeci de ani, aş spune. Óskar e aici de mai mult timp decât mine. Eu m-am oprit să mai număr anii, răspunse ea cu o figură împietrită.

— E o perioadă lungă.

Ari Thór se gândi la cei douăzeci şi opt de ani ai lui. Şaizeci de ani însemnau, practic, o viață de om, iar în unele cazuri chiar mai mult de atât.

— Spuneai că Óskar a locuit aici mai mult decât tine?

— M-am mutat în sud o vreme, la studii. Promontoriul ăsta şi golful sunt teritoriul lui Óskar. Le cunoaşte ca pe propriul buzunar şi n-ar putea trăi altundeva. Eu... Mă rog... Până la urmă te obişnuieşti cu orice.

Vorbise pe un ton aşa îndurerat încât Ari Thór nu mai ştiu ce să zică, pomenindu-se că uitase ce voia să întrebe mai departe. Îi aruncă o privire lui Tómas, sperând la un colac de salvare, dar Tómas nu zise nimic. Chipul îi arăta ca o mască a concentrării.

Chiar Thóra rupse tăcerea.

— Îmi pare rău. Poate am fost cam directă. Când nu mai ai mult de trăit, parcă nu mai are sens să înfloreşti lucrurile.

Nu mai avea mult de trăit? Ari Thór nu ştia precis câți ani avea – era cu un an sau doi mai mică decât Óskar, deci probabil şaizeci şi cinci sau şaizeci şi şase, bănuia el. Era convins că nu mulți oameni de vârsta aceea ar fi pus problema aşa dur.

— Deci eşti de şaizeci de ani aici? Practic l-ai văzut pe Reynir crescând sub ochii tăi, zise Ari Thór, vrând să

sugereze că îi fusese ca o mamă-surogat, dar lăsând ideea nerostită.

— De când era el mic, da. Dar au existat multe pauze. Petrecea mult timp aici, însă. Venea deseori cu părinții lui, vara, când bunicul lui încă mai trăia. Iar Áki îl lăsa de multe ori pe Óskar să aibă grijă de Reynir după ce a murit mama lui. Tatăl şi fiul erau personaje foarte diferite. Áki habar nu avea să crească un copil şi nu avea mult timp pentru băiat, zise ea, afecțiunea pentru Reynir strălucindu-i printre cuvinte.

Ari Thór hotărî să mute discuția într-o direcție neaşteptată.

— Reynir mi-a spus că ai auzit un țipăt în noaptea când mama fetelor şi-a pierdut viața.

Lăsă cuvintele să cadă pur şi simplu între ei, apoi aşteptă reacția Thórei.

— Aşa e, zise ea grav. Am auzit-o țipând. Sunt convinsă. Dar nu m-a crezut nimeni.

Ezită înainte să continue:

— Nu era în interesul nimănui să mă creadă. Dacă țipase, înseamnă că fusese împinsă. Incomodă explicație, nu-i aşa?

— Iar dacă fusese împinsă...?

Ari Thór aşteptă, sperând că Thóra o să-i încheie întrebarea rostită doar pe jumătate, însă ea rămase tăcută.

— Ásta dormea în vechea ei cameră când era aici, nu-i aşa? întrebă Tómas, întrerupându-şi pe neaşteptate muțenia.

— Da. În pod.

— Nu-i era greu?

— Nu, nu cred. A fost propunerea lui Reynir. S-a gândit că era aranjamentul evident. Ne-a rugat pe mine şi pe Óskar să-i pregătim camera. O folosiserăm ca depozit, aşa că Óskar a mutat tot ce era acolo – zeci de cutii – în altă cameră.

Coborî glasul.

— Le-a dus pe toate în camera Tinnei, în partea cealaltă a holului... Mi-a luat o veşnicie să curăţ camera Ástei. Era atât de mult praf acolo că nu puteai sta înăuntru.

— Cum era Ásta? întrebă Tómas.

— Păi, n-o mai văzusem de multă vreme...

— Dar o ştiai de acum mulţi ani, o întrerupse Tómas. Nu-i aşa?

— Desigur.

Thóra făcu o pauză.

— Ásta era ambiţioasă, pasionată, încăpăţânată. Nu lăsa pe nimeni să-i treacă pe dinainte. Tinna era mai cuminte – dulce şi ascultătoare. Erau foarte diferite, dar între ele exista o asemănare puternică – îţi dădeai seama imediat că sunt surori. Ásta şi Óskar se înţelegeau bine, cum v-am spus deja, zise ea şi, din nou, avu o ezitare când menţionă acest lucru. Pe atunci şi Ásta şi Reynir erau prieteni buni, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei. Ásta avea şapte ani când s-a mutat de aici, iar Reynir cam douăzeci. Amândurora li se părea fermecătoare marea, din câte îmi amintesc. Pe atunci interesul principal al lui Reynir era să navigheze.

Zâmbi, în aparenţă fără să vrea, în timp ce săpa în trecut.

— A petrecut vara construindu-şi o bărcuţă... sau, mai bine zis, l-a pus pe tatăl lui Arnór să facă cea mai mare parte din treabă. Reynir nu s-a priceput niciodată la lucru manual. Ásta numai despre barcă vorbea. Când a fost gata, ea şi Reynir ieşeau să navigheze în fiecare dimineaţă.

Thóra zâmbi din nou, având acum o expresie sinceră întipărită pe chip.

— Ce-i mai plăcea apa...

Tocmai când Ari Thór se pregătea să aducă din nou în discuţie moartea Ástei se auzi o bătaie în uşă. Era Hanna. Le spuse că ea şi Mummi voiseră să cerceteze farul, dar îl găsiseră încuiat.

— Aveți o cheie? îi întrebă.

Tómas clătină din cap şi privi întrebător spre Thóra.

— Eu nu am, răspunse ea. Numai Óskar şi Arnór au.

Ari Thór se ridică în picioare şi străbătu culoarul până în living, unde Óskar şi Reynir stăteau în câte un capăt al canapelei. Era convins că în tot acel timp rămăseseră acolo în tăcere. Un brad de Crăciun trist se afla într-un colț al camerei, neîmpodobit, în ciuda faptului că Ajunul era la numai o zi distanță. Cu siguranță nu aşa plănuise Ari Thór să-şi petreacă ziua dinaintea sărbătorii.

— Am nevoie de cheia de la far, zise el tare şi ferm.

— Sunt două, răspunse Reynir imediat. Arnór are una, iar Óskar o are pe cealaltă.

Ari Thór îi aruncă o privire lui Óskar. Bărbatul întinse mâna după un baston şi se ridică în picioare, ieşi pe hol şchiopătând şi scoase un breloc din buzunarul hainei.

— Poftim, zise el oferindu-i lui Ari Thór cheia.

— S-a întâmplat recent? întrebă tânărul arătând spre bastonul în care se sprijinea Óskar.

— Acum vreo şase luni, bombăni Óskar. E de la genunchi.

Ari Thór încuviință dând din cap şi hotărî, la fel ca Tómas, că un bătrân care umbla în baston nu putea fi în stare să comită cu uşurință o crimă.

Îi duse cheia Hannei, care aştepta lângă uşa din spate, apoi se întoarse în birou, unde era limpede că Tómas continuase discuția cu Thóra.

— ...deloc, o auzi spunând Ari Thór atunci când intră.

Apoi ea îl observă şi rămase tăcută.

— Discutam despre noaptea în care a murit Ásta. Thóra dormea profund şi nu a auzit nimic, explică Tómas, iar Thóra îi confirmă spusele cu o mişcare din cap.

— Óskar a găsit trupul, zise ea. De dimineață.

— O căuta? întrebă Ari Thór.

— Nu. Din câte ştiam noi, ea dormea la etaj. Óskar e mereu pe promontoriu, se plimbă pe-acolo dimineaţa şi încă o dată seara.

— Chiar dacă-l supără genunchiul? întrebă Ari Thór, încercând să nu pară prea bănuitor.

— Nu-l supără chiar aşa de rău, trebuie doar să se odihnească, răspunse ea. Se plimbă mereu de-a lungul ţărmului, jos, lângă mare. Îi place să se caţere pe pietrele de lângă apă. Sau, mai bine zis, cândva îi plăcea să facă asta. Aşa s-a accidentat, în primăvară. O să se lovească rău de tot într-o zi. Mai bine m-aş duce înaintea lui, ca să nu văd când se va întâmpla.

Ari Thór nu se simţea în largul lui s-o roage să explice mai mult, iar ea nu mai făcu vreun comentariu. Tânărul hotărî că, mai devreme sau mai târziu, se va întoarce singură la subiect.

— Ai spus adineauri că nu ai teorii despre moartea Ástei, zise Tómas.

— Aşa e, răspunse ea, dar de astă dată îşi ascunse mult mai prost şovăiala.

— N-ai văzut nimic neobişnuit? Nimic suspect? întrebă Tómas pe un ton aparent nonşalant.

Ari Thór ştia, însă, că întrebările lui Tómas erau cel mai incisive tocmai când adopta atitudinea aceea.

— Nimic, răspunse Thóra cu ochii pe fereastră, de parcă şi-ar fi dorit să plece.

— Mulţumim, zise Tómas. Asta-i tot, deocamdată.

— Ascunde ceva, spuse Tómas când rămaseră singuri în spatele uşii închise a biroului. Am simţit clar atunci când vorbeam despre moartea Ástei, cât ai fost plecat din cameră. I-am pus din nou cam aceleaşi întrebări ca să-i vezi reacţiile.

— Ai dreptate, fu de acord Ari Thór. Are ceva ciudat, e imposibil să nu vezi. E clar că ar trebui să vorbim cu ea şi mâine. Cu siguranță ştie mai multe decât lasă de înțeles.

8

Chipul din fața lor era istovit şi înăsprit de vreme, însă cu doi ochi surprinzător de tineri, care păreau distanți. Óskar stătea posac în fotoliu. Parcă tremura, în ciuda puloverului gros, albastru, cu guler întors. Mişcarea nu era foarte evidentă, dar îi atrase atenția lui Ari Thór. Pentru oricine putea fi un supliciu să stea într-o cameră cu doi polițişti, dând o declarație în cadrul unei anchete de crimă, îşi zise el. Era limpede, însă, că Óskar nu avea de gând să lase nimic să-i scape din greşeală, răspunzând la întrebările lor inițiale doar monosilabic.

Într-o încercare de a-l scoate pe Óskar din carapace, Ari Thór hotărî să se mute pe un teritoriu nou, chiar pe terenul lui Óskar.

— Înțeleg că tu eşti cel mai cunoscător în materie de Kálfhamarsvík? întrebă el zâmbind uşor.

Óskar încuviință dând din cap, uitându-se pentru prima oară în ochii lui Ari Thór.

— E adevărat că aici a fost cândva un sat? continuă el întrebările. Acum e greu de crezut.

— O, cu siguranță a fost, răspunse Óskar. A existat aici o aşezare pe la 1900, câteva case pe promontoriu şi prin împrejurimi. Vezi tu, golful era atracția. Oamenii erau pescari. Clădirile erau din lemn şi piatră, acoperite cu iarbă şi muşchi, dar acum au dispărut toate. Du-te mâine să te plimbi pe promontoriu, pe zi. Încă se mai văd ruinele. Zonele principale au fost marcate cu semne, pentru vizitatori.

Óskar prinsese viață. Strategia lui Ari Thór funcționase, aşa că merse mai departe în acelaşi fel:

— Ce s-a întâmplat? Aşezarea pur şi simplu a rămas fără oameni?

— Nu imediat. S-au mai construit case după începutul secolului. S-a construit chiar şi o şcoală, iar lumea se aduna aici la dansuri. Însă viaţa nu era uşoară în anii aceia, iar oamenii erau foarte săraci. Unii dintre ei aveau mici terenuri agricole. În 1930 erau paisprezece case aici – pe promontoriu şi în împrejurimi vreo şaptezeci de oameni cu totul, dacă bine îmi amintesc.

— Şaptezeci de oameni? întrebă Ari Thór luat prin surprindere.

— Ceva de genul ăsta, confirmă Óskar. Conform recensământului făcut cu vreo două decenii înainte, erau chiar mai mulţi. Locul ăsta a fost dintotdeauna un golf natural excelent, dar condiţiile erau dure. Pe promontoriu nu ai apă dulce, iar casele erau încălzite cu turbă. Apa şi turba trebuiau cărate până aici.

Tăcu o clipă.

— În fine, locul a început să intre în declin, iar după 1940 n-a mai rămas nimeni.

— De ce?

— Lumea a dat vina pe criză şi pe preţul mic al peştelui, iar pescuitul nu mai mergea la fel de bine ca înainte. Erau multe lucruri care nu aveau sens... Moduri diferite de a pescui, metode noi. Bună parte din oameni s-au mutat în josul coastei, în Skagaströnd. Aşa a fost întotdeauna. Aşezările se adaptează la ce are de oferit natura. Suntem pescari, şi aşa ar şi trebui să fie lucrurile. Dar acum ţara s-a dus pe apa sâmbetei, adăugă el. Şi ştiu eu cine-i de vină!

Clătină din cap. Ochii adineauri aşa distanţi erau acum vii, înfierbântaţi, chiar dacă glasul îi era în continuare grav.

Ari Thór nu ştia cum să reacţioneze, sau dacă măcar să-i răspundă.

— Tu şi sora ta sunteţi puternic legaţi de zonă? întrebă Tómas pe un ton prietenos. Văd că ştii istoria locului pe dinafară.

— Deloc. Mama noastră a venit aici când eram mici, ca să lucreze. Bătrânu' a plecat în străinătate la scurtă vreme după naşterea Thórei. Ştiţi, sunt cu doi ani mai mare decât ea.

— Iar tu şi Thóra aţi hotărât să rămâneţi pe loc atunci când aţi crescut?

— Nu-i aşa de simplu, răspunse Óskar privindu-şi palmele.

— Cum aşa? întrebă Tómas cu o figură plină de compasiune.

— Thóra a plecat la Reykjavík, cu mulţi ani în urmă, ca să meargă la facultate – ea e cea deşteaptă. Dar nu i-a ieşit. S-a întors acasă bolnavă, doar o umbră din cum era odată, şi i-a luat câţiva ani să-şi revină.

Óskar oftă.

— Bolnavă? întrebă Ari Thór. În ce sens?

— Păi... începu Óskar şi îi aruncă lui Ari Thór o privire care spunea *nu mă întreba despre asta.*

Însă Ari Thór aşteptă răbdător şi, în cele din urmă, confruntat cu tăcerea încordată, Óskar zise:

— E un subiect sensibil. Nu prea vreau să vorbesc despre el. Cel mai bine vorbiţi cu Thóra. Oricum, ce mai contează?

— E posibil să anchetăm un caz de crimă, răspunse Tómas. Orice poate fi important.

Óskar ezită înainte să vorbească din nou.

— Era dependentă de droguri.

Indiferent la ce răspuns se aştepta Ari Thór, cu siguranţă nu era ăsta.

— Se droga? întrebă el, nereuşind ca în glas să nu i se strecoare o inflexiune tăioasă.

— N-aş spune asta, răspunse Óskar mormăind lent, cu voce joasă. Doctorul a fost de vină. I-a prescris medicamente pentru că îi era greu să se concentreze la examene.

— Ce fel de medicamente?

— Amfetamine.

Ari Thór afişă o expresie neîncrezătoare.

— Lumea era mai puțin strictă cu lucrurile astea pe atunci, explică Óskar. Sincer, a fost o tragedie. Thóra a avut pur şi simplu ghinionul să dea peste doctorul ăla. Era bătrân şi a continuat să prescrie amfetamine pacienților lui până pe la sfârşitul anilor '60. Sunt convins că făcea asta de ani întregi. În fine, ea n-a făcut față şi s-a întors acasă. Sevrajul a fost groaznic.

Clătină din cap, parcă vrând să-şi sublinieze spusele.

— Şi-a revenit în totalitate? întrebă Ari Thór.

— Da, însă n-a mai îndrăznit să meargă în sud să-şi continue studiile, şi nu cred că a trecut vreodată peste dezamăgire. S-ar putea spune că experiența asta a omorât-o, zise el, vocea devenindu-i o şoaptă.

— A omorât-o? Cum adică? întrebă Tómas.

— De atunci, e puțin spus că n-a mai avut încredere în doctori, explică Óskar.

Părea agitat, dar glasul îi rămânea jos.

— Aproape îi ura, de fapt. Refuză efectiv să meargă la vreun doctor. Apoi s-a plâns ani întregi că are dureri, dar n-a făcut niciodată nimic în sensul ăsta. Când în sfârşit am convins-o să apeleze la cineva, n-au mai avut ce să-i facă. E un nenorocit de cancer, undeva în adâncul ei. Săraca de ea nu mai are mult de trăit. Poate câteva luni – un an, dacă are noroc. A refuzat orice fel de tratament.

Ari Thór era năucit. Abia dacă o cunoştea pe femeie, dar nu-i pica bine să audă aşa ceva despre ea. Acum privea cu alți ochi conversația pe care o avusese cu ea.

— Să nu-i spuneți că v-am zis toate astea, îi rugă Óskar cu o figură îndurerată.

— Că e bolnavă în stadiu terminal? întrebă Tómas.

— Nu, chestia despre amfetamine. E un soi de secret de familie. Cât despre boala ei, prietenii noştri din zonă ştiu că nu mai are mult de trăit, chiar dacă aducem foarte rar lucrul ăsta în discuție. Aşa e viața.

Tómas rosti întrebarea la care Ari Thór cumpănise până atunci dacă s-o pună sau nu.

— Cum îl chema pe doctorul responsabil de toate astea?

— Dumnezeule mare, nu-mi amintesc, răspunse Óskar cu un zâmbet sumbru. Sunt groaznic când vine vorba să țin minte nume. Pot să vă spun doar că a murit acum mulți ani. Mama noastră a făcut scandal pe atunci, însă n-a ajuns departe. A înaintat o plângere formală şi am aflat că nu doar Thóra a avut de suferit de pe urma lucrurilor pe care le-a făcut individul.

Rămaseră în tăcere, iar Ari Thór simți că era momentul potrivit să aducă discuția înapoi la Ásta.

— Crezi că moartea Ástei a fost un accident?

— Cu toată sinceritatea, nu ştiu. Poate... Sau poate a sărit intenționat.

— E o variantă, desigur, fu de acord Ari Thór.

Dacă asta era explicația, oare ce-i trecuse prin minte în timp ce cădea? Îşi aminti fotografia, ochii aceia ispititori şi zâmbetul misterios. Era ceva la Ásta care avea un efect tulburător asupra lui.

— Dar Sæunn şi Tinna? întrebă Ari Thór, preferând ca pentru moment să nu mai vorbească despre Ásta. Crezi că şi ele s-au sinucis?

— Poate Sæunn, răspunse el cu glas distant. Ştii ce înseamnă numele ei, nu? Cineva care e atras de mare.

Nici Tómas, nici Ari Thór nu ziseră nimic, aşa că el continuă stingher:

— Îmi place să aflu sensurile numelor. Tómas se referă la un geamăn, spuse aruncându-i o privire lui Tómas. Iar Ari ce crezi că înseamnă? Există chiar şi un lac Ari aici, pe limba de pământ.

— Ari înseamnă vultur, răspunse Ari Thór simțindu-se ca la examen. Se potriveşte, nu?

— Corect. E un nume foarte frumos. Doar ai grijă să nu zbori prea sus, zise Óskar zâmbind vag.

— Sau prea jos, replică Ari Thór. Iar Óskar ce semnifică?

Urmă o scurtă pauză înainte să răspundă.

— Un duşman, spuse şi rânji brusc, făcându-l pe Ari Thór să simtă un fior neplăcut.

— Ce ai pățit la genunchi? întrebă apoi, aşezându-se mai comod în fotoliu.

— Stâncile astea, răspunse Óskar. M-am dus să înot în mare şi mi-am zis să încerc să urc pe promontoriu.

— Locul în care au murit ele?

— Pe aproape. Nu e bine să fii prea superstițios.

— Înoți des în mare? întrebă Tómas.

— Da. Îți dă energie. În ultima vreme nu mi-e uşor să înot, cu accidentarea asta, dar sper să se recupereze repede, deşi, acum că nu mai sunt vreun tinerel, n-am nicio garanție. În continuare fac ce pot, însă, şi mă mai bag în apă fără să mă îndepărtez prea mult de țărm.

— Înotai în seara în care a murit Tinna, sora Ástei?

— Da, răspunse Óskar, întrebarea luându-l în aparență prin surprindere.

— Şi ai văzut ceva? întrebă Tómas tăios.

— Nu.

Era greu să-ți dai seama din răspunsul monosilabic dacă Óskar mințea sau nu. Dacă avea ceva de ascuns, avusese la dispoziție un sfert de veac în care să se asigure că lucrul acela va rămâne ascuns.

— Nu cred că morțile astea au ceva supranatural, adăugă el.

— Reynir ne-a povestit despre un loc, nu departe de aici, care în 1964 era bântuit. Mobilă care se mişca şi veselă spartă, zise Tómas.

— Pff, nu cred niciun cuvânt din poveştile cu fantome. Însă e drept că vesela a zburat din rafturi pe-aici... zâmbi el.

— Cum aşa? întrebă Tómas aruncându-i o privire urâtă.

— A avut loc un cutremur teribil în 1963. Mi-l amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Casa s-a zguduit, tablourile au căzut, totul s-a prăbuşit de pe rafturi, au apărut chiar şi crăpături în pereți. Era iarnă, îmi amintesc. Eu şi mama eram aici singuri. Thóra era la studii în sud. Era aproape miezul nopții, deci dormeam tun, când s-a întâmplat. Ne-am trezit din pricina zgâlțâielii, a vacarmului. Îmi amintesc că am ieşit în fugă din casă şi s-a făcut aproape dimineață până să îndrăznim să ne întoarcem înăuntru.

Óskar părea să dea ce era mai bun din el când era vorba despre ceva din trecutul îndepărtat.

— Am auzit despre cutremurul ăsta din Siglufjörður, spuse Ari Thór cu o notă de mândrie față de cunoştințele sale despre istoria oraşului. Şi despre impactul pe care l-a avut acolo: clopotele bisericilor au început să bată şi s-a luat curentul peste tot.

— Sora ta a spus că Ásta... începu Tómas, dar apoi făcu o pauză de gândire...Că era ataşată de tine, dacă pot să mă exprim aşa. Erați prieteni buni.

— Ei bine, da. Se poate spune şi aşa, mormăi Óskar. În măsura în care poate exista prietenie între un copil şi un adult. Avea şapte ani când s-a mutat, iar eu aveam vreo patruzeci... patruzeci şi doi.

— Erați interesați şi de navigație? întrebă Ari Thór.

— Ce? Navigație? făcu Óskar uitându-se la el uluit până să-şi dea seama ce-l întreba. Vrei să spui la fel ca Reynir şi Ásta?

Ari Thór încuviință dând din cap.

— Nu, deloc. Ăsta era hobby-ul lor – mai mult al lui Reynir. Dar Ásta stătea mult în preajma lui şi abia aştepta să iasă cu barca atunci când avea să fie gata.

— Şi a mai ieşit?

— Nu. Reynir a terminat barca pe la sfârşitul verii, iar pe atunci Ásta plecase. S-a mutat la scurt timp după moartea Tinnei.

— Cum era prietenia dintre voi? întrebă Tómas.

Óskar se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Avea pe toată lumea la degetul mic, zise în cele din urmă. Era mofturoasă la mâncare şi nu se atingea de multe dintre lucrurile pe care le punea Thóra pe masă – iar Thóra e o bucătăreasă pe cinste. Aşa că a devenit un obicei să-i strecor câte ceva după ce mergea la culcare.

Zâmbi vinovat.

Se auzi o bătaie bruscă, hotărâtă, în uşă, iar Ari Thór tresări. Uşa se deschise şi Hanna îşi iți capul de după ea.

— Pot să vă întrerup?

Era evident din expresia de pe chipul ei că avea ceva important de spus.

— Mulțumim, Óskar, zise Tómas. Asta e tot, deocamdată.

Óskar se ridică în picioare şi ieşi şchiopătând, sprijinit în baston. În acest răstimp, pe Ari Thór îl cuprinse gândul că uitaseră să întrebe ceva, însă nu reuşea să-şi dea seama care era întrebarea rătăcitoare.

9

Hanna le spuse că, la prima vedere, părea că în far avusese loc o încăierare. Pe o uşă din interior erau urme de

sânge, nu departe de scări, şi cineva parcă ar fi încercat să le şteargă.

— Dacă e sângele Ástei, zise Hanna pe un ton şi mai serios, atunci e posibil să fi fost împinsă. E posibil să fi căzut şi să se fi lovit cu capul de perete. Nu era foarte mult sânge, dar o astfel de lovitură ar fi putut s-o lase inconştientă, sau putea fi chiar fatală.

Tómas rosti cuvintele care deja îi trecuseră lui Ari Thór prin minte:

— Iar dacă era moartă sau inconştientă, ar fi fost uşor să fie aruncată de pe stâncă. Acelaşi loc în care şi-au pierdut viaţa mama ei şi sora ei.

Reynir le dăduse instrucţiuni clare, aşa că lui Tómas şi Ari Thór nu le luă mult să ajungă cu maşina la ferma unde locuia Arnór. Casa în sine era o clădire cu două etaje, îmbrăcată în plăci de tablă ondulată. Îşi arăta vârsta, iar camioneta neîngrijită din dreptul ei era exact opusul SUV-ului luxos care se afla lângă casa de pe promontoriu.

La început îi întâmpină zgomotos un câine vesel şi energic, pe urmă apăru şi Arnór, care ieşi din casă cu paşi înceţi ca să-i salute.

— Vă aşteptam, zise el. Arnór Hedarsson.

Făcură prezentările şi îl urmară în living. În interior, spiritul Crăciunului era considerabil mai prezent decât acasă la Reynir. Lângă televizor stătea un brad mic, dar elegant, frumos decorat, în care atârnau luminiţe albastre şi roşii. Câteva pachete erau deja aranjate dedesubt, însă îndeajuns de puţine ca Ari Thór să presupună că în casă nu existau copii.

Pentru Kristín se gândise la o pereche de cercei simpli şi o carte. Căzuseră de acord să nu cheltuiască prea mult de

Crăciun, preferând să economisească pentru ce urmau să aibă nevoie când apărea copilul.

Televizorul era pornit, dar sonorul era dat încet. O femeie cam de vârsta lui Arnór, sau poate puțin mai tânără, stătea la o masă de modă veche.

— Soția mea, Thórhalla, zise el.

Ea se ridică şi le strânse mâinile. Pe chip avea o expresie obosită, îngrijorată.

— Mă tem că trebuie să vorbim cu soțul tău între patru ochi, spuse Tómas încercând să pară vesel, dar nereuşind să ascundă gravitatea situației.

— Mă gândeam eu, spuse ea cu un zâmbet deloc convingător. Mă duc sus, dragule, adăugă întorcându-se spre Arnór.

Tonul ei nu avea pic de căldură.

Odată aşezați, Tómas îi aruncă o privire lui Ari Thór, parcă îndemnându-l să preia conducerea.

Nu avea nevoie de o a doua invitație.

— Ai o cheie de la far? întrebă el, trecând direct la subiect.

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere pe Arnór, care se gândi o clipă, vizibil tulburat.

— Da, răspunse în cele din urmă. Eu şi Óskar avem cheile. Ce credeți că a pățit Ásta? A fost... A fost omorâtă?

Ari Thór nu avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

— Ne poți arăta cheia?

Bărbatul ezită din nou.

— Eu... De fapt, nu. N-o am.

Ari Thór aşteptă, cu ochii țintă la nefericitul care parcă încerca să se hotărască dacă să se afunde şi mai mult într-o groapă de minciuni sau nu.

— I-am împrumutat ei cheia, zise în cele din urmă oftând.

— Ei?

— Ástei.

— Când?

Încă o pauză în care bărbatul şovăi din nou.

— Chiar înainte de cină... Ultima ei zi... În seara dinainte să moară, vreau să spun.

Vorbea cu o viteză surprinzătoare.

— Stătea lângă far şi voia să intre, dar uşa era încuiată, bineînțeles. Aşa că m-a întrebat dacă pot să-i împrumut cheia, şi i-am oferit-o. A vrut să arunce o privire înăuntru, după toți anii ăştia.

— De ce nu le-ai spus şi polițiştilor locali de prima dată când au venit aici?

Lui Arnór îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte.

Şi abia începem, îşi zise Ari Thór.

— N-am crezut că e important.

— Totul e important, spuse Ari Thór.

Era un lucru pe care Tómas îl spunea mereu. Trebuie că învățase câte ceva de la bătrân.

— V-a văzut cineva?

— Cum adică? întrebă celălalt cu glas poticnit, tremurat, de parcă întrebarea ar fi avut o semnificație mai profundă.

— E cineva care poate confirma că s-a întâmplat cu adevărat ce ne-ai spus – că Ásta ți-a cerut cheia şi că tu i-ai oferit-o?

— Cum? Am înțeles... Nu, doar Ásta, răspunse el. E important?

Ari Thór zâmbi. Îi trecuse prin minte că de-acum nu mai era nevoie de prea multe ca să-l dezechilibreze complet pe bărbatul din fața lui. Un zâmbet neaşteptat avea să funcționeze de minune.

— N-avea cheia la ea? întrebă Arnór, în mod limpede disperat.

Ari Thór îi surprinse privirea lui Tómas şi zise:

— Avea nişte chei la ea, din câte ştim. Am presupus că erau din sud. Purta o haină groasă, avea în buzunar cheile de maşină şi alte chei.

— Va trebui să verificaţi, îngăimă Arnór.

— Deci când te-ai culcat cu ea? întrebă Ari Thór.

Ştia că forţa limita acum, poate prea mult. Expresia de pe figura lui Tómas îi confirmă că şi el gândea la fel.

Arnór părea pierdut.

— Cum adică? Când...?

Era momentul ca Tómas să-şi facă simţită prezenţa.

— Scuze pentru întrebarea personală, spuse, spre dezamăgirea lui Ari Thór. Dar trebuie să aflăm dacă tu şi Ásta... ei bine, dacă v-aţi culcat împreună. Vom primi oricum confirmarea când vor fi analizate mostrele.

Arnór se holbă la Tómas cu o expresie gravă întipărită pe chip, de parcă juca o partidă de poker pe viaţă şi pe moarte şi trebuia să-şi dea seama dacă e dus de nas.

— Nu. Sunt un om însurat. Nu mă culc cu alte femei.

— Mergi frecvent în vizită la Kálfhamarsvík? întrebă Ari Thór.

— Se poate spune că da. Reynir nu are prea mult timp să se ocupe de întreţinere şi altele asemenea. E mult prea ocupat să facă bani. Iar bietul Óskar are aproape şaptezeci de ani şi s-a accidentat în primăvară. Îl ajut cu farul, deşi teoretic el e paznicul. Farurile sunt practic automate în ziua de azi, deci nu e mare lucru de făcut.

— Şi eşti plătit pentru toate astea?

— Bineînţeles. Reynir îşi permite. Nu duce el lipsă de bani. Am trăit aici toată viaţa, iar între cele două locuinţe a existat mereu o relaţie strânsă. În definitiv, nu sunt departe una de alta.

Trase aer adânc în piept.

— Eram doar un copil, deci a fost bine că mai erau şi alţi copii acolo, la promontoriu. Reynir e cu câţiva ani mai mare

decât mine, dar mereu am fost bine primit acolo. Apoi a venit Ásta...

Zâmbi, probabil inconştient.

— Era cu trei ani mai mică decât mine. Locul a devenit singuratic când ea s-a mutat de-aici, dar uneori mai erau copii care rămâneau peste vară.

— Tu şi Ásta aţi vorbit mult? întrebă Tómas.

— Poftim? întrebă Arnór, în aparenţă nesigur de sensul întrebării.

— Lângă far, când i-ai dat cheia.

— Nu, răspunse el scurt. Ne-am aşezat puţin acolo şi am vorbit mai mult despre trecut.

În glas i se ghicea o reticenţă care friza regretul.

— Unde erai în noaptea în care a murit Ásta? întrebă Ari Thór reluând firul.

— Chiar aici, acasă.

Arnór ridică tonul.

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Te-ai întors acasă după cină?

— Corect. Acasă, în pat.

— Bănuiesc că soţia ta...

Ari Thór se străduia să-şi amintească numele ei.

— ...Thórhalla ne poate confirma?

— Bineînţeles, răspunse celălalt ferm.

Poate prea ferm, îşi zise Ari Thór.

— Îţi aminteşti când a murit sora Ástei? Şi atunci erai la promontoriu?

De astă dată răspunsul veni repede.

— Bineînţeles că-mi amintesc. Cum ai putea să uiţi aşa ceva? Dar nu eram deloc prin apropiere.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Pe atunci aveam zece ani şi n-am auzit prea multe, în afară de informaţiile evidente. Tata era la promontoriu toată ziua, dar a avut grijă să nu mă lase să

aud prea multe despre accident. Bănuiesc că nu voia să am coşmaruri... adăugă cu un zâmbet firav.

— Accident? Crezi că a fost un accident? întrebă Ari Thór cu precauție.

— Bineînțeles. Ce altceva să fie? Doar nu crezi că un copil ar fi luat decizia conştientă să sară de pe stânci.

Clătină din cap.

— Nici vorbă, zise Ari Thór păstrându-şi deocamdată suspiciunile pentru sine. Cred că aveai opt ani când a murit mama lor.

— Da, corect.

— În seara aia unde erai?

— Ce dracului insinuezi? izbucni Arnór aproape strigând. Că la opt ani am omorât o femeie, şi apoi pe fiicele ei, la un sfert de secol una de alta? Sugerezi că le-am împins de pe stâncă? Nu tolerez aşa ceva, zise şi se ridică în picioare.

— Uşurel, spuse Tómas rămânând ferm unde era. Nu insinuăm nimic. Moartea Ástei a fost foarte asemănătoare cu a mamei şi surorii ei, aşa că ne aflăm aici ca să descoperim adevărul. E posibil să aibă legătură cu incidentele anterioare de la promontoriu, e posibil să nu aibă.

Arnór se aşează la loc.

— Chiar şi aşa, nu-mi plac astfel de insinuări.

— Ce fel de persoană era Ásta? întrebă Ari Thór.

— Cred că pot spune că era hotărâtă. Am cunoscut-o doar când era copil, dar când ne-am întâlnit din nou nu părea să se fi schimbat mult. Ținea lumea la o anumită distanță, cred, cu toate că nu ştiu dacă o făcea conştient sau nu. Poate că privirea distantă din ochii ei mă făcea să cred lucrul ăsta – parcă era altundeva, pierdută, chiar dacă stătea chiar în fața ta şi se uita la tine. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, zise Ari Thór, având în minte fotografia ei, expresia ei neobişnuită. Am văzut poze cu ea.

Arnór încuviinţă dând din cap.

— Cum a fost cina? Ásta s-a comportat aşa cum te aşteptai?

Arnór zâmbi.

— E o întrebare amplă. Cum ar fi trebuit să se comporte? Nu prea am idee. Cina a decurs bine şi am avut impresia că s-a comportat absolut normal. Reynir îi dăduse o cameră în pod, vechiul ei dormitor. Unii n-ar fi suportat, dar Ásta n-a avut nicio problemă. Nu cred că se supăra uşor.

— Soţia ta era prezentă la masă?

— Thórhalla? Nu. Ea are prietenii ei, eu îi am pe ai mei.

— Despre ce aţi vorbit la cină?

— Nu-mi amintesc exact. Una, alta.

Făcu o pauză de gândire.

— Ţin minte că Ásta a spus că nu ducea dorul liniştii şi acalmiei de la ţară şi că venise să lucreze la o teză. Nu ştiu dacă spunea adevărul dar, în orice caz, a zis că vrea să profite la maximum de faptul că are peisajul de ţară şi marea în jurul ei.

Se opri din nou, de astă dată mult timp, în aparenţă căzut pe gânduri. Într-un târziu îl privi pe Ari Thór drept în ochi.

— S-a zvonit că a văzut-o pe sora ei cum şi-a pierdut viaţa – că a văzut de la fereastra din pod cum s-a întâmplat. Iar dacă moartea Tinnei nu a fost un accident, atunci e foarte posibil ca Ásta să fi văzut pe cineva împingând-o în prăpastie.

— Crezi că avea de-a face cu motivul pentru care era aici? întrebă Ari Thór.

— Posibil, răspunse celălalt gânditor. Poate avea de gând să regleze nişte conturi vechi, înainte să fie prea târziu.

Ari Thór se întrebă dacă nu cumva afirmația trebuia explicată mai mult, însă Tómas vorbi înainte ca el să aibă ocazia să meargă mai departe.

— Ştii cum se vede de la fereastra din pod? Te-ai uitat vreodată la stânci de acolo?

Acum Arnór se gândi suspect de mult înainte să răspundă.

— Din câte țin minte, nu. Poate pe vremuri. Dar am înțeles că a fost folosită ani întregi ca depozit, şi n-am avut niciun motiv să urc.

— N-ai urcat acolo cu Ásta seara, înainte să moară? încercă Tómas. După cină?

Mânia lui Arnór izbucni din nou.

— Nu! Nici nu m-am apropiat de ea după cină. Nu m-am culcat cu ea şi n-am omorât-o!

Tómas se ridică, iar Ari Thór îi urmă exemplul.

— Trebuie să schimbăm două vorbe cu soția ta, zise Tómas ferm.

Arnór mormăi ceva pentru sine şi apoi o strigă. Ea apăru aproape imediat, ca şi cum ar fi stat să asculte în apropiere.

— Vreți să mă duc sus? întrebă Arnór cu un zâmbet sarcastic pe buze. Bănuiesc că vreți s-o întrebați pe unde am umblat.

— Ar fi ideal, răspunse Ari Thór, deşi era pe deplin conştient că avuseseră timp mai mult decât suficient să-şi potrivească versiunile, deci n-ar fi contat deloc.

Arnór ieşi din cameră, iar Thórhalla se aşeză, având un surâs acru pe chip. Nu-i invită să-şi ocupe locurile din nou.

— După cum ştii, anchetăm moartea Ástei Káradóttir, începu Tómas protocolar.

Femeia încuviință dând din cap.

— Arnór era acasă în noaptea în care ea a murit?

— Da, răspunse ea fără să ezite. Toată noaptea. A venit acasă după cina de la promontoriu.

— De ce n-ai mers şi tu?

— Nu-mi plac genul ăsta de adunări, răspunse ea stânjenită. Prefer să stau acasă. Au renunțat acum mult timp să mă mai invite.

— A fost aici toată noaptea, zici?

— Toată noaptea, repetă ea.

— Poți fi sigură? Ai stat trează tot timpul?

— Păi, nu, bineînțeles că nu, zise surprinsă. Dar cred că aş fi observat dacă s-ar fi strecurat afară. M-aş fi trezit.

— Dar el? întrebă Ari Thór.

— El? Cum adică? întrebă Thórhalla nelinişti tă.

— El ar fi observat dacă tu ai fi ieşit?

— Eu? De ce să fi...?

Ari Thór îi surprinse privirea lui Tómas, apoi zise:

— Mulțumim pentru timpul acordat.

10

Nu era din pricina bolii – cu ea se împăcase, în măsura posibilului –, dar Thóra tot simțea o tristețe profundă. Moartea cumplită şi neaşteptată a Ástei adusese o negură asupra promontoriului. Amintea de faptul că moartea, sub toate formele ei, era mereu aproape.

Sau poate că era tristă pur şi simplu pentru că îi era dor de spiritul Crăciunului? Ásta stricase totul venind la Kálfhamarsvík; şi murind.

Seara dinaintea Ajunului ar fi trebuit să fie un moment de bucurie pură, la fel ca în amintirile din copilărie pe care Thóra făcea tot posibilul să le surprindă din nou în fiecare an. Mama ei încercase mereu să facă din Crăciun ceva special, în ciuda condițiilor dificile. Seara zilei de douăzeci şi trei era plină cu pregătirile de Ajun: împodobeau bradul, împachetau ultimele câteva cadouri şi apoi le aşezau cu grijă sub pom, toate astea în timp ce ascultau urările de

Crăciun de la postul național de radio. Era și noaptea dinainte ca ultimul dintre cei treisprezece flăcăi de Crăciun[1] să vină în oraș. Când era mică își punea o gheată lângă fereastră, sperând să primească un cadou frumos de la fiecare flăcău. Ultimul, care urma să sosească în dimineața zilei de douăzeci și patru, se numea Cerșetorul de Lumânări, deci era o idee bună să-i lase afară o lumânare.

Anul acesta, Thóra așteptase Crăciunul în mod deosebit. Își spunea că pentru ea avea să fie ultimul și că doar printr-o minune l-ar mai prinde și pe următorul.

Óskar stătea la pian și nu spunea nimic. Din când în când reîncepea piesa despre care polițistul tânăr spusese că era compusă de Schubert. Ea de ce nu-l întrebase niciodată ce piesă era? În ciuda tuturor lucrurilor, știa foarte puține despre fratele ei. Ce anume îi dădea lui forță să meargă înainte? Cum reușise să trăiască acolo în tot acel timp fără a încerca să plece, când fiecare an era practic aidoma celui dinainte? Până și fiecare zi era la fel ca oricare alta, fir-ar să fie!

Măcar ea încercase să facă altceva. Gândul ăsta îi dădea un oarecare sens vieții, atât cât era. Óskar, pe de altă parte, și-o irosise pe a lui, și nu avea încotro decât să accepte faptul.

Dar era în continuare puternic ca un taur, în timp ce ea se afla în pragul morții. Avea să trăiască mai mult decât ea, lucrul ăsta era cert. Cum avea să-și folosească timpul după moartea ei? Probabil hălăduind amețit de la o zi la alta, cu viteza întâi, pe pilot automat, continuând să-și risipească viața.

---

[1] În tradiția islandeză, cei treisprezece flăcăi vin pe rând la copii în nopțile de până la Crăciun, lăsându-le în ghete dulciuri celor cuminți și tot felul de daruri neplăcute celor neascultători *(n. trad.).*

Reynir era aşezat pe canapea, având o sticlă de whisky distrugător de scump în dreptul cotului. Ea sorbea din vinul roşu pe care i-l oferise. Reynir fusese crescut să aibă gusturi scumpe – asta dacă se putea spune că fusese crescut. Mama lui murise de tânără, iar tatăl lui fusese plecat multă vreme, iar atunci când era acasă se purta distant.

Thóra făcuse tot posibilul să-l crească singură pe Reynir, dar nu primise niciun fel de recunoştinţă pentru eforturile ei. Probabil nici n-ar fi trebuit să aştepte, îşi spunea ea.

Poliţiştii erau afară, undeva în întuneric, sau, mai degrabă, în far. Cei doi cu care vorbise plecaseră, de fapt, însă era posibil ca ceilalţi doi să fie încă acolo, în far. Tânăra bătuse politicos la uşă, informându-i că trebuiau să cerceteze farul cu de-amănuntul şi că o să fie acolo până târziu în noapte. Nu oferise vreo explicaţie cu privire la ce făceau.

În living se auzea o muzică de Crăciun liniştită, în concurenţă directă cu piesa lui Óskar de la pian. Thóra petrecuse o parte din zi împodobind bradul, după ce luase cutia cu ornamente din pod, din camera care fusese a Tinnei. Pe Thóra încă o treceau fiori când urca acolo. Moartea fetiţei avusese ceva deosebit de tulburător, şi parcă toţi cei din casă rămăseseră prinşi în ghearele acelor întâmplări, chiar şi după atâţia ani.

Însă pe Thóra o tulburau mult mai multe. O deranja să ştie că existau atât de multe secrete. Păstra tăcerea asupra multora dintre ele, desigur, dar era convinsă că ştie conştiinţele cui erau împovărate. Iar Óskar era al naibii de ascuns; pentru ce se încuiase peste zi? Însă n-avea niciun rost să-l întrebe. Îşi respectau reciproc intimitatea prea mult ca să facă aşa ceva. Şi oricum nu i-ar fi spus.

Simţea că era posibil să fi băut cam prea mult din vinul roşu – parcă scosese la iveală un demon din ea. Îi venea să spargă suprafaţa, să sape puţin, conştientă că nu mai avea

mult de trăit şi că era posibil să fie ultima ei ocazie să aducă adevărul la lumină.

Lăsă jos paharul şi începu să mai atârne câteva decoraţiuni în pom. Aproape terminase când auzi o bătaie în uşă. Genunchiul accidentat îl scutea pe Óskar de a răspunde, iar Reynir nu dădea niciun semn că s-ar ridica în picioare aşa că, la fel ca întotdeauna, trebui să deschidă ea.

Se aşteptase să o vadă în prag pe tânăra poliţistă care venise să le spună că cercetările luaseră sfârşit, dar în schimb îl găsi pe Arnór stând în frig.

— Bună, zise el păşind înăuntru fără să aştepte invitaţie.

— Arnór, băiatul meu drag, îl chemă Reynir din living. Vino şi stai jos.

Îi făcu semn Thórei, apoi lui Óskar.

— Hai să staţi şi voi cu noi. O să bem în amintirea Ástei. Merită. E groaznic, absolut groaznic, dar trebuie să rămânem uniţi şi să privim către viitor.

Cei patru se aşezară în semicerc în jurul mesei, Thóra cu paharul ei de vin iar ceilalţi sorbind whisky, aduşi laolaltă de dispariţia unei persoane pe care niciunul dintre ei nu o cunoscuse cu adevărat, îşi zise Thóra, uniţi în tentativa zadarnică de a o jeli. Thóra era convinsă că poate vedea prin faţada mincinoasă, convinsă că fiecare dintre ei era preocupat înainte de orice de gândurile faţă de sine.

— Thórhalla s-a dus la culcare, dar eu nu puteam să adorm, zise Arnór oferind, neîntrebat, un motiv pentru vizita lui. Nu în fiecare zi te iau poliţiştii la perpelit şi apoi te chinui să pui geană pe geană.

Luă o înghiţitură de whisky.

— La fel şi-aici, spuse Reynir. Nu-i ceva cu care sunt obişnuit.

— Încă sunt acolo, interveni Thóra, dornică să-i vadă reacţia lui Arnór.

— Ce? Cine?

— Poliţiştii încă fac cercetări prin far.

— Prin far? Pentru ce? întrebă el mirat.

Reynir i-o luă Thórei înainte:

— Habar n-am. Ancheta lor s-a lovit de un zid. Femeia a sărit de pe stâncă, la fel ca soră-sa, la fel ca mama lor. E ceva genetic şi cu asta basta, adăugă cu finalitate în glas.

— Au descoperit ceva în far? se interesă Arnór, vizibil agitat.

— Dacă da, n-au zis nimic, răspunse Thóra. Sunt acolo de ceva vreme şi îmi închipui că scotocesc fiecare colţişor. Aşa că poţi să crezi ce vrei.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Ásta s-a dus la far?

Le aruncă o privire celor trei, dar nimeni nu părea dornic să răspundă.

În cele din urmă vorbi Arnór:

— I-am împrumutat cheia de la far, zise el ruşinat. A spus că vrea să arunce o privire înăuntru şi n-am văzut niciun motiv pentru care să n-o facă. Însă nu ştiu dacă a intrat sau nu.

— Exact asta ne-au întrebat, interveni Óskar. Dacă avem o cheie de la far. Le-am dat poliţiştilor cheia mea.

— Tu o ai pe a ta? întrebă Reynir întorcându-se spre Arnór.

— Cheia mea? întrebă Arnór. De fapt, nu. Ásta nu mi-a dat-o înapoi... A...

— S-ar putea să fie un ghinion pentru tine. Sper s-o găsească asupra ei, zise Reynir.

— Şi eu sper! spuse Arnór şi respiraţia i se acceleră. E un coşmar! Ar fi trebuit să le vedeţi mutrele. Mă bucur doar că nu m-au băgat la zdup peste noapte.

— Nimeni n-o să fie băgat la zdup, îl linişti Reynir. Ancheta asta e o batjocură. Suntem practic ostatici, şi asta numai din cauza unei fete care a venit aici să se sinucidă.

— M-au întrebat şi despre Sæunn şi Tinna, zise Thóra. Am impresia că vor să stabilească o legătură între toate decesele.

— O legătură? Ce prostie! zise Reynir. Dacă nu aveau ceva în gene, cum am spus mai devreme, ceva în sânge, atunci explicația trebuie să fie că pe promontoriul ăsta apar uneori forțe pe care nu le înțelegem.

— Fantome? întrebă Óskar holbându-se la Reynir.

— Ceva supranatural, răspunse Reynir.

De ce a început băiatul să vorbească dintr-odată despre fantome? se întrebă Thóra.

— Ce tâmpenie, spuse Óskar. E un loc superb, liniştit. E caraghios ca un bărbat de vârsta ta să vorbească despre poveşti cu fantome. Tot ghinionul pe care l-a îndurat locul ăsta a fost provocat de oameni vii, direct sau indirect – conştient sau inconştient.

— Sugerezi cumva că pe Ásta a aruncat-o cineva de pe stânci? întrebă Arnór.

— Nu, nu asta vreau să zic, răspunse Óskar. Cred că pur şi simplu ea a făcut-o, şi poate că a venit aici tocmai din acest motiv.

Thóra oftă, obosită mintal şi fizic.

Óskar se uită la ea pieziş.

— Te simți bine, Thóra?

— Sunt doar foarte obosită.

— Cred că toată povestea asta e solicitantă, spuse Reynir. Mai ales pentru cineva în starea ta.

— În starea mea, da, zise ea. Există lucruri care vin să te bântuie – pufni sumbru dându-şi seama de ironia exprimării te gândeşti la prieteni vechi şi la zilele de demult. Nu pot să spun că nu mă gândesc la Sæunn, Kári, Tinna şi Ásta, mai ales după ce s-a întâmplat aici. Şi mai e şi Sara.

Rosti ultimele cuvinte cu glas jos, surprinzând iute privirea persoanei căreia le erau menite.

Iar persoana cu pricina nu izbuti să-şi ascundă teama, oricât s-ar fi străduit.

Ea zâmbi şi continuă să se descarce:

— Bineînțeles, dacă e să vorbim despre Sæunn, nu eram singuri aici în noaptea în care a murit.

După expresia de pe chipul lui Óskar îşi dădu seama că el ştia la ce face aluzie.

Reynir, pe de altă parte, era clar luat prin surprindere.

— Nu erați singuri? Noi doi eram aici, şi Óskar, şi bineînțeles Kári şi fetele. Mai era cineva?

Ea încuviință dând din cap, dar nu răspunse.

— Eu nu eram aici, zise Arnór tăios, dacă asta insinuezi. Chiar nu se mai poate găsi niciun pic de linişte în seara asta? întrebă el, în mod limpede agitat.

— Calmează-te, bine? îl îndemnă Reynir umplându-i la loc paharul. Nu insinuează nimeni nimic, nu? adăugă el privind spre Thóra.

— Bineînțeles că nu. Nu mă refeream la tine, Arnór, îl linişti ea. Şi poate că e mai bine ca unele lucruri să nu fie tulburate.

Zâmbi din nou, savurând jocul.

— Unele. Nu toate.

Sorbi din vin şi îi studie cu privirea pe cei trei bărbați, încercând să analizeze emoțiile afişate de fiecare în parte: teamă, nesiguranță, îngrijorare. Ochii îi zăboviră asupra fratelui ei şi se uită la el îndelung.

— Pe-aici se joacă nişte partide foarte ciudate de-a v-ați ascunselea, spuse ea într-un târziu. Unii se încuie jumătate de zi în cameră fără vreo explicație, de exemplu. Şi pot înțelege perfect de ce polițiştii au vrut să ne întrebe despre moartea lui Sæunn şi a Tinnei. De ce n-au făcut-o mai devreme, mă întreb eu. E de la sine înțeles că se întâmpla ceva suspect, dar pe atunci a fost mai simplu pentru toată lumea să se găsească o explicație care să înnoade toate firele

şi să spună că s-au sinucis, sau că ambele au suferit un accident. Nu tulburi apele, toată lumea e mulțumită.

Îi aruncă o privire lui Reynir.

— Mai ales tatăl tău.

Reynir făcu un efort vizibil să-şi păstreze calmul.

— Ce vrei să spui? Tata n-ar fi făcut rău nici unei muşte.

— Dar tatăl tău era un om puternic şi bogat. Lumea avea grijă să nu-l supere. Aşa era Islanda pe vremuri, băiete.

— Prea multe nu s-au schimbat! izbucni Óskar.

— Ei bine... măcar de data asta polițiştii chiar au apărut, şi e clar că n-au venit doar de spectacol, chiar dacă Reynir e un peşte aşa mare, comentă Thóra cu subînțeles.

— Eşti foarte francă, zise Reynir zâmbind forțat, apoi se uită la Óskar şi Arnór. La fel am să fiu şi eu. Aş vrea să vă întreb, domnilor: care dintre voi s-a culcat cu Ásta?

Óskar zâmbi, refuzând să se lase năucit.

— Ce întrebare de prost-gust, spuse el. Mai bine îl întrebi pe Arnór, nu pe mine, un moşneag cu un genunchi beteag, corp vlăguit şi mutră care a văzut zile mai bune.

— Arnór? încercă Reynir, fixându-l amenințător cu privirea.

— De ce crezi că cineva... s-a culcat cu Ásta? întrebă Thóra înainte ca Arnór să poată spune ceva.

— Aşa au insinuat polițiştii. Şi ştiu că eu n-am fost, deci variantele se restrâng.

Arnór părea gata să se ridice în picioare.

— Atâtea insinuări... Ce înseamnă toate astea?

— Îmi pare rău, Arnór, dar nu sunt deloc insinuări, zise Reynir. Ásta era o fată drăguță, şi atunci, şi acum. Aveați cam aceeaşi vârstă, deci nu e imposibil ca...

— Sunt căsătorit, Reynir, spuse el ferm şi luă o gură mare de whisky.

— Da, *eu* ştiu lucrul ăsta. Dar *ea* îl ştia? Nu e ca şi cum îți porți mereu verigheta, nu?

Arnór începea să transpire vizibil.

— Lucrez afară tot timpul şi îmi folosesc mâinile. Nu e comod să o port şi n-aş vrea s-o pierd pe undeva prin iarbă.

— Sau în mare, mormăi Óskar.

— N-am putea vorbi despre altceva în afară de... Ásta? întrebă Arnór. Nu putem lăsa incidentul să ne despartă. Ne cunoaştem cu toţii de – ei bine, de când mă ştiu.

Încercă să zâmbească forţat.

— Trebuie să rămânem uniţi.

— Ai dreptate, fu de acord Reynir. La noapte poţi sta aici cu noi. Nu încerca să refuzi. O să mai bem puţin o să vorbim despre zilele de odinioară... despre vremurile bune. Hai să încercăm s-o uităm pe fata care a deranjat totul. Şi putem încerca să uităm şi de afurisiţii ăia de poliţişti. Cum sună?

Arnór încuviinţă dând din cap.

— Mie-mi sună bine.

11

La fel ca mai înainte, ei trei – Tómas, Ari Thór şi Kristín – erau singurii oaspeţi din sala de mese a hotelului, care, atât de aproape de miezul nopţii, devenise bar. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o cămaşă roşie, în carouri, stătea în spatele tejghelei, aruncându-le din când în când câte o privire, nerăbdător să închidă dar nedorind să-şi poftească musafirii afară, mai cu seamă că doi dintre ei erau poliţişti.

Tómas făcuse un rezumat elegant al anchetei, în aparenţă neîngrijorat de faptul că la masă era şi Kristín. Însă ea abia dacă luase parte la vreo discuţie, sorbind în schimb din limonadă în timp ce Tómas şi Ari Thór se tratau cu o bere.

— Trebuie să recunosc, zise Tómas gânditor, că lucrurile nu arată prea bine pentru Arnór, bietul de el. Fata probabil că a fost omorâtă în far, având în buzunar cheia lui.

Înainte să plece de la Thórhalla şi Arnór, îl rugaseră pe bărbat să le descrie cheia. Spusese că era o cheie singură prinsă de un şnur roşu, nemarcat. În drum spre Blönduós, Ari Thór o sunase pe Hanna ca să întrebe ce chei fuseseră găsite asupra cadavrului, şi se părea că aceea de la far se număra, într-adevăr, printre ele.

— Dacă ar fi omorât-o, n-ar fi avut grijă să ia cheia? întrebă Kristín, alăturându-se pe neaşteptate conversației.

Tómas dădu aprobator din cap şi zâmbi.

— Aşa ar fi normal. Dar nu putem presupune că o persoană care tocmai a comis o crimă, poate într-un acces de nervi, va şi gândi logic. Dar poate că spune adevărul... Poate chiar i-a împrumutat cheia şi pe urmă n-a mai văzut-o.

— Lucrați pe baza teoriei că a fost ucisă în far? întrebă Kristín.

— Aşa se pare, răspunse Ari Thór. Cei doi de la criminalistică asta par să creadă.

— Deci Ásta şi amantul ei şi-au dat întâlnire acolo?

— Aşa crezi? zise Tómas.

Căpătase obiceiul să răspundă unei întrebări printr-o alta, tot timpul în modul de polițist, chiar şi la a treia bere.

— Da... vânătăi pe gât, activitate sexuală la puțin timp înainte de moarte – nu aşa ai spus?

— Aşa e, răspunse Tómas.

— Nu e posibil să fie un joc sexual deosebit de dur care a ajuns prea departe? Iar persoana vinovată să fi târât cadavrul pe stâncă şi să-l fi împins în prăpastie ca să-şi ascundă urma, sperând că moartea va fi tratată în grabă ca o sinucidere, un accident, la fel ca a surorii şi mamei ei?

— E o perspectivă plauzibilă, la fel de valabilă ca oricare alta, zâmbi Tómas.

— Şi nu la asta ne gândim cu toţii? întrebă Kristín întorcându-i zâmbetul.

— Nu activ... zise Tómas uşor stânjenit.

— O să ne putem întoarce acasă de Crăciun, cum ai promis? întrebă Ari Thór, salvându-l pe Tómas prin schimbarea subiectului.

— N-am promis aşa ceva, spuse Tómas rar. Dar mă aştept să se poată. Sper să ne vedem cu Hanna şi Mummi înainte de culcare.

Se uită la ceas.

— I-am rugat să treacă pe aici înainte să meargă în camerele lor. Pornim dimineaţă devreme şi ne întoarcem la promontoriu. Dacă nu apare nimic, atunci ar trebui să ne putem lua liber după-amiază.

Cuvintele „dacă nu apare nimic” îi spuseră lui Ari Thór că ancheta era departe de a fi încheiată şi că era clar că va apărea ceva. Vorbele lui Tómas practic i-o garantaseră. Îi surprinse privirea Kristínei şi îşi dădu seama după expresia ei că şi ea se gândea la acelaşi lucru. Cu toate astea rămase tăcut, preferând să spere mai departe.

— Bine, zise el ascunzându-şi dubiile sub o faţadă veselă. Dacă vremea e bună, atunci eu şi Kristín putem merge în Siglufjörður. Tu pleci spre sud?

Tómas ezită, apoi spuse:

— Aşa cred, deşi n-am de unde să ştiu sigur. Cineva tot trebuie să rămână în zonă, în caz că... apare ceva.

Zâmbi, dar pe figură nu i se citea nicio urmă de veselie.

— Mai câştig nişte bile albe de la băieţii de sus – şi de la toţi ceilalţi – dacă sunt nevoit să petrec Crăciunul într-un hotel de provincie. Mai rău de-atât nu se poate.

— Şi, ca să pună capac, de la bar mai şi pun Elvis – „I'll Be Home For Christmas”, punctă Ari Thór.

Tómas râse.

— Aşa e...

— Du-te acasă dacă ai cum. N-o lăsa pe soția ta să petreacă singură Crăciunul. Am făcut asta o dată şi, crede-mă, a fost o greşeală cumplită.

Se trase mai aproape de Kristín şi o cuprinse cu un braț. Se uită în ochii ei, iar ea îi întoarse privirea fără să-şi schimbe expresia. Se împăcaseră cu mult timp în urmă, acum chiar aşteptau un copil, însă existau unele lucruri pe care era limpede că ea le considera prea sensibile ca să devină subiect de glumă.

— O să vedem, spuse Tómas cu glas jos. Băiatul o să fie acolo, deci nu e ca şi cum o să fie singură.

Ca de atâtea alte ori, lui Ari Thór nu-i era uşor să-i interpreteze tonul şi expresia.

— Dar mă mir cât de dornici sunteți de călătorie, dat fiind că micuțul stă să apară, zise Tómas adresându-i-se Kristínei.

— Dornici de călătorie? repetă Kristín.

— Da... Înainte şi înapoi în toiul iernii. Poate ar fi mai bine să petreceți Crăciunul la Blönduós.

— O să ne facem singuri programul, zise Ari Thór scurt, neplăcându-i ceea ce interpretase drept o intruziune.

El şi Kristín hotărâseră că n-o să lase nici sarcina ei, nici copilul să le domine existența. Kristín se descurcase bine deocamdată, având numai rareori accese de greață, cu toate că obosea repede şi schimbările de dispoziție îi erau mai severe decât se obişnuise Ari Thór.

Simțise de multe ori copilul mişcându-se în burta ei, dând din picioare cu toată energia. Era un sentiment ciudat, care te făcea să vezi totul foarte limpede, făcea totul extrem de real. Ari Thór nu era deloc convins că e pregătit pentru rolul de tată, chiar dacă îşi dorise să fie părinte. Când hotărâseră să aibă un copil, naşterea păruse undeva, departe, însă

acum lovitura cuiva aflat încă în pântece şi care se pregătea să apară pe lume îi aducea realitatea sub ochi.

Nu hotărâseră nimic în legătură cu numele copilului. Ari Thór avusese câteva tentative să deschidă subiectul, dar Kristín refuzase să discute până nu se năştea copilul şi îi aflau sexul. În opinia lui exista un singur nume posibil dacă era băiat: Ari Thór Arason. Era numele lui, dar, mai important, era numele tatălui său. Însă bănuia că propunerea lui n-o să-i placă deloc Kristínei. Desigur că exista posibilitatea să fie fată şi, cu toate că i-ar fi plăcut să-i pună numele mamei lui, din cine ştie ce motiv era pregătit să se arate mai flexibil în această privinţă.

Însă era sigur că o să fie băiat. Avea un sentiment aşa puternic încât era convins.

Era uşurat că Kristín îl însoţise până aici. Exista un anumit confort în a putea discuta cu ea la sfârşitul unei zile lungi. Era extrem de inteligentă şi de multe ori se prindea de lucruri mai repede decât el, însă avea rareori ocazia să discute cu ea despre o anchetă dificilă. Existaseră câteva cazuri interesante care-i ajunseseră pe mână de când se mutase în nord – trei anchete mari şi un mister vechi, de mult uitat –, dar nu se putea spune că era prea ocupat. Acum, că fusese trecut cu vederea pentru postul de inspector din Siglufjörður, poate că era momentul să profite de ocazie şi să depună o cerere de angajare la secţia lui Tómas din Reykjavík. Însă putea oare să-i ceară Kristínei să renunţe la o slujbă bună la spitalul din Akureyri şi să se mute împreună înapoi la Reykjavík? Dacă ar fi primit postul de inspector i-ar fi fost mai uşor să justifice rămânerea în nord, însă politica din poliţie îi stricase ideea.

— N-ar fi mai bine să încercaţi să vă daţi seama ce fel de persoană era Ásta? sugeră Kristín, smulgându-l pe Ari Thór din gânduri.

El se lăsă pe spătar şi îl lăsă pe Tómas să răspundă.

— Nu reuşesc să prind capătul firului. Ştim că viaţa ei a fost o lungă tragedie. Mai întâi şi-a pierdut mama, apoi sora, iar după aceea a fost trimisă să locuiască la mătuşa ei, apoi în cele din urmă şi-a pierdut şi tatăl, deşi înţeleg că el nu mai era cu minţile acasă la momentul respectiv. Pare foarte posibil şi să fi văzut pe cineva împingând-o de pe stânci pe sora ei, Tinna, chiar dacă mi se pare greu de crezut că ar fi făcut cineva aşa ceva.

— Cum adică? întrebă Kristín. Crezi că a văzut când s-a întâmplat?

— Da, asta spune Thóra, bătrâna. Ásta i-a zis că a văzut ceva de la fereastra din pod şi că de asta a fost trimisă de-acolo. Din camera aceea vezi peste marginea prăpastiei. E singura fereastră din casă îndreptată încolo.

— E cumplit, spuse Kristín şi oftă. Cumplit.

— Fără îndoială. Poate că din motivul ăsta nu a reuşit niciodată să fie cu adevărat pe picioarele ei. N-a avut parte de cine ştie ce educaţie şi nu o ducea bine financiar. Ai citit în maşină însemnările cazului, Ari Thór?

Ari Thór se gândi la dosarul pe care-l adusese cu el din maşină şi îl aşezase pe podea, sub scaun. Tânjea să scape de obiectul acela afurisit, să uite totul despre Ásta, de portretul ei, de zâmbetul ăla... Cel puţin până mâine. I se părea că are prea multe în comun cu ea. Îi simţea durerea şi i-ar fi plăcut să o poată întâlni şi s-o consoleze. Să-i spună că era posibil să se rupă de trecut – de soarta părinţilor să meargă mai departe şi să facă lucrurile mai bine, şi să trăiască o viaţă mai lungă.

Ridică dosarul oftând în sinea lui.

— Da, l-am citit pe diagonală, răspunse el întinzându-i-l peste masă lui Tómas.

— Doamne sfinte, nu mi-l da mie înapoi, zise Tómas. Am stat cu el toată ziua de ieri. Să-l citeşti cum trebuie la noapte. Eşti foarte deştept – am încredere în tine.

Împinse dosarul înapoi spre Ari Thór.

În aceeaşi clipă, Ari Thór auzi zgomot de paşi şi de conversaţie. Ridică privirea şi o văzu pe Hanna intrând în sala de mese, cu un Mummi posomorât venind grăbit în urma ei. Mummi arăta de parcă ar fi vrut să fie oriunde altundeva, numai nu acolo; cel mai probabil voia să fie acasă la el.

— Bună seara, zise Hanna cu bruscheţe aşezându-se lângă Tómas.

Mummi rămase stingher în picioare, pentru că în jurul mesei nu mai existau locuri libere.

— Ia-ţi un scaun, omule, îi zise Hanna. N-o să stăm toată noaptea după tine.

— Aţi ajuns chiar la timp, spuse Tómas. Aproape am terminat berea asta.

Mummi îşi trase un scaun şi se aşeză fără un cuvânt, având pe chip o expresie care arăta că nu se simte în largul lui.

— Deci, cine-i tânăra foarte însărcinată? întrebă Hanna zâmbind.

— Sunt Kristín, partenera lui Ari Thór.

— Încântată de cunoştinţă, răspunse Hanna aruncându-i o privire piezişă lui Tómas. Bănuiesc că pot vorbi liber chiar dacă avem un musafir? Cel puţin, văd că însemnările despre caz sunt vizibile pentru toată lumea.

Zâmbi larg, iar Tómas încuviinţă dând din cap.

— Întâi îţi mai comand o bere, spuse ea şi se uită întrebătoare la Ari Thór, care clătină din cap şi arătă spre sticla pe jumătate plină din faţa lui.

Hanna încercă, fără succes, să-i atragă atenţia barmanului. Parcă era aceeaşi persoană care-i întâmpinase la recepţie când se cazaseră. De fapt, părea să fie peste tot în hotel şi era la fel de posibil să fie şi directorul acestuia.

Vorbea rar şi era nesfârşit de reverenţios, într-un stil de modă veche.

Hanna renunţă la politeţe şi pocni din degete, zgomotul răsunând în toată încăperea. Barmanul ridică iute privirea şi se apropie cu paşi înceţi, degajaţi, impasibil ca întotdeauna.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară?

— Să vedem, zise ea cumpănind. O bere pentru prietenul meu de aici, hotărî ea bătându-l pe Tómas pe umăr şi uitându-se la Mummi. Un pahar de apă pentru amicul meu vorbăreţ, iar pentru mine aveţi un shot de sambuca?

— Sigur, domnişoară. Doriţi şi boabe de cafea?

— Aşa mai vii de-acasă, prietene, spuse ea zâmbind larg. Bineînţeles.

Ari Thór îşi dădea seama după chipul lui Tómas că acesta nu era încântat de cum evoluau lucrurile. Dar nu zise nimic. Nu că ar fi fost prea multe de zis – toţi patru erau în afara serviciului şi, în orice caz, nu avea vreo autoritate asupra Hannei.

— Acum totul pare limpede, începu Hanna când barmanul se îndepărtă. Sau cel puţin aşa pare deocamdată. O să trimitem probe la Reykjavík pentru confirmare, continuă ea, vizibil mulţumită, dar se pare că cineva a atacat-o pe biata fată în clădirea farului – asta indică dârele de sânge. Nu ştiu dacă a murit acolo sau nu, şi nu aş băga mâna în foc. Pare să fi încasat o lovitură puternică la cap, iar ucigaşul a încercat să-şi ascundă urmele aruncând-o în prăpastie. A fost o mişcare bună din partea lui, dar Mummi şi cu mine nu ne lăsăm păcăliţi uşor. Am pus un băiat de la poliţia locală să meargă acolo şi să supravegheze farul peste noapte ca să se asigure că nu contaminează nimeni scena crimei. Am luat probe şi am făcut poze, bineînţeles, dar e mai bine să fim siguri. Şi îmi cam place ideea că sărmanul băiat o să stea acolo în frig la capătul lumii.

— Avem de-a face cu un caz de viol? întrebă Tómas.

Ari Thór şi-ar fi dorit să întrebe despre teoria lui Kristín – jocul sexual scăpat de sub control –, dar nu reuşea să pună în cuvinte ce sugerase ea.

— Viol? E drept că am găsit urme de spermă la etaj, în pod, ceea ce sugerează că a făcut sex cu cineva acolo, dar a fost ucisă în far. Trebuie să ne închipuim că între cele două incidente există un fel de legătură. Iar persoana cu care a fost la etaj ar trebui să fie suspectul principal. E posibil să fi fost violată, sau poate că actul a fost consensual. Poate doar avea chef de una rapidă.

Hanna râse.

— Ei, haide! zise Ari Thór, mirându-se el însuşi.

Nu intenționase să sară să-i apere Ástei onoarea, dar se pomeni făcând-o oricum.

— Nu ştim nimic despre ce s-a întâmplat înainte. Poate a fost cineva cu care avea o relație, cineva despre care nu ştim. În orice caz, e cel mai probabil să fi fost o persoană familiară, iar ea îi cunoştea pe toți trei bărbații – Reynir, Arnór şi Óskar – de acum mult timp. Şi, oricum, ar trebui să avem puțin respect față de cineva care tocmai şi-a pierdut viața.

Îşi coborî privirea la mâini, neîndrăznind să întâlnească ochii lui Tómas sau ai Kristínei după o asemenea răbufnire.

— Ari Thór are dreptate, adăugă Tómas.

— Ei, mă rog. Ia-o uşor, zise Hanna neimpresionată. O să aflăm mâine cine era individul. În cameră am găsit câteva amprente utilizabile. Par să fi făcut sex la perete, sau cel puțin să fi început acolo. Ni s-a promis că probele vor fi analizate până mâine la prânz.

Făcu o pauză.

— După care eu, una, o să pornesc spre sud. Vă garantez că n-am nici cea mai mică intenție să petrec Crăciunul aici, adăugă ea.

— Dar în far? Acolo ați găsit amprente? întrebă Tómas.

— Nu, nimic ce să putem identifica. Suprafața pereților e plină de asperități, de pe care e greu să prelevezi ceva.

Chelnerul sosi cu o tavă de băuturi – bere şi apă, şi un pahar conținând trei boabe de cafea. Turnă peste ele o băutură tare, incoloră, dintr-o sticlă, apoi flambă lichidul.

— Mersi, de-aici preiau eu, zise Hanna privind cum flacăra tremură ca o lumânare de Crăciun în întunericul din decembrie înainte s-o stingă aşezând palma peste pahar.

Apoi îl ridică, trăgând în piept aburii.

— Noroc, zise ea şi dădu conținutul peste cap dintr-o mişcare.

12

— Hanna e tare plină de viață, observă Kristín când erau în camera lor.

Se aşezase confortabil în pat, în timp ce Ari Thór stătea la micul birou.

— Se poate spune şi aşa, zise el privind împrejur.

— Îmi aminteşte de cântăreața aia...

— Aşa e, zâmbi Ari Thór. Ce ai făcut azi?

— Am luat-o uşor. Nu dădeam pe-afară de energie. M-am gândit să merg la Saudárkrókur să mă întâlnesc cu bătrânul. Dar poate merg mâine.

— Singură?

— Da, drumurile sunt bune şi am nevoie să fac ceva. Mă întorc până la prânz. Nu cred nicio clipă că o să fii liber mâine, aşa că mă aştept să petrecem Crăciunul aici, lucru față de care n-am nimic împotrivă. Ție îți place Crăciunul mai mult decât mie.

— Fii serioasă! zise Ari Thór cu blândețe. Ne putem opri în drumul de întoarcere la Siglufjörður. Şi ia spune, de unde pasiunea asta pentru istoria familiei?

— Lasă-mă să fac ce vreau, bine? izbucni ea brusc mânioasă.

Ari Thór învățase să aibă grijă la schimbările de dispoziție ale Kristínei. Într-o clipă era cât se poate de fericită, în următoarea pe chip i se vedeau adunându-se nori. El o punea pe seama sarcinii şi a oboselii asociate.

— Vreau să ştiu ceva despre trecut, zise ea bosumflată, chiar dacă tu nu spui nimic despre părinții tăi, în mod special despre tatăl tău.

Ari Thór rămase tăcut. Atinsese o coardă sensibilă şi era conştientă de asta. N-avea niciun rost să se certe.

— Cum era? insistă ea. Cum a fost ca tată? Nu ştiu nimic...

— A fost bun cu mine, răspunse Ari Thór încet.

— Acum câteva luni am căutat pe net informații despre dispariția lui. Mi-ai spus că n-a fost găsit niciodată.

Făcu o pauză.

— Crezi că s-a sinucis?

Şi imediat păru că regretă că întrebase.

— Aş prefera să nu vorbesc despre subiectul ăsta, răspunse Ari Thór.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu el...?

— Vorbeşte despre altceva, spuse el pe un ton sfidător. Subiectul ăsta îl putem discuta mai târziu. Deocamdată sunt ocupat până peste cap cu ce s-a întâmplat la Kálfhamarsvík.

Nu voia să mintă, dar nici nu simțea nevoia să-i spună adevărul. Kristínei nu-i povestise niciodată, dar pe vremea când abia începuseră să se vadă el făcuse săpături în legătură cu dispariția tatălui său şi descoperise adevărul. Ca urmare hotărâse să devină polițist – eforturile pe care le depusese deschizându-i un apetit real pentru investigații. Slujba era ceva pentru care îi putea mulțumi tatălui său –

sau, dintr-un alt punct de vedere, ceva pentru care să-l învinovățească.

Era hotărât să țină doar pentru sine povestea dispariției lui, cel puțin deocamdată. Poate că într-o zi avea să-i spună.

— Ei bine... Eu vreau să aflu despre străbunicul meu, spuse ea, momentul de furie părând să-i fi trecut. Mi se pare fascinant, chiar dacă ție nu. Iar mâine tu o să fii la serviciu iar eu n-o să am altceva de făcut.

Era limpede că se hotărâse, iar Ari Thór îşi zise că era tipic pentru Kristín. Odată ce-şi fixa o idee în cap, nu se concentra la nimic altceva şi nu o putea deturna nimic. Îşi dădea seama că nu se afla în poziția în care să arunce cu piatra – nu din propria lui casă de sticlă –, dar uneori ea putea fi... ei bine, puțin cam prea țepoasă.

— Dar, oricum, de ce sapi în chestiile astea? Contează cu ceva pentru noi? întrebă el, conştient că suna obosit şi iritabil.

— Bineînțeles că trecutul contează. Aruncă o lumină asupra noastră. Poate că e din pricina copilului. E un pas mare să aduci pe lume o nouă viață şi să fii responsabil pentru cum creşte cineva. Ar trebui ca mai întâi să ştim ceva despre noi înşine.

— Da, mă rog, mormăi Ari Thór. Te-ai mai gândit la un nume? întrebă el cu un ochi la rotunjimea frumoasă a burții ei.

— Nu, dragule. Ştii că vreau să aştept.

— Dacă e băiat...

Kristín i-o reteză imediat:

— Hai să aşteptăm.

— Bine, cedă el, dar replica ei îl enervă, aşa că se întoarse ca să evite o ceartă.

Uneori îşi dorea ca iubita lui să ia lucrurile mai uşor şi să fie mai puțin imprevizibilă.

Imprevizibilă, la fel ca Ásta, îşi zise el, chiar dacă nu o întâlnise niciodată pe femeia moartă. Ceva la ea nu-i dădea pace – ceva din fotografie, îşi zise, expresia ei şi atracția pe care o suscita. Cumva văzuse în expresia ei, în umbra unui zâmbet, un fel de căldură îmbinată cu un element de mister. Fotografia era aproape la fel de misterioasă precum comportamentul ei.

Luă poza din dosar şi o privi cu luare-aminte, apoi o puse la loc şi închise dosarul.

Se ridică, îşi scoase tricoul, începu să-şi dea jos pantalonii şi se întoarse spre Kristín.

— Ce-ar fi să...?

— Ce? Acum? întrebă ea surprinsă.

— Copilul e în siguranță, nu?

— Da.

După ce scăpă de haine, trase deoparte cu blândețe cuvertura care o acoperea şi zâmbi.

13

Thóra era obosită după două pahare de vin – sau fuseseră trei? – şi capul începea să i se învârtă. Le ură noapte bună celor trei bărbați şi coborî treptele uzate spre demisol şi dormitorul ei.

Se simțea amețită. Probabil era din cauza vinului, dar se întrebă dacă nu cumva şi propriul corp îi spunea că e epuizat. Îşi cunoştea corpul bine, firește, după atâția ani, şi nu putea scăpa de sentimentul că nu mai ducea prea mult. Gândul nu era pe cât de rău se aşteptase să fie.

Un sfârşit, da, într-un fel. Dar putea fi şi un nou început.

Avusese dintotdeauna credință, la fel ca mama ei. Era posibil să fie cel mai bun lucru dintre numeroasele pe care le învățase de la ea. În vremuri de restrişte găsea alinare în credința ei. Iertarea, însă, reprezentase mereu o provocare.

Putea să țină furia mocnită în ea şi era chiar capabilă de ură. Îl ura pe doctorul malefic care îi dăduse acea primă doză de amfetamină. Chiar era posibil să o fi făcut cu cele mai bune intenții dar, oricum, ar fi trebuit să ştie mai bine de atât.

Acum, Crăciunul aproape că venise peste ea.

Indiferent ce se întâmpla, era liniştită la gândul că îi mai rămânea un Crăciun – ultimul. Nu avea de gând să le permită Ástei şi polițiştilor să-i strice sezonul de sărbătoare. Era hotărâtă să se bucure la maximum de seara de Ajun. Spera ca peste noapte să fulguiască. Dacă de dimineață se trezea şi vedea zăpadă, ziua ar fi început perfect.

Se putea aştepta la un cadou de Crăciun – din partea lui Óskar – şi putea fi sigură că, la fel ca de fiecare dată, urma să fie o carte. Ei doi păstrau mereu vechea tradiție islandeză de a dărui cărți de Crăciun. Şi ea îi cumpărase lui un volum, o biografie, împachetat deja în hârtie roşie de Crăciun şi legat cu fundă. Niciunul nu se abătea de la obiceiurile sale.

Dar poate că şi Reynir le cumpărase ceva. Din câte ştia ea, Reynir avea de gând să serbeze Crăciunul acolo, cu ei. Îi cumpărase şi lui o carte, autobiografia unui guru din afaceri. Spera că o să-i placă.

Apoi gândurile îi fugiră la Arnór. Poate ar fi trebuit să-i cumpere şi lui ceva? Acum era prea târziu să-i mai ia ceva şi, oricum, nu stabiliseră niciodată un obicei din a-şi face cadouri unul altuia. Însă Thóra avusese mereu grijă să-i cumpere ceva lui Heidar, tatăl lui Arnór. Gândul la el îi stârnea o senzație plăcută în interior.

Ascunsese pachetele pentru Óskar şi Reynir în dulapul din dormitor, unde pusese şi recolta de felicitări de Crăciun din anul acela.

Se întinse în patul acoperit de cuvertura albă ca zăpada, cu paharul de vin pe noptieră, luă cu ea felicitările şi le

deschise cu băgare de seamă pe fiecare în parte, citind fiecare mesaj de mai multe ori.

Erau numai patru, fiecare având un text scurt, dar nutrea o afecțiune profundă pentru prietenii care n-o uitaseră odată cu trecerea anilor.

Se ridică în capul oaselor, lăsă felicitările deoparte şi sorbi din vin.

Apoi stinse veioza, lăsă capul pe pernă şi simți cum treptat oboseala îi dispare din oase în timp ce savura întunericul şi singurătatea, dându-şi voie să aştepte cu nerăbdare Crăciunul.

◆

Când se trezi, nu ştia cât e ceasul. Se pomeni gâfâind, deschise ochii şi descoperi că nu vedea nimic. Încercă să se zbată, chinuindu-se să tragă aer în piept, dar totul era negru. Se simțea neputincioasă, paralizată de şoc.

Murea? Aşa se întâmpla?

Apoi îşi dădu seama, spre groaza ei, că era mai mult de-atât.

Cineva îi ținea o pernă pe față.

Încercă să țipe după ajutor, însă perna groasă îi înghițea strigătele. Se luptă disperată, întinzând ambele brațe, şi simți cum mâna i se loveşte de ceva. Paharul de vin.

Fusese gata să moară, uneori aproape că aştepta moartea, dar acum că o simțea apropiindu-se cu o asemenea repeziciune era înspăimântată. Mai înspăimântată decât fusese vreodată. Moartea era iminentă, dar nu mai voia decât încă o zi. Încă un ceas. Încă un minut de suflu, în care să vadă lumina zilei.

Continuă să se zbată. Dar în sinea ei ştia că nu are niciun sens. Era slabă şi nu avea cum să se opună greutății de pe fața ei, nici să învingă dorința altcuiva de a-i lua viața.

Bineînțeles, ştia cine era cealaltă persoană. Ar fi trebuit să-şi dea seama că urma să se întâmple.

Lipsa de oxigen începea să aibă efect. Conştientiză că nu avea să mai reziste mult, aşa că hotărî pur şi simplu să cedeze. De ce să facă lucrurile mai dificile decât erau deja? Spera că o aşteaptă ceva mai bun.

Era conştientă de viața care se scurgea din ea, simți înțepătura unei lacrimi şi, în cele din urmă, se lăsă învinsă.

— PARTEA A TREIA —
NEVINOVĂȚIE

1

Era încă noapte când se trezi Ari Thór. Simțea o acalmie în aerul de afară şi bănui că era cam trei sau patru dimineața.

În dormitor era neplăcut de frig, însă nu din pricina asta se trezise. Încercase să scape de visul acela şi de emoțiile tulburătoare care-l însoțeau. Nu pentru prima oară, visul fusese despre tatăl lui. E posibil să fi fost şi mama lui pe-acolo, dar nu asta era ideea. Stând întins şi clipind în întuneric îşi dădu seama că îl trezise singurătatea; teama de izolare, sentimentul pe care izbutea să-l țină la distanță peste zi dar care se strecura până la el în timpul nopții. Fără Kristín, ar fi singur. Prefera să nu zăbovească cu gândul la această realitate. Părinții lui erau morți amândoi, la fel şi toți bunicii, iar el era singurul copil. Mai existau nişte veri pe ici-colo care se arătaseră mereu prietenoşi, spunându-i vorbe politicoase şi îmbrățişându-l în rarele ocazii când se întâlneau, însă nimic care să arate o afecțiune deosebită față de el. Nu avea pe nimeni la care să se ducă atunci când avea nevoie de un refugiu. Nimeni nu l-ar vizita la spital

dacă ar avea un accident şi nu avea nicio plasă de siguranță din partea familiei în caz că ar fi dat de probleme financiare. Nu avea pe nimeni de care să se sprijine.

Pe nimeni în afară de Kristín, desigur. Dar era perfect conştient că relația lor era un butoi cu pulbere. Chiar dacă se cunoşteau de mult timp, dacă numărai zilele, săptămânile şi lunile petrecute efectiv împreună nu obțineai mare lucru. Chiar şi aşa, ea îl cunoştea mai bine decât oricine, iar el nu-şi putea permite să o piardă.

Kristín dormea dusă lângă el. O privi. Era incredibil de frumoasă, iar în ochii lui sarcina nu făcea decât să-i sporească frumusețea.

Simți nevoia să se ridice, să se întindă şi să bea nişte apă. Dacă nu se mişca puțin n-ar mai fi reuşit să adoarmă la loc – şi era conştient că, aşteptându-l o zi lungă, trebuia să doarmă bine.

Se îndreptă fără niciun zgomot către baie, porni uşor robinetul şi luă câteva înghițituri de apă. Se chinuise să doarmă în toiul iernii înzăpezite din Siglufjörður prima oară când ajunsese acolo, dar problema nu se mai întorsese de mult timp. De astă dată nu-şi dădea seama ce era în neregulă: camera răcoroasă şi nefamiliară, presiunea anchetei sau doar tensiunea din pricină că în curând urma să devină părinte?

Închise robinetul şi, înainte să se strecoare înapoi în pat, porni puțin radiatorul.

Tot îi luă o vreme să adoarmă, şi se întrebă din nou ce îl ținea treaz.

Suna un telefon. Ari Thór fu convins, la început, că visa. Dar apoi îşi dădu seama că sunetul era fără îndoială real. Se grăbi să răspundă şi o auzi pe Kristín foindu-se.

Se uită la ora de pe ecran şi acceptă apelul. Opt şi jumătate.

Deloc surprinzător, era Tómas.

— 'Neața, băiete, spuse el, iar Ari Thór simți imediat că nu era în ordine ceva.

Glasul îi era tăios, şi îl auzea cum încearcă să-şi găsească suflul.

— E Thóra, zise Tómas trecând direct la subiect. E moartă.

— Moartă?

Ari Thór se frecă la ochi şi făcu un efort să digere vestea.

— Da, fir-ar să fie!

— Boala ei?

— Sper să fie aşa, dar nu ştim sigur. Fratele ei a găsit-o de dimineață. Obişnuia să se trezească între şase şi şapte. El i-a pregătit micul dejun, apoi n-a primit niciun răspuns când a bătut la uşa ei.

— Vreo urmă pe corp?

— Din câte ştiu, nu. E pe drum un medic; poate chiar a ajuns. Se pare că era întinsă în pat. A murit în timpul nopții. În condițiile date, şi până nu aflăm altceva, trebuie să pornim de la premisa că nu a fost o moarte naturală. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ne confruntăm cu o situație complicată. L-am sunat pe şeful meu...

Făcu o pauză şi oftă.

— Acum vor să-mi trimită pe altcineva – pe cineva cu mai multă experiență decât tine. Le-am zis că nici nu se pune problema şi că ne putem descurca. Deci avem multă presiune pe noi, dacă mă-nțelegi.

Ari Thór îşi mormăi acordul în timp ce învârtea robineții de la duş.

— Nu avem mult timp la dispoziție să dăm de capăt cazului. E doar o chestiune de timp până când presa o să adulmece povestea. Două morți suspecte în aceeaşi casă, la

diferență de câteva zile. Instrucțiunile pe care le-am primit sunt clare: trebuie să arestăm pe cineva.

— Absolut, fu de acord Ari Thór, încă pe jumătate adormit.

— Așa că mișcarea. Ne vedem la recepție. Îi trezesc și pe Hanna și Mummi.

— Cinșpe minute, răspunse Ari Thór.

— Îți dau cinci, i-o întoarse Tómas și încheie convorbirea.

Ari Thór se întoarse în dormitor, la Kristín.

— Trebuie să fug, scumpo.

— Sigur, zise ea ridicându-se în capul oaselor. Ne vedem după-amiază.

— Mă tem că acum nu mai e cert, spuse el șovăielnic. A mai avut loc un deces peste noapte: femeia care locuia la demisol a murit în somn – sau e posibil să fi fost ucisă, așa că...

— Deci o să stăm aici de Crăciun.

— Hai să nu fim așa de siguri. O să încercăm să ajungem acasă diseară. Hai să vedem cum merg lucrurile peste zi, spuse el și zâmbi.

— Cred că știm amândoi că nu prea sunt șanse să se întâmple asta. O să dau o fugă la Saudárkrókur mai târziu, apoi o să vedem dacă nu cumva directorul hotelului ne poate încropi o cină de Crăciun diseară.

Zăpada începu să cadă în timp ce conduceau spre nord, către Kálfhamarsvík. O pătură superbă, albă, se așternea peste întreg peisajul, conferindu-i un acoperământ potrivit de sezon. Ari Thór avea impresia că puteau la fel de bine să conducă fie într-un peisaj de carte poștală, fie în neant. Nu erau acolo decât câteva ferme și, bineînțeles, casa de pe

promontoriu. În afară de Skagaströnd nu exista niciun sat – doar natura îmbrăcată în zăpadă.

Din boxele maşinii de poliție se auzea tare muzica de Crăciun, întreruptă de interviuri telefonice cu islandezi care locuiau în alte țări şi comparau tradițiile de sărbătoare. Nimeni nu se gândea să intervieveze doi polițişti care anticipau acum că vor petrece Crăciunul la hotel.

Când Ari Thór şi Tómas ajunseră la promontoriu, tânărul polițist care stătuse de veghe la far se apropie de maşina lor. Era în mod limpede epuizat.

— N-am văzut nimic, fu primul lucru pe care îl spuse, cu glas gâtuit şi timorat.

— Liniştește-te, spuse Tómas cu autoritate. E la fel de posibil să fi murit din cauze naturale. O să aflăm în curând. Ai stat la far toată noaptea?

— Da. De aici nu se vede mare lucru din casă, şi toate uşile sunt pe partea cealaltă.

— Ai fi auzit zgomot de maşini în timpul nopții? întrebă Tómas cu calm.

Stăteau în dreptul casei iar zăpada cădea blând împrejurul lor. Ari Thór voia să-l roage pe Tómas să continue discuția înăuntru, dar ezită să-l întrerupă.

Tânărul se gândi o clipă.

— Da, sunt destul de sigur. N-au fost prea multe zgomote care să rupă liniştea azi-noapte, în afară de valuri.

— Reynir şi Óskar sunt amândoi înăuntru? întrebă Tómas aruncând o privire spre casă, care părea să se înalțe amenințător.

— Da, zise poticnit agentul. Sunt toți trei înăuntru.

— Trei? Cum adică? Cine-i al treilea? Arnór?

— Da. Arnór. Am înțeles că a înnoptat aici.

— Drăcia dracului, mormăi Tómas. Stai cu ochii pe ei şi, dacă poți, vezi să nu vorbească prea mult între ei, deşi cred

că acum e prea târziu să-i mai opreşti. Eu şi Ari Thór o să verificăm mai întâi demisolul.

2

Medicul, care venise de la Blönduós, îi aştepta în apartamentul de la demisol.

— Singurul lucru pe care-l pot spune cu certitudine e că e moartă, zise el pe un ton detaşat.

Era un bărbat înalt, între două vârste, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile groase.

— Presupun că o să puneți un specialist să efectueze autopsia, o să vă poată spune el mai multe.

— Era pacienta dumitale? întrebă Tómas.

— Da. Locuitorii de aici vin în general la Blönduós pentru orice nevoi medicale.

— Te surprinde că a murit, dată fiind starea ei?

Medicul căzu pe gânduri şi nu se grăbi să răspundă.

— La drept vorbind, un specialist din Reykjavík se ocupa de tratamentul ei, dar problema era că Thóra nu avea niciun interes să-şi prelungească viața. Nu voia să aibă parte de efectele secundare de pe urma medicației pe care trebuia s-o ia. S-a întâlnit cu specialistul acela o singură dată, şi asta pentru că practic am implorat-o eu. Am făcut tot posibilul să-i monitorizez starea după aceea, însă numai rareori era de acord să vină la o consultație. Oricât de ciudat ar suna, adevărul e că suferea de un soi de fobie de medici. Deja lăsase lucrurile să înainteze mult prea mult înainte să vină la mine, aşa că nu a existat niciodată posibilitatea să se recupereze pe deplin.

Făcu o pauză.

— Am văzut-o din nou în toamnă, continuă el pe un ton grav. Pe atunci părea vioaie. I-aş fi dat încă şase luni, poate nouă. Însă mă îndoiesc că ar fi avut o astfel de moarte

paşnică. Ce vreau să spun e că, după toate probabilităţile, starea ei s-ar fi deteriorat pe o perioadă îndelungată de timp – i-ar fi fost foarte rău. Dacă nu cumva îi ceda inima. Înţeleg de la Óskar că aţi fost ieri aici şi aţi pus întrebări despre moartea tinerei. Nu pot exclude varianta ca genul acela de stres să fi fost prea mult pentru ea.

— Se poate să fi fost omorâtă? întrebă Ari Thór direct.

— E o posibilitate, răspunse doctorul, parcă fără a fi surprins, cu acelaşi glas lipsit de emoţie. Nu există semne vizibile care să indice asta. Aş spune că în mod cert nu a fost strangulată. Dacă a fost ucisă, atunci e posibil să fi fost otrăvită sau pur şi simplu sufocată.

— Óskar a spus că el a găsit cadavrul?

Doctorul încuviinţă dând din cap şi se îndepărtă puţin de marginea patului. Ari Thór observă în spatele lui o pată roşie, inconfundabilă, pe covorul alb – parcă fusese vărsat nişte vin.

— Uite, zise el arătându-i lui Tómas. Vin roşu?

Doctorul tuşi.

— Ei bine, eu o să plec.

Tómas îi mulţumi şi se întoarse spre Ari Thór.

— Pe noptieră nu e niciun pahar. Verific la bucătărie, zise el.

Se întoarse o clipă mai târziu.

— Lângă chiuvetă e un pahar de vin gol. Trebuie să-l fi pus acolo chiar ea. Hanna şi Mummi sunt pe drum, aşa că o să-i lăsăm pe ei să se ocupe, însă ar putea indica o altercaţie în timpul nopţii.

— Sau poate doar a fost neîndemânatică, spuse Ari Thór aproape împotriva instinctelor lui.

Ceva la pata aceea îl tulbura, ceva ce îi spunea că fusese ucisă, cu toate că n-ar fi putut specifica exact ce anume îl condusese la concluzia respectivă.

— La ce te gândeşti? întrebă Tómas tăios, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Se întâmplă în casa asta ceva de care nu ne-am dat seama încă. Ceva cu siguranță pândeşte pe-aici, sub fațadă.

— O să-i lăsăm pe Hanna şi Mummi să-şi facă treaba, iar după aceea va trebuie să aruncăm o privire prin lucrurile ei – acte şi alte cele. Dar mai întâi ar fi bine să vorbim cu Óskar.

Foloseau din nou biroul lui Reynir drept cameră de interogatoriu improvizată, anchetând un caz care devenea tot mai complex de la o oră la alta. Óskar stătea în acelaşi fotoliu ca în ziua anterioară, purtând acelaşi pulover pe gât. Mâinile îi tremurau şi parcă îmbătrânise peste noapte. Ari Thór era convins că plânsese. Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost ceva firesc şi deloc surprinzător, dar cumva părea neaşteptat din partea bătrânului puternic, reticent, de modă veche. Ari Thór se întrebă dacă nu cumva îl judecase greşit.

În birou era cald, instalația de încălzire funcționa puternic. Draperiile erau trase deoparte, însă brusc începuse să ningă atât de abundent încât la orizont nu se mai vedea nimic – totul era alb, zăpada reflectând lumina soarelui în încăpere în dimineața aceea de Ajun.

— Condoleanțe, zise Tómas cu sinceritate. Dar înțelegi că trebuie să-ți punem câteva întrebări.

— Da, răspunse Óskar poticnit, de parcă vocea era gata să i se spargă. Înțeleg foarte bine.

Trase adânc aer în piept, vârî mâna în buzunar, scoase o batistă şi îşi suflă nasul.

— Îmi pare rău. Tot nu realizez ce s-a întâmplat. A fost aşa de brusc... Sigur că era bolnavă, dar în ultima vreme fusese destul de vioaie. Eram convins că mai are câteva luni,

poate un an – sau chiar doi. Nu-mi închipuiam că o să se întâmple aşa repede.

Ari Thór îi întâlni ochii lui Tómas, iar o privire rapidă îi spuse că era liber să se aventureze pe teren mai primejdios.

— E posibil ca nu boala ei să fi fost cauza morții? întrebă cu băgare de seamă.

— Cum adică?

Óskar vorbise încet, ca şi cum n-ar fi înțeles imediat ce insinua Ari Thór.

— Există semne cum că Ásta a fost omorâtă... începu Ari Thór, dar Óskar îl întrerupse.

— E cert? întrebă el uluit.

— E o explicație posibilă, cel puțin deocamdată, răspunse Ari Thór după o pauză. Şi, dat fiind ce s-a întâmplat pe promontoriu acum câteva zile – când a murit Ásta –, sunt sigur că îți dai seama că, atunci când altcineva îşi pierde viața la aşa scurt timp după aceea, trebuie să examinăm toate posibilitățile.

— Ce naiba? făcu Óskar, tot cu glas jos. Doar nu credeți că a omorât-o cineva pe soră-mea!

— Nu putem exclude această variantă.

— Am găsit şi dovezi ale unei posibile altercații, spuse Ari Thór, îngrijorat, însă, că dezvăluia prea multe. Însă Tómas nu interveni.

— O altercație? repetă Óskar.

— Crezi că ți-ai fi dat seama dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta în apartament? întrebă Ari Thór.

Óskar se gândi o clipă.

— Probabil că nu. Dormitoarele noastre sunt la capete opuse ale demisolului şi peste noapte stăm mereu cu uşa închisă. E un obicei vechi. Poate că spune ceva despre noi, dar când împarți o locuință cu altcineva decât cu soțul sau soția dormitorul îți devine refugiu. Aşa era şi pe vremuri, când locuiam în apartamentul de deasupra.

Ari Thór hotărî să profite de ocazie ca să exploreze o altă direcție de chestionare. Voia răspunsuri la gândurile care i se răsuceau în minte din ziua precedentă.

— Pe atunci era ceva obişnuit ca personalul să împartă spațiul de locuit cu proprietarii casei? Era un aranjament tipic pe vremea aceea?

— Nu prea cred că ai fi văzut o situație de genul ăsta pe altundeva, nici chiar atunci, aşa că nu mă mir că mă întrebi, răspunse Óskar. Sigur ai văzut că apartamentul principal e pe două niveluri. Pe atunci, camerele proprietarilor erau la etajul de sus. Bunicul lui Reynir nu folosea casa tot anul. Thóra, mama noastră şi cu mine am stat inițial în pod, dar când au venit încoace Kári şi familia lui am primit spațiu dedesubt. Asta înseamnă le acelaşi nivel cu bucătăria, aşa că era convenabil, pentru că Thóra gătea totul în casă. Pe atunci Reynir preluase demisolul, altfel fără îndoială am fi fost mutați acolo. Când tatăl lui Reynir a început să crească cai, eu am avut grijă de toate cele. Dar acum e răspunderea lui Arnór.

Făcu o pauză şi inspiră profund.

— În fine, coabitarea – dacă-i pot spune aşa – a fost în regulă. Eram ca un soi de familie. De fapt, era singura familie pe care am avut-o vreodată eu şi Thóra. Mie-mi convenea. Nu sunt pretențios şi îmi place mult casa. O să mor aici, mai devreme sau mai târziu. Cred că Thórei i-ar fi plăcut ca viața ei să meargă într-o direcție diferită, dar aşa au ieşit lucrurile.

— Dacă într-adevăr i-a făcut cineva rău, începu Ari Thór cu băgare de seamă, cum ar fi intrat persoana respectivă la demisol?

— Uşile de la casă sunt rareori încuiate, spuse Óskar cu voce tremurătoare. Iar scările coboară de la parter la demisol. Între cele două etaje nu există încuietori... Doar nu

sugerezi că Arnór sau Reynir s-au strecurat noaptea până jos ca să...

— Sigur că e o posibilitate. Dar nu e singura, zise Ari Thór.

Óskar nu dădu vreun semn că înțelesese ce insinua tânărul.

— De ce credeți că a fost ucisă Ásta? întrebă el pe neașteptate.

Acum veni rândul lui Tómas să vorbească.

— Deocamdată nu putem comenta acest lucru.

Óskar aruncă o privire pe fereastră, iar Ari Thór îi urmă instinctiv ochii. Observă că zăpada de Ajun cădea în continuare, dar nu la fel de intens ca în urmă cu câteva clipe. În oricare alte condiții, n-ar fi fost deloc rău să petreacă Ajunul Crăciunului într-un loc așa frumos – în casa aceea elegantă de pe limba de pământ superbă, în apropierea farului impresionant și a coloanelor de bazalt contorsionate, în timp ce ningea ca în poveşti. Aici, în mijlocul pustietății, departe de orice sat, erau foarte aproape de natură în toată sălbăticia ei frapantă, dar se aflau în interiorul unei locuințe călduroase și confortabile. Ar fi fost un loc minunat pentru un concediu de Crăciun tihnit împreună cu Kristín.

— Am primit o scrisoare de la ea, spuse Óskar aproape pentru sine. Poate ar fi trebuit să vă spun ieri.

— O scrisoare? De la Ásta? întrebă Tómas cu bruschețe. Când?

— Acum mult timp. Aproape douăzeci de ani, răspunse Óskar. Dar am păstrat-o. A trebuit să merg la Reykjavík, nu mai știu de ce, și am hotărât că în sfârșit o să trec să-l vizitez pe Kári, tatăl ei, care era la spital acolo. Pierduserăm contactul cu el după ce se mutase de la Kálfhamarsvík, iar pe atunci era deja bolnav. Nu știu cum se numea boala lui, la început a fost doar ca un fel de cădere nervoasă, dar mai

târziu a rămas în propria lui lume. Sărmanul suferise o traumă cumplită. Am reuşit să aflu unde era şi l-am vizitat într-o după-amiază de duminică, în timpul programului. Era la psihiatrie, bineînțeles, dar nu era considerat vreun pericol pentru nimeni, aşa că putea primi vizitatori. Dar a fost un şoc să-l văd. Era foarte distant, abia dacă l-am recunoscut, şi practic nu mi-a zis nimic cu sens. Era sedat, cel mai probabil. Am încercat să vorbesc cu el despre cum au fost lucrurile pe timpuri, dar ochii îi erau complet goi. Avea propria lui cameră şi era o zi însorită, deci afară era frumos şi luminos, însă chiar şi aşa locul acela atât de mohorât şi cenuşiu... Cel puțin, aşa mi-l amintesc. Pe noptieră avea o poză cu soția lui şi cele două fiice. Iar acum s-au dus cu toții.

— Ásta nu era la Reykjavík pe atunci? Lucrul acesta sigur trebuie să fi fost un fel de consolare pentru amândoi, sugeră Ari Thór.

— Aşa s-ar zice, răspunse Óskar. Dar personalul mi-a zis cât de bine era să vadă că îl mai vizitează şi pe Kári cineva, pentru că nu mai trecuse nimeni pe la el de foarte mult timp. Am întrebat dacă fiica lui nu venea să-l vadă constant, dar mi-au zis că venise o singură dată, şi nici atunci nu rămăsese mult.

— E greu de crezut, spuse Ari Thór aproape doar pentru sine.

Oare îşi făcuse o imagine greşită despre femeia moartă?

— Deci ai spus că Ásta ți-a scris?

— Aşa e. Vedeți, eu i-am scris primul, după ce m-am întors aici. Nu mi s-a părut în regulă s-o vizitez când eram la Reykjavík. O primise în casă mătuşa ei şi nu voiam să apar pur şi simplu la uşă şi să le deranjez.

— Din ce motiv i-ai scris? întrebă Ari Thór.

— Ei bine, voiam să ştiu ce mai face, înainte de orice, dar şi s-o îndemn să-şi viziteze tatăl. Nu am scrisoarea mea, deci nu-mi amintesc exact ce am scris.

— Iar ea ce a răspuns?

— Nimic neobişnuit. Aş putea s-o aduc s-o vedeți.

Tómas se ridică în picioare.

— E în regulă, dar vin cu tine. Trebuie să avem grijă să nu deranjăm echipa de criminalişti acolo jos.

Tómas lăsă uşa biroului întredeschisă, iar Ari Thór ştia că Arnór şi Reynir erau în camera de alături, aşteptând să fie chemați. Dar nu scoaseră niciun sunet, iar el nu reuşi să alunge sentimentul că limba maternă a casei era tăcerea.

În timp ce aştepta, gândurile îi fugiră la Kristín. Fără îndoială era deja în drum spre Saudárkrókur. Era atât de încăpățânată că ar fi putut câştiga şi premii pentru asta; cu siguranță nu era un aspect al firii ei care se temperase pe parcursul sarcinii. Voia s-o sune, dar n-avea de gând să-i distragă atenția în timp ce conducea.

O clipă mai târziu, Tómas se întoarse.

— Nu-i mare scofală să ajungi la demisol, mormăi el către Ari Thór. Aşa cum a spus, uşa care duce aici nu are încuietoare, deci oricare dintre cei trei s-ar fi putut strecura azi-noapte în camera Thórei.

Óskar intră şchiopătând în cameră câteva momente mai târziu, sprijinindu-se greoi în baston.

— Ei bine, iată scrisoarea. Bănuiesc că am fost sentimental păstrând-o.

Tómas luă scrisoarea şi se aşează în scaunul de la birou pe care părea să fi pus stăpânire. Întinse scrisoarea pe masă astfel încât Ari Thór, care stătea lângă el, să o poată citi la rândul lui. Era scrisă cu pix roşu pe o foaie dictando – probabil scoasă dintr-un caiet. Scrisul era îngrijit şi ordonat, literele fiind înclinate uşor spre dreapta. Era ca scrisul unui elev care încă nu renunțase să mai țină cont de caligrafie.

Dragă Óskar,

Îți mulțumesc pentru scrisoare.

Ar fi distractiv să vin la tine în vizită şi poate să ne uităm din nou pe deasupra golfului. Dar acum că sunt aici, la Reykjavík, nu cred că o să am voie să vin să te văd. Nu o plac pe mătuşa mea şi nici ea pe mine, aşa că sunt sigură că n-o să mă lase să plec în vacanță. Vrea să mă trimită la facultate pentru că aşa a rugat-o tata să facă. Nu ştiu dacă eu vreau să merg sau nu. O să încep să lucrez cât de curând, însă. Asta îmi doresc cu adevărat să fac.

M-a pus să merg cu ea în vizită la tata o dată. Nu mai merg din nou, însă.

Salută pe toată lumea din partea mea şi spune-le că sper că sunt bine cu toții. Nu-mi mai scrie din nou, te rog. Nu cred că o să ştiu ce să-ți răspund.

Ásta

Ari Thór ridică privirea la Óskar când termină de citit.

— Ciudat, nu-i aşa? zise bătrânul. Avea doisprezece sau treisprezece ani când a scris textul. Pe urmă n-am mai auzit nimic despre ea până când a venit aici neanunțată înainte de Crăciun.

— Putem păstra scrisoarea ca să-i facem o copie xerox? întrebă Ari Thór. O să am grijă să primeşti originalul înapoi.

— Păi, da, bănuiesc că da, spuse Óskar cu vădită reticență.

Părea să se fi ataşat de scrisoare.

— Dacă sora ta... începu Ari Thór dar se opri, apoi reformulă fraza: Dacă moartea surorii tale nu a fost naturală, ai idee de ce ar vrea cineva să-i facă rău?

— Şi de ce tocmai acum? adăugă Tómas. În toiul unei anchete, cu poliție peste tot. Un agent a stat chiar toată

noaptea lângă far. S-a întâmplat ceva după ce am plecat noi?

Óskar nu se grăbi să răspundă şi căzu pe gânduri.

— Am stat cu toţii şi am vorbit, şi cam asta-i tot, răspunse el scurt.

— Cu toţii?

— Reynir, Thóra şi cu mine. Pe urmă a apărut Arnór, zicea că nu poate să doarmă, ceea ce era de înţeles. Părea destul de supărat, a spus că îi împrumutase Ástei cheia de la far şi că acum cheia era pierdută.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit? întrebă Ari Thór. A spus Thóra ceva important?

Iarăşi dură o vreme înainte ca Óskar să răspundă.

— Da, acum că mă întrebi, da, a spus. Mi-a amintit că în noaptea când a murit Sæunn nu eram singuri în casă.

— Dar e evident, nu? Soţul şi fiicele lui Sæunn erau şi ei acolo, nu? Kári, Ásta şi Tinna.

Ari Thór nu-şi putea ascunde iritarea. Era hotărât să evite orice pierdere de timp, sperând, contrar instinctelor lui, că el şi Kristín vor putea ajunge acasă până seara.

— Nu la ei se referea, replică Óskar pe un ton plat.

Ari Thór îi aruncă o privire lui Tómas.

— Atunci la cine se referea? întrebă el tăios. O persoană despre care n-am mai auzit până acum?

— Nu anchetăm moartea lui Sæunn, adăugă Tómas cu blândeţe, adresându-i-se lui Óskar. Dar dacă ştii cine era persoana, s-ar putea să ne ajute. Ar putea fi important.

Óskar rămase tăcut, însă Ari Thór observă că mâinile îi tremurau chiar mai tare decât înainte.

— N-aş putea spune cu certitudine, răspunse el în cele din urmă, dar pot să ghicesc.

Vorbea cu glas jos, pentru că nu-i venea uşor să încalce confidenţa surorii lui.

Tómas şi Ari Thór rămaseră în aşteptare.

— Părerea mea e că se referea la Heidar, zise Óskar oftând.

— Heidar? repetă Ari Thór, gândindu-se o clipă despre cine vorbea Óskar. Tatăl lui Arnór?

— Exact.

— Şi ce să caute el aici în toiul nopții? întrebă Tómas.

— Asta vă puteți da seama şi singuri, replică Óskar.

— El şi Thóra erau... un cuplu? întrebă Ari Thór.

— Un cuplu? Nu, nimic de genul ăsta. Heidar era însurat. Dar hai să spunem că se înțelegeau bine. El se înființa aici, noaptea târziu, ori de câte ori avea ocazia. Cu alte cuvinte, dacă soția lui era plecată şi nu era prea multă lume prin jur.

— Deci îşi înşela soția? întrebă Tómas uluit, ca şi cum vestea îl luase prin surprindere.

Însă Ari Thór ştia că Tómas nu s-ar fi dedat niciodată la un astfel de comportament.

— E meteahnă de familie, răspunse Óskar cu glas rece.

— Asta ce înseamnă, mai exact? întrebă Tómas.

— Fiu-su n-a sărit departe de trunchi.

— De ce zici asta? insistă Tómas.

— Aud şi eu poveşti – bârfe, ştii tu. Şi n-ai cum să nu vezi că el şi Thórhalla n-au o căsnicie tocmai fericită. Poate au fost fericiți împreună cândva, dar acum nu. Nu au copii şi doar banii îi mai țin împreună.

— Care bani?

— Banii Thórhallei. Heidar a fost un fermier bun, dar nu-i mergea mintea când venea vorba de bani, iar Arnór a fost cât pe ce să piardă ferma. A avut noroc să se căsătorească cu o fată dintr-o familie înstărită şi au făcut nişte investiții bune. Se pare că vor să înceapă să atragă turişti peste vară. Au de gând să construiască nişte cabane şi să ofere lecții de echitație şi tot felul de alte lucruri. Arnór a zis chiar şi ceva despre drumeții pe urmele fantomelor din zonă – toate având legătură cu poveştile despre care v-a spus Reynir. E o

prostie, dar când vremurile sunt grele încerci să scoți bani şi din piatră seacă.

— Crezi că Heidar a avut vreo legătură cu moartea lui Sæunn? Asta să fi insinuat sora ta? întrebă Tómas încruntându-se.

— Nu cred, răspunse Óskar. Dar nu se ştie niciodată...

— Cum adică? vru să afle Ari Thór.

— Thóra ținea foarte mult la Heidar, asta ştiu sigur. Dacă n-ar fi fost căsătorit atunci când s-au cunoscut, nu mă îndoiesc că ea s-ar fi văzut soția lui Heidar. Nu pot să mă exprim dacă iubirea ei – şi cred că pot spune sigur că îl iubea – a fost împărtăşită întru totul. V-am zis şi mai devreme, pentru Heidar o singură femeie nu era de ajuns. De fapt, probabil că nici două nu erau.

Oftă.

— Sora mea n-a avut o viață fericită, cum probabil v-ați dat seama până acum. Îşi dorise mereu să-şi sporească educația dar, aşa cum v-am spus deja, studiile ei s-au sfârşit brusc. Şi sunt convins că visa să aibă propria ei familie, sau măcar un soț. Când a găsit în sfârşit bărbatul potrivit, era deja luat.

— Nu cred că i-a fost uşor să aibă o aventură cu un bărbat căsătorit, zise Ari Thór gândindu-se că Thóra părea o bătrână respectabilă.

Nu se aştepta la un răspuns, dar îl primi oricum:

— Thóra era mai dură decât crezi, spuse Óskar. Putea fi extrem de rezistentă şi a ştiut mereu să-şi poarte de grijă. Sigur, n-a fost uşor să se îndrăgostească de un bărbat însurat. Dar vă asigur că n-a simțit nici cea mai mică mustrare de conştiință să-l cheme s-o viziteze din când în când.

Zâmbi.

— Dacă Heidar ar fi fost implicat în moartea lui Sæunn, atunci Thóra fără îndoială ar fi ştiut, şi ar fi fost şi pregătită să păstreze tăcerea.

— De ce crezi că i s-a părut nimerit să facă aluzie la el aseară, chiar dacă vag? întrebă Tómas.

— Era puțin amețită. Nu prea ținea la băutură, răspunse Óskar zâmbind din nou. Cred că doar se simțea puțin răutăcioasă, voia să stârnească puțină curiozitate sau să arunce semințele îndoielii. A făcut nişte sugestii puternice cum că moartea lui Sæunn avea ceva misterios şi că totul fusese muşamalizat astfel încât familia lui Reynir să rămână fericită.

Tonul lui Óskar deveni tăios.

— Ştiți la fel de bine ca şi mine că tatăl lui a fost un om bogat şi influent care putea fi al dracului de necruțător... Şi avea cunoştințe sus-puse şi în cercurile politice. Putea trăi liniştit cu gândul că o femeie îşi luase viața pe pământul lui, sau că murise de pe urma unui accident, însă n-ar fi permis niciodată să aibă loc o anchetă pentru crimă.

— S-a mai spus aseară ceva despre care ar trebui să ştim? întrebă Tómas cu un ochi la ceasul de pe perete.

Timpul nu trecea în favoarea lor, iar Ari Thór era convins că ştia exact la ce se gândea Tómas – că era cel mai bine să ia toate declarațiile cât de repede posibil şi să încerce să înainteze cât de mult puteau cât timp mai rămânea ceva din ziua de Ajun. Odată ce începea Crăciunul, ancheta urma să încetinească, indiferent ce ar fi ales ei să facă. Orice sprijin de la Reykjavík avea să fie la minimul absolut, şi era posibil să nu poată relua investigația decât la două-trei zile după sărbătoare.

— Da şi nu, răspunse Óskar imediat, şi era clar din limbajul corpului că voia să se descarce de ceva. Din senin a pomenit de cineva pe nume Sara.

— Sara? Ea cine naiba mai e? ceru să afle Tómas.

Óskar rămase o clipă tăcut înainte să răspundă.

— N-aş putea să vă spun cu certitudine la ce se referea...

— Cine e Sara asta? se răsti Tómas, începând să-şi piardă răbdarea. Haide, zi odată!

Tonul aspru al lui Tómas îl luă pe Óskar prin surprindere, dar în cele din urmă trânti un răspuns:

— Cred că e o fată care a fost aici într-o vară, cu mult timp în urmă.

— Când? întrebă Ari Thór, preluând frâiele de la Tómas.

— Nu sunt sigur, nu tocmai. Pe timpul verii veneau aici mai mulți tineri. De asta se ocupa Thóra.

— Se întâmpla înainte ca Ásta să se mute aici?

— Înainte? Nu. Se întâmpla după ce Ásta şi Kári s-au mutat de aici. Am primit un soi de ajutor financiar de la guvern – câțiva ani am primit tineri aici peste vară, în mod normal doi sau trei. Banii ne acopereau salariile – al meu şi al Thórei. Dar nu-mi amintesc cine a fost aici şi când, spuse el părând puțin confuz.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit cât a fost Sara aici? A ieşit în evidență din vreun motiv?

— Din câte-mi amintesc nu, dar eu nu am avut de-a face cu copiii. Poate că simțeam că mă arsesem deja o dată, împrietenindu-mă cu Ásta, zise el şi făcu o pauză înainte să continue. Uitați ce e, țineam la fată. Mi-a fost greu când a fost trimisă în sud, la Reykjavík.

Ari Thór se pomeni compătimindu-l puțin pe Óskar, însă hotărî că era mai bine să păstreze discuția în jurul Sarei, nu al Ástei.

— Câți ani avea Sara?

— Erau cu toții cam de aceeaşi vârstă – opt sau doisprezece ani, pe-acolo. Nu-mi amintesc prea multe despre ea în afară de nume. Țin minte numele, dar am tendința să uit chipurile, explică el. Mai ales în ultima vreme, adăugă.

— Îți amintești numele complet? întrebă Tómas.

— Nicio șansă, răspunse celălalt. Și e posibil ca Thóra să se fi referit la altă Sara, bănuiesc.

Tómas se ridică în picioare.

— O să verificăm. Mersi că ne-ai spus. O să fii pe-aici toată ziua, nu-i așa?

— Păi, da. În Ajun mereu merg la șase la biserică, cea de la Hof, nu departe de aici. Eu și Thóra ne duceam acolo mereu, spuse el cu părere de rău în glas. Reynir mi-a spus că poate vine cu mine.

Tómas încuviință dând din cap.

— Fără îndoială va trebui să mai vorbim o dată cu tine până atunci.

Óskar se ridicase când Ari Thór își aminti de pata de vin – era ceva ce-l sâcâise de când o văzuse.

— Ai zis că Thóra era puțin amețită aseară, corect?

— Da, așa e, răspunse el bănuitor.

— Ce băuse?

— Vin roșu.

— A luat paharul cu ea când a coborât la culcare?

— E posibil să-l fi luat, da, răspunse Óskar și se concentră. A plecat cu destul de mult timp înaintea noastră, a celorlalți, deci nu mai țin minte exact.

— Încă o întrebare, spuse Ari Thór gânditor. Dacă ar fi vărsat vin roșu pe covorul alb din dormitor, ar fi lăsat pata acolo peste noapte?

— Cu siguranță nu. Thóra n-avea grijă de casă doar din vorbe. Își lua munca în serios și avea o soluție pentru orice. Parcă țin minte că o dată a pus vin alb peste o pată de vin roșu, oricât de ciudat ar suna, și a funcționat. Dar de ce întrebi?

Interogatoriul lui Óskar nu mai dură prea mult. Ari Thór trecu în cealaltă cameră ca să-l aducă pe Reynir, iar Arnór se apropie de el.

— Trebuie să vorbiți cu mine? întrebă el precaut.

— Asta e ideea, da.

— Atunci aş putea să vin eu acum? Trebuie să ajung acasă... Ştii, nu aveam de gând să stau aici aşa mult. Dar era un whisky foarte bun şi n-am putut să-i refuz invitația lui Reynir.

— Deci ați băut până târziu în noapte?

— Da. Eu şi Reynir am stat treji destul de mult, se bâlbâi Arnór.

— Poate ar fi mai bine să te duc eu cu maşina acasă; aşa putem vorbi pe drum. Şi nu ştim dacă ți-a ieşit încă băutura din organism.

Arnór părea gata să protesteze, dar hotărî să nu o facă şi se aşeză. Ari Thór îl rugă pe Reynir să-l urmeze.

În birou, Tómas era în toiul unei conversații telefonice, aşa că cei doi rămaseră câteva momente în dreptul uşii.

— Nu-i rost de linişte cu voi pe-aici, spuse Reynir într-o doară, însă Ari Thór detectă o notă de seriozitate. Biroul mi-e ocupat zile întregi... Nu pot să lucrez nimic.

— Serios? Azi trebuia să lucrezi?

— În domeniul meu nu ai zile libere. Piețele din State sunt deschise până când la noi e seara târziu şi am interese de care trebuie să mă ocup, şi acolo, şi în alte locuri, explică el pompos.

— Şi noi avem destule pe cap, replică Ari Thór.

— Nu cumva faceți din țânțar armăsar? întrebă Reynir. O bătrână bolnavă moare în somn şi poliția vine aici în forță. Nu mai lipsesc decât sirenele.

Ari Thór trebuia să recunoască în sinea lui că existau mari şanse ca Reynir să aibă dreptate, dar era convins că moartea aceea avea ceva suspect. Thóra nu avusese ocazia

să se ocupe de pata de pe covor dar, chiar şi aşa, cineva luase paharul de vin, poate încercând să ascundă orice ar fi indicat o luptă. Însă tentativa nu fusese gândită până la capăt, ci fusese probabil făcută sub impresia momentului.

Uşa se deschise larg înainte ca Ari Thór să aibă ocazia să răspundă.

— Intraţi, zise Tómas cu glasul lui tunător.

Arăta obosit. Al doilea deces – şi, sperau ei, ultimul – părea să-l macine.

— Soţia? întrebă Ari Thór prietenos, cu voce joasă.

Nu atât pentru că era interesat de răspuns, cât pentru că voia să mai înveselească atmosfera sobră.

— Nu, răspunse Tómas aspru, ca şi cum ar fi fost o întrebare caraghioasă. Am schimbat două vorbe cu un coleg din sud – unul din echipa mea, vreau să zic. L-am rugat să verifice dacă există vreun minister care ţine o evidenţă a copiilor care e posibil să fi fost aici, din moment ce statul a plătit finanţare pentru ei.

Aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— Sper să poată da de cineva până-n prânz, înainte să înceapă lumea să dispară în concediu. Timpul ne presează.

Ari Thór observă că Reynir le urmărea conversaţia cu interes. Era evident că şi Tómas observase.

— Îţi aminteşti de cineva pe nume Sara? întrebă el. A fost aici cu mult timp în urmă. A venit să stea peste vară.

— Sara... repetă Reynir gânditor. Îmi amintesc că Thóra a adus aici în fiecare vară nişte copii, timp de câţiva ani. Au mai intrat nişte bani în gospodărie, altfel n-am fi făcut-o. Dar nu-mi amintesc vreun nume nici cu arma la cap.

Le zâmbi prietenos.

— Ea ce legătură are cu cazul?

De astă dată Tómas ţinea ferm frâiele discuţiei.

— Thóra a pomenit ieri de ea.

— Nu mai spune! făcu Reynir.

— A pomenit de numele Sara. Iar Óskar şi-a amintit că o fată cu numele ăsta a fost aici.

— Ei bine, eu nu-mi amintesc, însă băutura poate face memoria să-ți joace feste, iar aseară băusem deja câteva pahare, zise Reynir vesel. Dar înțeleg de ce şi-ar aminti Óskar de ea.

— Ce vrei să spui? se interesă Tómas.

— Uneori mi-am pus întrebări în legătură cu prietenia dintre el şi Ásta...

— Şi pe ce bază ai face o asemenea afirmație? întrebă Tómas cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

— Pe nimic în mod deosebit. Dar e imposibil să fiu singurul care şi-a pus exact aceeaşi întrebare.

— Mai cunoşti pe altcineva pe nume Sara care să aibă legătură cu această casă?

Reynir se gândi înainte să răspundă.

— Adevărul-adevărat e că nu-mi vine în minte nicio persoană cu numele ăsta.

— Mama ta – pe ea cum o chema?

— Emilia, răspunse el scurt, ca şi cum n-ar fi avut nimic de adăugat despre ea.

Ari Thór îl cunoştea pe Tómas suficient de bine încât să ştie că un răspuns aşa abrupt nu va face decât să suscite alte întrebări.

— Când s-a stins?

— Cu mult timp în urmă. 1970.

— Iar Thóra a preluat rolul matern, într-o anumită măsură, spuse Tómas vorbind rar.

— E posibil să fi spus că a luat locul mamei, zise Reynir pe un ton ferm. Dar nu aş lua-o chiar ca atare. Însă a fost întotdeauna bună cu mine şi m-a învățat multe despre viață. Cred că avea douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani când a murit mama. Eu aveam şase şi bineînțeles că am considerat-o mereu extrem de adultă.

Râse, parcă la propria poantă, însă era un râset gol, jenant.

— Cum şi-a pierdut viaţa mama ta?

El trase adânc aer în piept înainte să răspundă.

— Un accident de călărie.

— Şi a murit pe loc?

— Da. Şi-ar rupt gâtul.

— A existat ceva suspect la moartea ei? Vreau să spun, e posibil să fi fost ceva dubios acolo? întrebă Tómas.

Reynir se ridică în picioare, se aplecă în faţă şi ridică glasul:

— Cred că mi-au ajuns insinuările astea. Parcă nu mai poate nimeni să moară în zona asta fără să existe ceva suspect la mijloc. A fost doar un accident – un nenorocit de accident. Mama avea experienţă la călărit, dar aşa ceva i se poate întâmpla oricui.

— Şi tu eşti un călăreţ bun?

— Deţin mulţi cai. Probabil sunt cel mai important crescător de cai din zonă. Mama îi iubea, iar tata a văzut oportunitatea să facă nişte bani. Şi chiar a făcut – la fel cum făcea cu tot restul. Însă acum Arnór se ocupă de asta pentru mine. A început şi să organizeze excursii de echitaţie de primă mână la ţară, pentru turişti, înţelegeţi...

În glas i se strecura o umbră de nelinişte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, observă Tómas pe un ton nonşalant.

— Dacă sunt un călăreţ bun? zâmbi Reynir. Nu sunt. Nu m-am suit pe un cal de ani întregi – de când a murit mama. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată că tata a continuat partea aia de afacere. Ar fi trebuit să vândă acum o veşnicie, iar din punct de vedere al banilor pentru mine nu contează nici dacă există, nici dacă nu există.

Parcă era şi mai puţin în largul lui.

— Şi atunci de ce nu scapi de cai acum? Tu hotărăşti singur, acum că tatăl tău nu mai e printre noi.

— Mi-ar plăcea, dar nu vreau să le trag covorul de sub picioare lui Arnór şi Thórhallei. Nu le-aş putea face aşa ceva.

Fu rândul lui Ari Thór să intervină.

— Că veni vorba despre Arnór... L-ai cunoscut pe Heidar, tatăl lui, nu-i aşa? Venea frecvent în vizită aici?

— Dacă venea frecvent în vizită? repetă Reynir. Cum adică? Era mereu binevenit, la fel cum e şi Arnór, dar nu a lucrat niciodată pentru noi. Avea propria lui fermă de întreţinut. Nu l-am cunoscut din cale-afară de bine. Era dintr-o altă generaţie, dacă mă-nţelegeţi.

— El şi tatăl tău au fost prieteni? continuă Ari Thór.

Reynir pufni.

— Tata n-a avut mulţi prieteni, spuse ca şi cum ar fi fost un punct sensibil. Era prea ocupat. Nu ţinea legătura decât cu oamenii care-i puteau fi de folos.

Următoarea întrebare pe care lui Ari Thór i se păru logic s-o adreseze era despre relaţia dintre tată şi fiu. Dar se abţinu să o rostească. Nici el n-ar fi vrut să răspundă la o asemenea întrebare, iar în privinţa cazului nu putea sub nicio formă justifica intruziunea pe un teren atât de primejdios de personal. Îşi reaminti şi că Reynir nu era bănuit de vreo fărădelege, cel puţin în cadrul anchetei curente.

— Am auzit că Heidar şi Thóra erau apropiaţi, adăugă Reynir pe neaşteptate, întrerupând firul gândurilor lui Ari Thór.

— Cât de apropiaţi? întrebă tânărul, urmărind cu atenţie reacţiile lui Reynir.

— De unde să ştiu? mormăi Reynir. Bănuiesc că sunteţi la curent cu faptul că Heidar era însurat. Dar, ei bine... Aşchia nu sare departe de trunchi.

Ari Thór hotărî să schimbe puțin direcția, nefăcând nicio remarcă la adresa ultimelor cuvinte.

— Am înțeles că Thóra a sugerat azi-noapte că la momentul anchetei despre moartea lui Sæunn incidentul a fost declarat aproape pe loc un caz de sinucidere, ca să nu-l supere pe tatăl tău. Eşti de acord cu perspectiva asta?

— Bineînțeles că nu, fir-ar să fie! răspunse Reynir furios. Thóra putea fi veninoasă când avea chef. Dar nu există niciun temei pentru ce a spus şi, oricum, băuse mai mult decât suficient.

Oftă, parcă încercând să se controleze. Când continuă, păru să-şi aleagă vorbele cu mare grijă.

— Cu toții suntem sub presiune, cum sunt sigur că vă dați seama. I-am întrebat pe Óskar şi Arnór care dintre ei s-a culcat cu Ásta, lucru care, recunosc, a fost de un extrem prost-gust din partea mea.

— Ai spus că afirmațiile ei nu aveau niciun temei. S-a spus ceva de care îți aminteşti în mod deosebit?

— Dacă tot întrebi... zise Reynir după o pauză, cu o expresie năucă întipărită pe chip. A spus că în ziua aceea cineva s-a încuiat în cameră fără să dea niciun motiv. Cred că vorbea despre un joc de-a v-ați ascunselea. N-am înțeles la ce naiba se referea, dar ştiu că nu ținta spre mine. Mă mai încui din când în când în birou când am de lucru, dar nu e nimic suspect în aşa ceva. Nu, cred că făcea aluzie la fratele ei. Nu că aş avea vreo idee ce ar putea ascunde el.

Ari Thór căpătă sentimentul puternic că prietenia dintre cele patru persoane care băuseră cu o noapte înainte nu era prea adâncă. Fiecare dintre ei profitase de orice ocazie să arunce bănuiala pe unul dintre ceilalți, atât în privința morților recente, cât şi a celor din trecut. Iar Thóra – chiar femeia moartă – nu avusese o vină mai mică decât ceilalți în acel joc otrăvitor.

4

Tocmai terminaseră cu Reynir când Hanna veni să le spună că finalizaseră examinarea inițială a demisolului şi că o ambulanță preluase cadavrul. Adăugă că Tómas şi Ari Thór erau liberi acum să arunce o privire prin far, dacă doreau.

Ari Thór îi sugerase lui Tómas să-l ducă pe Arnór acasă cu maşina ca să-l chestioneze pe drum. Tómas fusese de acord cu ideea lui, dar mai întâi voia să arunce o privire în far. Arnór se arătă destul de îmbufnat că era pus să aştepte în plus şi amenință să plece pe jos acasă.

— Fă ce vrei. Eşti liber, îi zise Tómas. Ne dăm seama că ai lucruri de făcut.

În sine, cuvintele erau perfect politicoase, însă Ari Thór pricepu că Tómas comunica un mesaj limpede: un om care nu avea nimic de ascuns nu ar avea niciun motiv să se grăbească să plece.

Arnór se încruntă şi rămase pe loc.

Ninsoarea părea să se fi oprit pentru moment, dar cerul era în continuare foarte încărcat şi existau toate şansele ca zăpada să cadă din nou. Óskar se oferi să le arate calea spre far şi să-i ducă la stânca de tristă notorietate. Tómas acceptă curtenitor oferta, dar spuse că numai el şi Ari Thór vor intra în far.

— Din punctul meu de vedere e în regulă, zise Óskar. Am văzut farul de mai multe ori decât vă puteți închipui. Azi n-am niciun motiv să mă sui acolo. În orice caz, cu genunchiul meu betegit nu reuşesc să urc scările.

Îl urmară în frigul crâncen de afară şi porniră pe aleea care cotea după colțul casei.

— După cum vedeți, casa e construită într-o adâncitură din mijlocul promontoriului, deci nu vezi din ea până la stânci, doar de la fereastra din pod, iar farul abia dacă-l

zărim, explică Óskar şchiopătând în susul pantei, cu cei doi poliţişti pe urmele lui.

În spatele casei era un petic de iarbă împrejmuit de nişte copaci piperniciţi dintr-un soi îndeajuns de rezistent să facă faţă condiţiilor de pe limba de pământ lovită de furtuni.

— Îngrijeşti şi grădina? îl întrebă Ari Thór pe Óskar.

— Grădina? Nu, nu eu. Thóra era grădinarul-şef în familie, răspunse el, glasul frângându-i-se de emoţie şi cuvintele ieşindu-i cu vădită dificultate. Bănuiesc că de-acum încolo n-o s-o mai îngrijească nimeni, din moment ce ea nu mai e printre noi...

Parcă vrând să schimbe subiectul, arătă spre rămăşiţele unei clădiri vechi aflate dincolo de grădina din spate.

— Acolo era cândva şcoala, cea despre care v-am spus. Astea sunt cele mai complete ruine de aici. Timpul nu a fost blând cu restul aşezării vechi. E greu să-ţi imaginezi că aici a existat cândva un soi de sat. Din casele acoperite cu iarbă şi muşchi n-a mai rămas aproape nimic.

Îşi continuară drumul încet, cu viteza unuia care are un genunchi şubred.

— Iar aici sunt stâncile, spuse Óskar şi murmură ca pentru sine: Groaznicele stânci.

Ari Thór păşi cu grijă spre margine. Bolovanii erau alunecoşi acum din pricina ninsorii, dar avea încredere că-şi poate păstra echilibrul. Văzuse stânci şi mai înalte, dar prăpastia abruptă, faptul că puteai privi în jos ca să vezi ce aştepta pe oricine îndeajuns de ghinionist să-şi piardă echilibrul aveau ceva tulburător, la fel şi muchiile ascuţite ale coloanelor de bazalt, bolovanii înşiraţi de-a lungul ţărmului, marea întunecată... Vântul rece dinspre nord îi aminti lui Ari Thór unde se afla – la marginea lumii locuibile.

Se gândi la Sæunn şi la fiicele ei, Tinna şi Ásta, şi se întrebă dacă nu cumva în locul acela fabulos chiar exista

ceva nepământesc pe care el nu-l putea cuprinde cu mintea, dar care pe cele trei avusese puterea să le atragă. Se scuturã, încercând să-şi alunge din minte astfel de gânduri şi să revină cu picioarele pe pământ. Mintea ei tulburată o împinsese pe Sæunn să-şi ia viața, şi era o pură întâmplare că se petrecuse acolo. Faptul că Tinna şi Ásta căzuseră de pe aceleaşi stânci trebuia pus în legătură cu primul deces. Era singura explicație logică. Ari Thór era convins să se lase călăuzit numai de faptele reci şi palpabile.

Se răsuci ca să privească spre far. Era o clădire simplă, impunătoare, şi cumva părea că-i aşteaptă. Ce o făcuse pe Ásta să meargă acolo sus? Fusese ucisă acolo, aşa cum arătau toate indiciile?

Cu cine te-ai dus să te întâlneşti în far, Ásta?

Se întoarse, făcu un pas mic pe bolovanii umezi şi se aplecă în față ca să privească în jos. O fracțiune de secundă, chiar când se uita la valurile de sub el, simți impulsul nebunesc să sară. Ştia că n-ar fi dat niciodată curs acelei porniri şi făcu un pas în spate. Dar alunecă şi simți, deodată, că-şi pierde echilibrul. Nu avea timp să strige după ajutor şi trebuia să-şi folosească toată energia ca să nu cadă.

Încercă să se tragă înapoi, folosindu-se de brațe ca să se redreseze, ținându-şi respirația şi simțind cum inima bate să-i spargă pieptul, gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde echilibrul. Oare era posibil să supraviețuiască?

În cele din urmă reuşi să-şi mute greutatea suficient încât să cadă grămadă pe spate, jenant.

Sentimentul de uşurare era de nedescris. Gândurile îi fugiră la copilul nenăscut care aproape îşi pierduse tatăl.

Îl auzi pe Tómas strigând la el:

— Pentru Dumnezeu, vezi să nu te accidentezi, tinere!

Glasul îi era tăios, dar plin de grijă.

Ari Thór se ridică în picioare. Era nevătămat.

— E-n regulă, n-am pățit nimic, zise el cu glas tremurat.

Vântul îi şuiera în urechi şi era convins că în depărtare poate auzi țipete de pescăruşi. Se uită împrejur ca să se orienteze şi privi pe deasupra golfului Kálfhamarsvík, sorbind din ochi imaginea maiestuoasă a coloanelor de bazalt.

— Hai să mergem la far, spuse în cele din urmă.

Îşi continuară drumul şi, când ajunseră aproape de turnul vopsit în alb, el întoarse privirea. De aici putea vedea stâncile ascuțite unde aproape că se nenorocise.

— Au trecut şaptezeci de ani de când a fost comandat, zise Óskar. Înseamnă că e mai bătrân decât mine, ceea ce e ceva.

— E impresionant, spuse Tómas scoțând cheia din buzunar. Cât de înalt e?

— Turnul propriu-zis are vreo treisprezece metri, iar camera de lumină din vârf – locul de unde porneşte fasciculul – are încă trei metri, răspunse Óskar. O să aştept aici, adăugă el.

— Da. Te rog, zise Tómas descuind uşa şi trăgând de ea ca s-o deschidă.

Ari Thór aruncă o privire în sus. În piatra de deasupra intrării era săpată o cruce întoarsă pe dos. Nu era deloc credincios, iar Dumnezeu îl abandonase când îşi pierduse părinții. Hotărârea de a studia teologia – cu mult timp în urmă, înainte să devină polițist – fusese, poate, o tentativă de a încerca să găsească vreun fel de credință.

Ari Thór fu nevoit să se aplece ca să treacă pragul, iar când îşi îndreptă din nou spatele se pomeni într-un spațiu cavernos, cu trepte care urcau în spirală până sus de-a lungul pereților. Era convins că, nu se ştie cum, înăuntru era mai frig decât în exterior.

Tómas închise uşa. Ari Thór nu se simțea în largul lui, îi venea să o deschidă la loc şi să iasă înapoi afară.

— Deci aici a fost omorâtă biata fată, spuse Tómas, iar glasul îi răsună atât de mult încât Ari Thór fu nevoit să-l asculte cu atenție ca să-i distingă cuvintele.

— Încă nu e cert, zise Ari Thór, aproape în ciuda a ceea ce-i spunea propria judecată.

— Ei bine, mie mi se pare verosimil. De aici nu e distanță mare până la stânci. N-ar fi greu să târăşti un cadavru până acolo şi să-l azvârli peste. Şi niciunul dintre locuri nu e vizibil din casă, mai mult sau mai puțin.

— Cu excepția podului, desigur.

— Iar singura persoană care stătea acolo sus era decedata, observă Tómas.

Farul era gol pe dinăuntru. La fel ca la exterior, pereții erau zugrăviți în alb iar vizavi de uşă se aflau ferestre lunguiețe, cu geamuri groase, care permiteau luminii să intre, dar nu ofereau niciun fel de privelişte. Pe doi pereți erau rafturi, iar sub ferestre se întindea o bancă de lemn. Ari Thór ridică privirea şi văzu mai multe trepte, paliere şi ferestre. Spațiul urca mereu; nu era locul potrivit pentru cineva care suferă de rău de înălțime.

Hanna îi spusese lui Tómas că petele de sânge se aflau pe peretele de la baza scărilor. Tómas se apropie de locul respectiv.

— Oricine e criminalul, a venit aici cu Ásta dintr-un motiv, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru Ari Thór. S-au certat şi, fără să se gândească la consecințe, ucigaşul a izbit-o pe Ásta de perete.

Făcu o pauză de o secundă.

— S-ar potrivi, nu-i aşa?

Se uită la Ari Thór.

— E un scenariu pe care nu-l putem exclude, răspunse el gânditor.

Tómas urcă două trepte.

— Te duci sus? întrebă Ari Thór surprins.

— Bineînțeles. Chiar dacă numai din curiozitate. Clădirea e destul de celebră, să ştii, datorită designului. A fost fotografiată de multe ori, zise el şi continuă până la primul palier.

Ari Thór se grăbi să-l urmeze. Scara părea destul de solidă, dar balustrada era deranjant de scundă, ca şi cum ar fi fost pusă numai pentru decor. Un pas greşit putea să coste scump.

Îl auzi pe Tómas că spune ceva, dar cuvintele se pierdură într-o harababură de ecouri.

Tómas se opri, se întoarse şi privi în jos spre Ari Thór.

— Am zis că e fantastic. Nu ți se pare?

Ari Thór era mai puțin impresionat, însă dădu oricum aprobator din cap. Continuă să urce până la următorul palier, dar până atunci deja nu-l mai putea vedea pe Tómas.

În sfârşit, Ari Thór stătea pe al treilea palier. Nu se putea abține să se uite la adâncimea de sub el. O cădere de zece metri până la o podea de ciment, neavând între viață şi moarte nimic altceva decât o balustradă fragilă. Simți că-l cuprinde amețeala şi se întoarse să privească pereții reci ca gheața din urma lui. Simțea broboane de sudoare pe frunte. Nu-i fusese niciodată frică de înălțime, dar acum se simțea copleşit. Era clar că incidentul de la marginea prăpastiei îl tulburase.

Rămase o clipă nemişcat, încercând să se liniştească.

Vocea lui Tómas răsună neinteligibilă până la el.

— Nu vii? i se păru că-l aude strigând.

Ari Thór îi strigă la rândul lui că vine, deşi era puțin probabil ca vorbele lui să ajungă limpede la destinație. Îşi şterse umezeala de pe frunte şi urcă precaut ultimul rând de trepte, la capătul cărora găsi un palier cu un panou electric, baterii şi alte două rânduri de trepte care duceau mai sus.

— În sfârşit, rânji Tómas. Se pare că treptele astea duc în camera fasciculului, aşa că hai să urcăm să vedem

priveliştea. Celelalte probabil că duc pe balcon. E al naibii de frig aici şi bate vântul, deci nu cred că o să-l încercăm.

Porni la drum, iar Ari Thór îl văzu strecurându-se printr-o trapă îngustă care, dacă ar fi avut mijlocul mai proeminent, l-ar fi împiedicat să treacă. Ari Thór veni în urma lui. Vertijul îi dispăruse, dar nu se simţea cu nimic mai în largul lui în camera aceea minusculă, chiar şi cu toate priveliştile care se întindeau peste tot în jurul lui, în toate direcţiile. Golful întins Húnaflói, coasta cu plajele aflată dincolo de el şi munţii maiestuoşi din interiorul ţării se vedeau limpede, amintindu-i lui Ari Thór cât de minunat era relieful, dar şi cât de crudă putea fi natura. Marea era nemiloasă, iar munţii puteau fi primejdioşi pentru cine nu-i respecta întru totul.

Casa de pe promontoriu se vedea şi ea limpede, la fel şi stâncile înşelătoare.

Nu rămaseră mult în camera fasciculului. Ari Thór urmă exemplul lui Tómas, coborând cu spatele primul rând de trepte abrupte şi ţinându-se strâns de balustradă, simţindu-se profund uşurat când ajunse jos de tot.

Fu surprins să vadă că Óskar îi aşteptase în dreptul farului. Părea să fi îngheţat în locul acela, cu spatele la far, privind pe deasupra stâncilor. Nu-şi dădu imediat seama de prezenţa lor.

— Aşa, deci, zise Ari Thór cu glas tare.

Óskar tresări şi întoarse privirea spre Ari Thór. Avea întipărită pe chip o asemenea expresie de durere şi suferinţă încât Ari Thór simţi din nou un val de compasiune faţă de bătrân. Tânjea să-l întrebe pe Óskar ce gânduri sau amintiri aveau un asemenea efect asupra lui.

— Impresionaţi de far? E o clădire fabuloasă, spuse el cu privirea tot distantă.

— Cu siguranţă, îi dădu dreptate Tómas.

Încet şi cu atenţie, la fel ca mai înainte, îl urmară pe Óskar înapoi la casă.

În prag, se întoarse brusc spre ei, negru de supărare.

— Dacă i-a făcut cineva rău Thórei, promiteţi-mi că-l găsiţi pe nenorocit, spuse el cu glas măsurat. Nu-mi vine a crede că a fost Arnór sau Reynir. Îi ştiu pe amândoi de ani întregi. Dar dacă a ucis-o unul dintre ei...

Nu era nevoie să spună mai multe. Ura îi sclipea în ochi. Apoi se uită în altă parte şi, cu paşi înceţi, intră în casă.

5

— Ai grijă să nu dai cu spatele în iaz, îl avertiză Arnór de pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Era un loc ciudat pentru un interogatoriu – nu că ar fi existat ceva normal la ancheta care avea loc într-un colţ izolat din nordul Islandei, în Ajunul Crăciunului.

— Care iaz? ceru să afle Tómas, punând frână brusc şi privind în jur.

Arnór arătă cu degetul.

— Aici, pe promontoriu, e un iaz mic, dar în clipa asta e greu să-l vezi. A îngheţat şi nu-l vezi sub zăpadă, dar cred că eşti destul de în siguranţă. Mai e ceva de mers până să ajungi deasupra apei.

Tómas pufni, băgă în marşarier şi străbătu cu hurducături cărarea desfundată, apoi se încadră pe şoseaua principală.

— Era s-o păţesc acolo o dată, zise Arnór. Acum mulţi ani. Eram copil. Gheaţa mi s-a spart sub picioare, dar din fericire am fost salvat.

— De cine? întrebă Ari Thór.

— Reynir nu era departe şi m-a auzit când am ţipat după ajutor. A venit într-o clipită şi m-a scos pe uscat.

— Sunteţi prieteni apropiaţi?

— Eu şi Reynir? întrebă Arnór, iar tăcerea care urmă sluji drept răspuns. Ne cunoaştem de-o viață, spuse el în cele din urmă, şi ne înțelegem bine. Dar între noi e o diferență de zece ani, aşa că nu ne-am jucat niciodată împreună în copilărie şi nici n-am fost prieteni. În plus, el a avut mereu o casă şi în sud.

Ari Thór îi aruncă lui Arnór o privire peste umăr. Bărbatul părea amabil, de încredere şi plăcut. Ceilalți doi – şi Óskar, şi Reynir – făcuseră aluzii la faptul că Arnór nu-i fusese fidel soției, dar exista ceva care să sprijine zvonurile? Oare Arnór era cel care se culcase cu Ásta?

— De ce te-ai dus pe promontoriu aseară? întrebă Ari Thór.

— Orice moarte e un şoc pentru organism, nu-i aşa? Şi nu mă ajuta nici faptul că sunt încurcat într-o anchetă a poliției. Am crezut că o să mă simt mai bine dacă merg să-i văd şi să discutăm lucrurile. Şi asta s-a şi întâmplat. După două pahare, Reynir m-a întrebat dacă n-aş vrea să rămân, iar eu am acceptat.

— Deci vizita noastră de ieri te-a deranjat? sugeră Ari Thór încercând să sune relaxat, sperând să păstreze conversația pe un teren prietenos.

Arnór părea mai dornic să se deschidă atunci când nu avea o mare presiune asupra lui.

— S-ar putea spune şi aşa. Mă simțeam cumplit pentru că i-am împrumutat cheia de la far. Le-am spus aseară. Reynir şi Óskar probabil cred că sunt în capul listei suspecților, zise el cu o fărâmă de speranță în glas, de parcă ar fi vrut ca Ari Thór şi Tómas să-l liniştească spunându-i că nu aşa stăteau lucrurile.

În schimb, se lăsă o tăcere dureroasă, pe care în cele din urmă o risipi Tómas:

— Credem că am găsit cheia, zise el.

— Unde? ceru să afle Arnór.

— Ásta avea o cheie care se potriveşte descrierii: o singură cheie, prinsă de un şnur roşu.

— Slavă Domnului, murmură Arnór.

Încă n-ai ieşit din bucluc, ar fi vrut Ari Thór să-i spună.

— Ai observat ceva ciudat aseară sau în timpul nopții? întrebă Tómas.

— În timpul nopții?

— Poți să răspunzi la întrebare? îi zise Tómas mai dur decât era nevoie.

— Am dormit buştean într-o cameră liberă din apartamentul principal. Dar aş putea spune că lumea din casă a fost neobişnuit de tăioasă aseară – de o onestitate brutală. Toată lumea e cu nervii întinşi la maximum din cauza asta.

— Cum aşa? întrebă Ari Thór cu blândețe. Poți să-mi dai un exemplu?

— Óskar s-a enervat când Reynir a început să facă legături între fantome şi morțile de pe stânci. Părea să-l fi supărat. Iar Thóra avea impresia că în noaptea în care a murit Sæunn, acum toți anii ăştia, în casă era un musafir.

— Ştii la cine se referea?

Arnór ezită o clipă înainte să răspundă. Aşa că, atunci când zise un „nu” aproape în şoaptă, Ari Thór îşi dădu seama că minte.

— Eşti sigur? întrebă el, neavând de gând să renunțe.

De astă dată nu primi niciun răspuns, aşa că insistă.

— Crezi că se referea la tatăl tău?

Ari Thór aproape că se aştepta ca lui Arnór să-i pice prost insinuarea, aşa că răspunsul îl luă prin surprindere:

— Nu aş exclude varianta asta, zise Arnór cu glas jos.

— Ai ceva cu care să o susții?

— Nu tocmai. Bănuiesc că era cu Thóra în noaptea aia, dacă e să mă iau după ce s-a spus ieri. Şi cred că mama era conştientă că prietenia lui cu Thóra era mai mult decât voia

el să-i dea de înțeles. Cel puțin, de asta mi-am dat eu seama singur, în copilărie. Dar totul a fost bine până la urmă pentru ei – pentru părinții mei, adică. Nu s-au despărțit. Dar recunosc că a fost mereu puțin cam ciudat să fiu în preajma Thórei şi să cunosc situația.

Ari Thór nu era întru totul convins că putea accepta viziunea lui Arnór despre cum ar trebui să se desfăşoare o căsnicie, dar se abținu de la vreun comentariu.

— Pe urmă Thóra a pomenit o femeie, continuă Arnór. Nu ştiu la cine se referea, şi nici nu-mi amintesc numele ei.

— Sara?

— Sara. Da, se poate.

— Ai vreo idee despre cine vorbea? întrebă Ari Thór.

— Sincer să fiu, nu. Poate o prietenă veche? Nu e obligatoriu să fie ceva suspect.

Înainte ca Ari Thór să poată pune următoarea întrebare sună telefonul lui Tómas. Acesta aruncă o privire la mobil, ezită o clipă, apoi răspunse.

— Da... da. Încă în nord, şi o să mai stăm o vreme, zise el vorbind încet. Nu ştiu sigur... Normal că o să fac tot ce pot să fiu acolo diseară... Bineînțeles, scumpo... Trei ore şi jumătate până în oraş. Bine, vorbim mai încolo.

Lăsă telefonul să-i cadă în buzunar şi tuşi.

— Scuze.

— Nicio problemă, răspunse Arnór politicos.

Tómas ieşi de pe şosea şi urmară drumeagul scurt până la ferma pe care o vizitaseră cu o zi înainte.

— Ce crezi despre ideea, începu Ari Thór când opriră, că e posibil ca tatăl lui Reynir să fi obstrucționat ancheta cu privire la moartea lui Sæunn, şi poate şi a Tinnei?

Arnór răspunse pe dată.

— N-aş fi surprins. Era genul ăsta de om şi avea o reputație de protejat. Nimeni nu vrea să-şi vadă curtea din

spate transformată în locul de desfăşurare al unei anchete de crimă.

— Am auzit că ai de gând să-ți deschizi o afacere de turism – să construieşti cabane şi tot restul. Crezi că investigația actuală ți-ar afecta planurile? întrebă Ari Thór.

— Doamne sfinte, nu! Străinii sunt publicul-țintă, iar ei doar n-o să afle despre doi polițişti care şi-au petrecut câteva zile anchetând un deces.

— Exact, spuse Tómas lent. Câtă vreme nu ai comis o crimă, totul ar trebui să fie în regulă.

Glasul îi era rece ca gheața. Ari Thór fu luat prin surprindere, la fel şi Arnór, care nici măcar nu încercă să protesteze.

— Asta ce-ar trebui să însemne? Sunt încă printre suspecți? întrebă el.

Tómas nu răspunse, lăsând tăcerea să se aştearnă câteva clipe, apoi aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi făcu contact vizual cu Arnór.

— Te-a întrebat Reynir dacă tu ai fost cel care s-a culcat cu Ásta?

— Da, m-a întrebat, zise Arnór cu nonşalanță, trăgând aer în piept. Uitasem. Ne-a întrebat pe mine şi pe Óskar. Nu vorbea întru totul serios, cred.

— Şi ce răspuns i-ai dat? întrebă Tómas. Te-ai culcat cu ea?

Arnór îşi pierdu în sfârşit răbdarea – probabil că asta şi era intenția lui Tómas, să-l pună pe picior greşit. Ari Thór simțea că strategia lui ar fi fost să-l țină pe Arnór în zona de confort, ca să aibă grijă să fie cât mai relaxat, sperând că-i va scăpa porumbelul.

— Am răspuns deja ieri la întrebarea asta, se răsti el, evident nervos.

— Deci rămâi la versiunea inițială? zise Tómas pe un ton protocolar, fără să ridice glasul ca să-l imite pe Arnór.

— Versiunea inițială? E adevărul gol-goluț! Acum pot să plec?

— Desigur, răspunse Tómas politicos. Mulțumim pentru ajutor.

Arnór deschise violent portiera şi coborî din maşină.

Străbătuse deja jumătate din drumul până la casă când Tómas coborî geamul şi îl strigă.

Arnór se întoarse şi privi în urmă.

— Ce e?

— Nu te mai văd până la Crăciun, aşa că voiam doar să-ți urez Crăciun fericit.

— Ce? Da... Crăciun fericit, mormăi Arnór şi se îndepărtă cu paşi mari.

6

— Am fost prea dur cu băiatul? întrebă Tómas, pornind radioul şi lăsând muzica de Crăciun să inunde maşina. Aşa, hai să ne bucurăm puțin de spiritul sărbătorilor, e momentul.

Ari Thór nu era sigur dacă Tómas se aştepta la un răspuns.

— Poate, zise el oricum. A fost interesant să-i vedem reacția. La suprafață e o persoană plăcută, dar e iute la mânie.

— Exact asta mi-am zis şi eu. O să-i dăm noi de capăt până la urmă, nu-ți face griji. Dar poate că ar fi trebuit să fiu mai precaut. Însă m-am săturat de cazul ăsta – mai ales azi, dintre toate zilele. Telefonul de adineauri era de la nevastă-mea. Fiul meu trebuia să ia cina cu noi diseară, dar prietena lui l-a invitat să mănânce potârniche cu familia ei, şi cică nu poate s-o refuze...

Rămase tăcut câteva momente.

— Rezultatul e că nevastă-mea o să fie singură de Crăciun dacă nu-mi iau tălpăşiţa. Aşa că hai să mai aruncăm o privire în camera Thórei şi să terminăm pe azi.

— Mie-mi sună bine.

Ari Thór îşi scoase mobilul şi o sună pe Kristín. Tonul de apel se auzi de câteva ori înainte să răspundă.

— Bună! spuse ea veselă.

— Bună, ce faci? Noi aproape am terminat aici, deci ar trebui să avem timp să ne întoarcem la Siglufjörður diseară.

— Grozav! Tocmai am găsit casa bătrânului din Saudárkrókur. Cred că e destul de în formă pentru vârsta lui dacă încă locuieşte în casa părintească. În fine, să vedem dacă se dovedeşte că am umblat după cai verzi pe pereţi. Chiar dacă ai lui l-au cunoscut pe stră-străbunicul meu asta nu înseamnă că el va şti ceva.

— Păi, succes, iubito.

— Vouă cum vă merge?

— Progresăm, încet... răspunse Ari Thór.

Dacă ar fi progresat mai repede, îşi zise, poate că ar fi acceptat chiar să petreacă la hotel Crăciunul.

— Cum sunt drumurile pe-acolo?

— A, nu prea rele, zise Kristín. A nins puţin şi pe ici-colo sunt porţiuni cu gheaţă.

Ari Thór simţi un junghi de îngrijorare în stomac.

— Te rog să ai grijă, bine?

— Bineînţeles că o să am. Ne vedem la Blönduós într-o oră-două. Se fac doar vreo patruzeci de minute cu maşina.

— Bine, spuse Ari Thór şi închise.

Muzica de la radio umplu tăcerea care se aşternu. Nu erau multe de zis. Făcuseră ce puteau, iar cazul ajunsese, practic, într-o fundătură. Gândurile lui Ari Thór se mutară la seara aceea. Aruncă o privire la ceasul de pe bord. Era posibil să ajungă la timp cât să gătească şunca de Crăciun. Pe Kristín o aşteptau cerceii şi o carte. Se întrebă dacă nu

cumva ar fi trebuit să-i cumpere altceva. Însă era cam târziu să vină cu ceva mai bun. Şi nu avea de gând să-i ia un cadou pe ultima sută de metri de la benzinărie.

Se încadraseră pe drumul spre promontoriu şi casă când telefonul lui Tómas sună din nou. Încetini şi răspunse. Conversaţia nu dură mult, din partea lui Tómas venind doar replici monosilabice. Ari Thór îl văzu cum se întunecă la faţă tot mai mult cu fiecare secundă.

— Ne puteţi aştepta acolo? întrebă Tómas în cele din urmă. Aveţi grijă să nu coboare nimeni la demisol până nu verificăm lucrurile Thórei.

Când convorbirea se încheie, Tómas opri maşina şi, spre surprinderea lui Ari Thór, întoarse pe drumeagul de pietriş, astfel că se întorceau de unde veniseră – manevra nu era uşoară, dar izbuti să o facă.

Abia când conducea la viteză maximă, îndepărtându-se de Kálfhamarsvík, Tómas îi explică de ce:

— Nenorocitul ne-a minţit, spuse el pe un ton ferm, sub care nu puteai să nu-i ghiceşti mânia.

Ari Thór învăţase din experienţă că Tómas era aproape întotdeauna blând. Dar, cu toate că era dispus să ierte majoritatea lucrurilor, minciuna îi stârnea mereu furia.

— Cine?

— Arnór, bineînţeles. Era Hanna, cu rezultatele amprentelor. Se pare că a lăsat câteva în camera Ástei.

— El fiind persoana care a zis că nu mai urcase acolo de ani întregi, dacă bine ţin minte.

— Exact, confirmă Tómas. Iar dacă a spus aşa ceva, cu siguranţă ne-a mai turnat şi alte minciuni. Pun pariu că tot el s-a culcat cu ea, şi exact lucrul ăsta o să-l aflăm acum. Dăm jos mănuşile.

Făcu o pauză şi strânse tare volanul, în mod limpede clocotind de furie.

— Ştii cu ce s-a ales de pe urma minciunilor?

Ari Thór rămase tăcut, ştiind că Tómas urma să-şi răspundă singur la întrebare.

— O să-şi petreacă Ajunul Crăciunului în celulă, spuse el într-un târziu.

7

Thórhalla deschise uşa având pe chip o expresie care îmbina neliniştea şi resemnarea. Parcă ştia ce urmează.

— Vreți să-l vedeți pe Arnór? întrebă ea înainte ca vreunul dintre ei să deschidă gura.

Tómas încuviință dând din cap.

— Îl aduc, spuse ea şi vocea i se frânse.

Arnór apăru în prag o clipă mai târziu, cu Thórhalla în spatele lui.

— Trebuie să vii cu noi la secție şi să dai o declarație, spuse Tómas cu glas chiar mai grav decât de obicei. Ai statutul de suspect în cadrul anchetei cu privire la moartea Ástei Káradóttir şi a Thórei Óskarsdóttir. Nu eşti obligat să declari nimic. Ai dreptul la un avocat înainte să dai o declarație, iar la nevoie îți putem oferi unul din oficiu.

Arnór rămase încremenit o clipă, luat complet pe nepregătite. Tómas îl aşteptă răbdător să-şi adune gândurile. Ari Thór rămase cu ochii la Thórhalla. Nu părea prea tulburată de ce se întâmpla.

Arnór se făcuse alb la față.

— Dumnezeule mare, zise în cele din urmă şi căzu într-un scaun de pe hol.

Trase aer în piept şi se întinse după încălțări. Le puse în picioare, se ridică şi îmbrăcă o geacă neagră, lungă.

— N-am nevoie de avocat. N-am omorât pe nimeni, spuse el şi se uită la soția lui. E o greşeală. O greşeală cumplită.

Ea îi zâmbi călduros.

— Ştiu, iubire.

— Haide, porunci Tómas şi se îndreptă spre maşină.

Arnór îl urmă de parcă ar fi fost în lesă.

Când se sui în maşină după Tómas şi Arnór, Ari Thór se mai uită o dată spre casă înainte să pornească spre şosea. Ochii lui întâlniră privirea de gheaţă a Thórhallei.

Arnór stătea la o masă în secţia de poliţie din Blönduós, sorbind apă dintr-un pahar de plastic, având încă pe el geaca neagră. Era frig înăuntru, dar nu cât să fie nevoie de îmbrăcăminte de iarnă.

— Eşti sigur că nu vrei un avocat? întrebă Tómas cu blândeţe.

— Sută la sută, bâigui Arnór, iar în clipa aceea Ari Thór fu cuprins de sentimentul că arestaseră pe cine nu trebuia, în ciuda numeroaselor dovezi care-l legau de caz.

Ásta făcuse sex cu cineva în camera ei cu puţin timp înainte să moară. Amprentele lui fuseseră găsite peste tot, chiar dacă bărbatul negase că ar fi pus piciorul în încăpere. Urma să se vadă în timp dacă probele de spermă descoperite acolo se dovedeau a fi ale lui – dacă nu cumva până atunci avea să mărturisească. Un alt aspect care nu-l avantaja era faptul că îi împrumutase Ástei cheia de la far – locul unde fusese, probabil, ucisă. Mai existau şi zvonurile că nu-i era fidel soţiei. Iar ultima piesă din puzzle era aceea că fusese oaspete la Kálfhamarsvík în noaptea în care murise Thóra. Poate că simplul adevăr era că se dădea în mod convingător drept un personaj plăcut, când în realitate era lipsit de orice morală. Ari Thór mai întâlnise astfel de oameni şi aproape că fusese dus de nas.

— Ne-ai spus ieri că au trecut ani întregi de când n-ai mai urcat în pod şi n-ai mai văzut priveliştea din camera Ástei, zise Tómas.

Tăcerea care se aşternu dură mult.

Într-un final, Arnór răspunse:

— Da... recunoscu el lent, ochii fugindu-i dintr-o parte în alta.

— Rămâi în continuare la varianta asta? întrebă Tómas pe un ton aspru.

Arnór nu spuse nimic.

— Ţi-am descoperit acolo amprentele, şi suspectez că e posibil să mai fi lăsat şi alte urme din tine. Aşa că o să-ţi mai dau o şansă să răspunzi la întrebarea pe care ţi-am adresat-o deja de două ori. Dacă mă minţi din nou, atunci am terminat aici şi o să ne vedem după Crăciun. Aşadar, te-ai culcat cu Ásta?

Arnór nu răspunse imediat, dar se uită fix la masă, în paharul pe jumătate plin cu apă, evitând privirile lui Tómas şi Ari Thór.

— Da... dar nu am omorât-o! spuse el, practic gata să plângă.

— Asta o să hotărâm noi, zise Tómas încetişor.

— Trebuie să mă crezi, insistă Arnór cu glas tremurător. Nu sunt un ucigaş!

— Atunci spune-ne adevărul. Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Mi-a cerut cheia de la far, aşa cum v-am spus. Habar nu am de ce voia să intre acolo, şi nu m-am dus cu ea, zise el şi făcu o pauză ca să-şi tragă suflul. I-am lăsat cheia în cameră în seara aia, după cină – în seara în care a murit. Era târziu, aşa că am intrat pe uşa din spate, de unde poţi să urci direct în pod. Ştiţi, nu voiam să-i deranjez pe ceilalţi din casă.

— Ai mers acolo ca s-o poţi înşela pe soţia ta? interveni Ari Thór.

— Nu... răspunse Arnór şovăind. Sau...

— Nu te ajută cu nimic dacă spui minciuni, spuse aspru Tómas.

— Da, bănuiesc că speram că o să se întâmple ceva. Erau ceva scântei între mine şi Ásta.

— Nu ştia că eşti căsătorit?

— Nu. Mă rog, nu cred. Nu port aproape niciodată verigheta, iar pe Thórhalla n-am pomenit-o cât am vorbit cu Ásta – am avut mare grijă –, şi nimeni n-a vorbit despre ea nici la cină.

Glasul îi tremură.

— Deci totul a fost gândit cu atenție dinainte? sugeră Tómas cu dispreț limpede.

— Trebuie să înțelegeți că nu e chiar o căsnicie fericită, spuse celălalt respirând anevoie. Lucrăm bine împreună. Construim afacerea turistică, deci divorțul nu e tocmai o opțiune, nu în clipa asta, cel puțin. Dar, în fine... nu suntem apropiați în vreun alt fel, nu mai suntem...

Tómas încuviință dând din cap.

— Am auzit că banii ei țin căsnicia pe linia de plutire. E adevărat?

Întrebarea îl luă pe Arnór prin surprindere.

— Ce? Nu, n-aş spune asta. Avea banii ei, într-adevăr, dar i-am folosit pentru investiții. O parte din ei s-au pierdut acum, deci ne punem speranțele în turişti. Iar între noi există un soi de aranjament – o înțelegere tacită – că putem să... ei bine, să întâlnim alte persoane.

— Iar ea e la fel de activă ca şi tine? întrebă Tómas, ținând cu hotărâre frâiele interogatoriului.

— Nu cred, zise el pe negândite. Adică... n-am de unde să ştiu, adăugă apoi.

— E ceva ce ați discutat între voi?

— Nu, nu tocmai.

— Crezi că ştia că te-ai dus să te întâlneşti cu Ásta în noaptea aceea?

— Cu siguranță nu. Am ieşit în linişte, cât dormea. Se culcă devreme şi are un somn profund.

— La ce oră ai plecat?

— Nu sunt sigur. Unsprezece? Nu-mi amintesc.

— Deci te-ai întâlnit cu Ásta?

— Da, şi a fost... ce mă aşteptasem.

— Am descoperit urme de spermă nu departe de peretele pe care am găsit şi amprentele tale, zise Tómas.

— Am făcut-o la perete. Nu puteam folosi patul ei vechi... Scârțâia prea tare, sau cel puțin aşa a zis ea.

— Şi apoi lucrurile au devenit violente şi ai apucat-o de gât? I-am găsit răni pe corp, vânătăi la gât, zise Tómas rar, cu calm.

— În niciun caz! strigă Arnór. Nu aşa s-au întâmplat lucrurile! Rănile alea n-au nicio legătură cu mine, zise el consternat.

— Trebuie să recunoşti că situația ta nu arată prea bine, spuse Tómas cu acelaşi ton serios.

— Trebuie să-i spuneți soției mele toate astea?

— E un lucru despre care poți fi sigur că-l vom face, răspunse Tómas. Trebuie să vedem dacă ne poate lămuri în legătură cu evenimentele din noaptea aceea. Doar nu-i o mare problemă, nu? Parcă aveți o... „înțelegere tacită”... în privința culcatului cu alții.

Dezgustul lui Tómas față de adulterul lui Arnór era limpede.

Arnór nu răspunse, aşa că Tómas continuă:

— Cât ai stat cu Ásta?

— Nu ştiu precis. O oră, o oră şi jumătate, poate.

— Şi ai plecat direct acasă?

— Da.

— Soția poate confirma?

— Dormea.

— Păcat, zise Tómas.

Făcu o pauză şi se îndreptă de spate.

— Vrei să-ți spun teoria mea?

Tómas lăsă să se aştearnă o tăcere prelungă, mai mult ca să-şi sporească greutatea cuvintelor, bănuia Ari Thór, decât ca să aştepte un răspuns din partea lui Arnór.

— Nu ți-a cerut niciodată cheia de la far. Cu siguranță te-ai întors în noaptea aceea ca să faci sex cu ea şi e foarte posibil să fi aranjat cu ea dinainte. După ce s-a terminat distracția în pod, amândoi ați hotărât să vă îndepliniți un vis mai vechi şi s-o faceți în far. Nu că mi-aş închipui că e chiar aşa spectaculos – e un loc ciudat şi rece. Aveai la tine cheia farului. Ásta a descuiat uşa şi şi-a strecurat cheia în buzunar. Iar atunci lucrurile au început să devină violente – poate cu consimțământul ei. În zilele astea tinerii fac tot soiul de ciudățenii. În fine, lucrurile au mers prea departe – poate că a leşinat, sau poate că ai izbit-o de perete. Iar atunci şi-a pierdut viața. Apoi, în loc să-ți asumi răspunderea pentru ce ai făcut, la adăpostul întunericului ai dus cadavrul până la marginea prăpastiei şi l-ai aruncat. Sperai ca incidentul să se rezolve simplu – toată lumea să fie mulțumită de explicația că tânăra se întorsese în locul unde îşi petrecuse o parte din copilărie ca să-şi ia viața, la fel ca sora şi mama ei.

Tómas se sprijini de spătarul scaunului şi aşteptă un răspuns.

— E o tâmpenie de la început până la sfârşit, zise Arnór, încă profund agitat. Ți-am spus adevărul. Ásta era în viață şi bine-mersi când am lăsat-o în pod, iar apoi n-am mai văzut-o.

— Dar Thóra? Pe ea când ai văzut-o ultima dată?

— În seara dinainte să moară, bineînțeles. Doar n-o să-mi puneți asta în cârcă. Femeia a murit în somn. Era foarte bolnavă.

— Mă rog, asta-i părerea ta, zise Tómas. Te ținem aici până mâine. Trebuie să decidem dacă vom cere sau nu aprobare de la tribunal să te ținem la închisoare alte câteva zile cât continuăm ancheta.

Arnór era ca trăsnit.

— Sunt nevinovat! Doar n-o să mă încuiați pentru că mi-am înşelat soția!

Tómas se ridică în picioare.

— Doar n-o să mă ții aici peste noapte?! protestă Arnór. E Ajunul Crăciunului!

Avea în glas o supărare ca de copil.

— Îmi pare rău, dar asta-i situația, spuse Tómas. Există ceva ce nu ne-ai spus? Ceva care să ne îndrepte în direcția corectă dacă, aşa cum ai zis, chiar eşti nevinovat?

Arnór se gândi o clipă.

— Există ceva. Am fost pus să jur că țin secretul, aşa că n-am mai spus nimănui. Cred că nici nu are vreo importanță în contextul de față, dar bănuiesc că mai bine vă zic.

— Hai, să auzim, îl încurajă Tómas aşezându-se la loc.

— Am aflat asta de la tatăl meu – el m-a rugat să nu spun mai departe.

Arnór oftă şi bău ce mai rămăsese în pahar.

— Am discutat deja cum tatăl meu şi Thóra erau... apropiați, dacă pot să mă exprim aşa, iar ea i-a spus nişte lucruri. La un moment dat ea a vorbit cu Kári, tatăl Ástei, despre moartea lui Sæunn. Sæunn suferea de mult timp de depresie; era unul dintre motivele pentru care au hotărât să se mute la țară – un mod de a schimba mediul. Dar, odată ajunşi aici, lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească, iar într-o noapte ea a fugit afară şi se pregătea să se arunce de pe stânci. Kári s-a dus după ea, a prins-o din urmă la marginea prăpastiei şi a reuşit s-o țină. A încercat s-o tragă

de-acolo, dar a fost prea puternică. A trecut peste margine şi a căzut.

— Deci moartea lui Sæunn chiar a fost o sinucidere? întrebă Ari Thór.

— Conform poveştii lui Kári despre cele întâmplate. Dar tata a mai spus şi că Thóra avea propriile dubii legate de cât de adevărată era povestea. Avea impresia că era posibil ca tatăl Ástei să-şi fi... înflorit... rolul în poveste. Dar nu cred că ce a auzit tata de la Thóra era neadevărat. Nu avea niciun motiv să-l mintă...

— Nu cred că te ajută ceva din toate astea, zise Tómas după o pauză. Dar apreciez că ne-ai spus, în sfârşit. E important pentru noi să avem imaginea de ansamblu, chiar dacă nu investigăm morţile acelea.

Arnór nu răspunse nimic, aşa că Tómas se ridică din nou şi zise cu finalitate în glas:

— Diseară vei fi dus la Akureyri, iar mâine o să vedem cum arată situaţia.

8

— Lista a fost trimisă pe e-mail din sud, zise inspectorul de la secţia din Blönduós, dându-i lui Tómas o hârtie scoasă la imprimantă. Copiii care au stat la Kálfhamarsvík.

— Aha, făcu Tómas aruncând o privire rapidă listei şi dându-i-o lui Ari Thór. Nu credeam că o să ne facă rost de ea azi. Nu ne ajută prea mult, acum că am impresia că am pus mâna pe cine trebuie.

Îi surprinse privirea lui Ari Thór.

— Tu ce crezi?

Preţ de o clipă, lui Ari Thór îi trecu prin minte să-i dea dreptate lui Tómas, însă ar fi mers împotriva propriei judecăţi. Şi, cu toate că nu-i plăcea să-şi contrazică superiorul de faţă cu inspectorul – un poliţist pe care nu-l

cunoşteau niciunul dintre ei –, hotărî ca asta să nu-l împiedice. Pur şi simplu era prea important.

— Eu cred că e nevinovat.

— Nevinovat? repetă Tómas în aparenţă uluit. Ne-a minţit întruna. Nu ne-a spus adevărul până n-am avut dovezi solide. Şi sunt convins că minte şi în privinţa lucrurilor pe care încă nu le putem dovedi – ca de exemplu faptul că nu a mers la far.

— Aşa că vrei să-l ţii închis de Crăciun? întrebă Ari Thór.

Îl compătimea pe bietul om, dar era uşurat că decizia îi aparţinea lui Tómas.

— Absolut. O să câştig nişte bile albe – am arestat pe cineva în a doua zi de anchetă. Şi, date fiind condiţiile, nimeni n-o să ne dea peste degete că l-am închis. De fapt, continuă Tómas pe un ton mai solemn, orice altceva ar fi iresponsabilitate curată. O să vorbesc cu procurorul din Akureyri şi o să verific dacă avem suficiente dovezi cât să cerem o perioadă suplimentară de detenţie. Apoi mă gândeam să ne luăm tălpăşiţa acasă şi să ne întoarcem aici mâine. Îl lăsăm pe băiat să petreacă noaptea în celulă. Poate îl stimulează să spună tot.

Ari Thór era năucit de atitudinea lui Tómas. Părea foarte diferit de anchetatorul cumpătat, atent, cu care lucrase Ari Thór înainte. De ce era aşa dornic să arate ce poate? Şi chiar credea că doar arestarea lui Arnór demonstra că făcuse tot ce-i stătea în puteri? Sau poate că pur şi simplu nu suporta gândul să-şi dezamăgească soţia lăsând-o singură în Ajun? Cu siguranţă făcuse mari eforturi să-şi păstreze căsnicia pe linia de plutire – îşi dăduse chiar demisia din postul de inspector din Siglufjörður, vânduse casa şi se mutase la Reykjavík.

— Din partea mea e în regulă, zise Ari Thór păstrându-şi gândurile pentru sine. Să cercetez eu povestea cu Sara?

— Cum? Nu, doar dacă vrei. O să încercăm să dovedim că Arnór a ucis-o pe Ásta. Încep să cred că moartea Thórei a fost din cauze naturale.

Inspectorul din Blönduós părea stingher cum stătea în fața lor, neluând parte la discuție.

— În ciuda petei de vin? întrebă Ari Thór tăios.

— Vinul? Da, în ciuda lui. Bun, vreau să faci două lucruri: vorbeşte cu soția lui Arnór şi aruncă o privire în lucrurile Thórei. În afară de asta, cred că suntem gata de plecare.

Tómas se întoarse către inspector.

— Aveți o maşină pe care i-ați putea-o împrumuta colegului meu în după-amiaza asta? Eu plec spre sud în a mea.

Ari Thór se sui în maşina împrumutată şi răsfoi lista de copii care fuseseră în excursie la promontoriu. Erau treizeci şi trei, şi o singură Sara: Sara Margrét Thrastardóttir. A, dar mai era una la capătul listei, „un fel de Sara”, cel puțin: Elín Sara Stefánsdóttir. Bănuia că n-o să dureze prea mult să schimbe câteva cuvinte cu ele.

Tómas era harnic, perspicace şi avea flerul de a face lucrurile să se întâmple – dar, în opinia lui Ari Thór, îşi permitea uneori să aleagă ieşirea rapidă, concentrându-se pe soluția cea mai evidentă, nu pe cea mai dificilă.

Ari Thór se întoarse în secție şi introduse cele două nume în registrul național al persoanelor, apoi în cartea de telefoane. Le descoperi repede pe ambele femei. Numele lor erau exact ca pe listă, şi ambele erau unice. Una se născuse în 1979, cealaltă în 1980, ceea ce se potrivea perfect – trebuie că aveau exact vârsta potrivită să petreacă vara la Kálfhamarsvík în jurul anului 1990.

Se întoarse afară la maşină şi porni spre fermă pentru a se întâlni cu Thórhalla. Pe drum formă numărul Sarei Margrét. Răspunse după al patrulea ton de apel. Vocea de la celălalt capăt al convorbirii era caldă, şi surprinsă, de parcă s-ar fi întrebat cine o sună în Ajunul Crăciunului.

— Alo? Sara? întrebă Ari Thór. Sara Margrét Thrastardóttir?

Era ciudat să înceapă aşa o conversaţie, dar trebuia să fie sigur că găsise persoana potrivită.

— Da, răspunse ea ezitând uşor.

— Îmi pare rău că te deranjez. Numele meu e Ari Thór Arason. Sunt poliţist, explică el, hotărând că nu avea niciun rost să complice lucrurile menţionând că era din Siglufjörður.

— Poliţist? întrebă ea, fără niciun dubiu cuprinsă brusc de îngrijorare.

— Nu e nimic grav, completă el rapid, deşi nu era neapărat adevărat. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu o anchetă de aici, din nord.

— O anchetă în nord? repetă Sara Margrét, în mod limpede mirată.

— Da. Are legătură cu un deces de la Kálfhamarsvík.

Niciun răspuns.

— Chiar la nord de Skagaströnd şi Blönduós, adăugă el ca să o lămurească mai mult.

— Nu înţeleg. Ce legătură ar putea avea cu mine?

— Înţeleg că ai petrecut ceva timp acolo în copilărie. Îţi aminteşti când anume?

— La ţară? La Kálfs... cum ai zis că se cheamă locul?

— Kálfhamarsvík.

— N-am fost niciodată acolo, spuse ea ferm. N-am petrecut niciodată timp la ţară în copilărie.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură.

— Numele tău apare pe o listă cu nişte copii care au fost acolo. Fiecare copil a primit finanțare din partea statului ca să vină aici, zise Ari Thór. E posibil să fi fost aici doar pentru puțin timp? Două zile, poate?

— Ce e porcăria asta? Numele meu apare pe o listă? vru ea să afle, vizibil supărată. Nu ştiu nimic despre locul ăsta şi n-am fost trimisă niciodată să petrec timp la țară, nici măcar puțin.

Răspunsurile ei îl lăsară perplex pe Ari Thór.

— E posibil să fi fost cineva cu acelaşi nume? sugeră el.

— Din câte ştiu sunt singura persoană din Islanda cu numele ăsta.

— Atunci îmi cer scuze pentru deranj. Crăciun Fericit!

— Ce? Ah, da, sigur. Şi ție.

Ea închise.

Ce *mama naibii?* se întrebă el. Oare primise lista greşită?

Când răspunse la telefon, Elín Sara se arătă la fel de uluită precum cealaltă Sara să primească un apel de la poliție în Ajunul Crăciunului.

— Investigăm un deces de la Kálfhamarsvík, explică Ari Thór. Aici sus, în nord.

— Te referi la femeia care a sărit de pe stâncă? întrebă ea imediat.

Îl luă prin surprindere pe Ari Thór. Credea că reuşiseră să păstreze o oarecare discreție. Singurele informații fuseseră despre descoperirea cadavrului unei femei din Reykjavík pe stâncile de la Kálfhamarsvík. Presa sărise la concluzia că era vorba despre sinucidere, şi în general tratau astfel de cazuri într-un mod reținut. Însă acum probabil că acest lucru avea să se schimbe, îşi zise el, odată ce se răspândeau veşti despre moartea Thórei şi arestarea lui Arnór.

— Aşa e. O tânără şi-a pierdut viața aici acum câteva zile.

Elín Sara nu zise nimic.

— Se întâmplă să fi stat la Kálfhamarsvík în copilărie? întrebă Ari Thór, aşteptându-se la un „nu”.

Încrederea în listă i se zdruncinase deja, însă măcar ea părea să ştie de existența locului.

Tânăra rămase tăcută câteva clipe şi în cele din urmă răspunse printr-un „da” abrupt.

— Când anume? Îți amintești?

— În 1988. Aveam doar nouă ani.

— Bine, mersi. Am doar câteva întrebări pentru tine, Elín. Sau în general ți se spune Sara?

— Sunt Sara, răspunse ea.

Deci ea trebuia să fie fata despre care pomenise Thóra, îşi spuse el.

— Ți-o amintești pe Thóra Óskarsdóttir?

— Da, mi-o amintesc, răspunse ea încetişor. De ce întrebi?

— A murit aseară, mă tem.

— Aşa, răspunse Sara cu un glas cutremurător de rece. Ce legătură are asta cu mine?

Nu avea pic de furie sau supărare în voce, părea distantă şi dezinteresată.

— Te-a pomenit aseară.

— M-a pomenit *pe mine?*

Era în mod limpede mirată să audă asta.

— Da, zise el, aşteptând încă un răspuns.

— Ce a spus? întrebă Elín Sara în cele din urmă.

— A spus că în ultima vreme s-a gândit la tine, zise Ari Thór. Înțeleg că a spus că îi stăruiai în gânduri.

— Îi stăruiam în gânduri? repetă ea cu glas jos. Altceva a mai spus?

— Din câte ştiu, nu. Ai idee de ce ar fi spus aşa ceva?

Urmă o pauză lungă. Apoi:

— Nu, nu-mi dau seama de ce ar spune aşa ceva.

Însă tonul îi era neconvingător.

— Cine era acolo în vara în care ai fost tu? întrebă Ari Thór.

Ea ezită din nou înainte să vorbească.

— Păi, Thóra, bineînțeles. Şi fratele ei, şi Reynir. Ei mai locuiesc acolo?

— Da, confirmă Ari Thór. Óskar şi Reynir. Au mai fost şi alte persoane care veneau regulat în vizită la promontoriu? Poate lume de la fermele din district?

— Da, mai venea uneori un băiat, dar nu-mi amintesc numele lui.

— Arnór?

— Arnór? se poate. Ştiu că tatăl lui era mai des pe-acolo.

— Tu şi Thóra ați fost apropiate? V-ați înțeles bine?

— Nu, nu ne-am înțeles bine, răspunse Elín Sara tăios.

— A mai existat vreun contact între voi după vara aceea? V-ați întâlnit din nou de curând?

— Nu, n-am mai vorbit niciodată cu ea, zise Elín. După vara aceea, adică.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit? Ceva care să nu-i fi dat pace Thórei în toții ani ăştia?

— Nu, zise ea.

Încă un răspuns tăios.

Ari Thór făcu o pauză şi tocmai se pregătea să încheie apelul – în definitiv, făcuse tot posibilul – când Elín Sara puse la rândul ei o întrebare:

— Femeia a sărit?

— O chema Ásta, răspunse Ari Thór. Era cam de vârsta ta. Încă investigăm ce s-a întâmplat.

— Ştiți de ce a făcut-o? întrebă Elín Sara. De ce şi-a luat viața?

— După cum ți-am spus, încă investigăm. Deocamdată nu putem spune cu certitudine ce s-a întâmplat, răspunse el protocolar, mirat de interesul ei. Dar te rog să mă suni dacă îți mai vine ceva în minte. Eşti bună să faci asta?

Îi lăsă numărul lui, iar ea bâigui ceva ce Ari Thór interpretă drept un răspuns afirmativ.

După ce convorbirea se încheie, îl sună pe inspectorul de la secția din Blönduós şi îl rugă să mai găsească nişte numere de telefon pentru numele de pe listă. Alese numele mai neobişnuite, cele care-i ofereau mai multe şanse să dea de persoana pe care o căuta. Până să închidă cu inspectorul avea opt numere de mobil care i se păreau promițătoare.

Până să ajungă la ferma lui Arnór şi a Thórhallei dăduse toate telefoanele şi luase legătura cu cinci persoane. Le spusese tuturor cine era şi că sunase pur şi simplu ca să verifice dacă fuseseră într-adevăr la Kálfhamarsvík. Două persoane îşi aminteau, iar una dintre ele mersese acolo chiar în aceeaşi vară ca Sara, dar nu ținea minte să se fi întâmplat nimic remarcabil.

— Era foarte frig acolo, chiar dacă era vară, era amintirea cea mai vie a bărbatului.

Celelalte trei persoane refuzaseră să confirme dacă stătuseră vreodată la Kálfhamarsvík – îi spuseră că nici măcar nu auziseră de locul acela.

I se părea greu de crezut că toate trei mințeau un polițist ca răspuns la o întrebare relativ banală. Exista mereu posibilitatea să fi contactat persoanele greşite, îşi zise. Dar dacă într-adevăr erau numele corecte, şi niciuna dintre persoane nu mințea, cum de apăruseră pe listă?

9

În fermă era cald, fără a fi copleşitor. O lampă veche, obişnuită, alături de luminile din pomul de Crăciun, arunca o lumină plăcută în living. Crăciunul fiind acum amânat, însă, nu se simțea nicio aromă reconfortantă de mâncare, şunca nu era în cuptor iar pe aragaz nu fierbea carnea de oaie. Thórhalla parcă se aşteptase să vină Ari Thór, sau

măcar cineva de la poliție, şi îl pofti imediat înăuntru, oferindu-i un loc pe canapea. Ce îl frapă pe Ari Thór cel mai tare la living fu absența cărților. Pe pereți erau câteva fotografii şi tablouri cu peisaje, iar pe rafturi mici figurine şi alte bibelouri, dar nici măcar o carte. Un pick-up vechi te făcea să-ți mai vină inima la loc, sugerând că în casă era posibil măcar muzică să existe; însă la vedere nu era niciun disc.

— Am cacao fierbinte dacă vrei, spuse ea, în aparență nepurtându-i vreun fel de ranchiună bărbatului care-i scosese din casă soțul, practic în cătuşe, în Ajunul Crăciunului.

Ari Thór acceptă o cană, deşi aceasta nu se ridică la nivelul descrierii: era cacao, dar nu tocmai fierbinte. Însă aroma de ciocolată era puternică, amintindu-i de zilele de Crăciun din trecut petrecute alături de părinți. Îi invocă amintiri din copilărie pe care prefera să nu le rememoreze acum.

— N-a făcut-o el, fu primul lucru pe care-l zise Thórhalla. Nu el a omorât-o pe femeia aia.

— Ce te face aşa convinsă? întrebă Ari Thór cu calm.

— Îl cunosc pe Arnór şi ştiu că n-ar face niciodată aşa ceva. Se întoarce acasă diseară?

— Din păcate cred că e puțin probabil.

Ea încuviință dând din cap, poate aşteptându-se la acest răspuns.

— S-au culcat împreună, nu-i aşa?

Ari Thór se abținu să răspundă, sperând că Thórhalla va continua.

— Ştiu că s-a furişat afară în noaptea aceea. El crede că dorm, dar ştiu mereu când umblă pe afară. Şi ştiu ce a tot făcut. Simt mirosul iubitelor lui pe el când se târăşte înapoi în pat. Doar mă prefac că dorm.

Deschiderea ei îl luă prin surprindere pe Ari Thór.

— Ştiai că s-a dus să se vadă cu Ásta?

Încercă să nu-i atragă atenţia asupra faptului că mai înainte îi minţise.

— Nu. Arnór nu-mi spusese că ea stă la promontoriu. Acum e evident de ce nu mi-a spus.

— Şi tu ai suportat toate astea? întrebă Ari Thór dându-şi imediat seama că întrebarea era nepotrivită şi nu avea nicio legătură cu ancheta.

— Uneori mi se lua şi...

Parcă vorbise fără să gândească, pe un glas tulburător de tăios. Se opri în mijlocul frazei.

— Nu e treaba ta ce suport eu, răspunse ea bolovănos.

Apoi adăugă pe un ton mai blând:

— Dintotdeauna a fost aşa. N-a fost niciodată capabil să reziste ispitei fetelor frumoase. N-a ajutat nici faptul că nu avem copii. Dar nici pe departe nu ne gândim să mergem la tribunal pentru divorţ. Cred că ne-am dat amândoi seama că nu ne iubim şi poate că nu ne-am iubit niciodată. Dar suntem buni prieteni şi parteneri de afaceri. Deci ar putea fi şi mai rău.

— Îţi aminteşti la ce oră a ieşit în noaptea aceea? Şi când s-a întors?

— Din câte ţin minte, a plecat pe la unsprezece şi n-a stat mult, vreo oră sau aşa ceva. Ţin minte că am observat că s-a mişcat mai repede decât de obicei. În general iubitele lui stau prin Blönduós sau Skagaströnd, sau chiar mai departe. Mi-a trecut atunci prin minte că poate chiar a avut ceva de rezolvat, pentru prima oară. Dar nu a fost cazul, după cum ştim acum, spuse ea şi zâmbi reţinut.

Oare îl acoperea pe soţul ei? Să fi fost totul doar o mare minciună? Să fi fost o piesă atent repetată, în care ea era actriţa şi Ari Thór unicul membru al publicului? Cu siguranţă depusese eforturi să-l convingă că nu-şi iubea soţul, că o înşelase în repetate rânduri şi că efectiv nu avea

niciun motiv să mintă pentru el. În plus, făcuse tot posibilul să-i ofere un alibi, deşi nu unul deosebit de solid, chiar dacă era susținut de greutatea dovezilor ei de încredere. Arnór ar fi putut să ajungă cu maşina la promontoriu, să se culce cu Ásta în pod, s-o ducă la far, s-o omoare acolo, să arunce cadavrul în prăpastie şi să se întoarcă acasă în interval de o oră. Însă Ari Thór trebuia să recunoască în sinea lui că bărbatului i-ar fi fost foarte greu să reuşească toate astea.

— E un om bun, în ciuda tuturor lucrurilor, adăugă ea. Şi nu e vreun ucigaş.

Când opri la Kálfhamarsvík, Ari Thór verifică ora. Îşi făcea griji că investigațiile lui durau prea mult şi că probabil Kristín îl aştepta. Planul lui era să verifice camera Thórei, ceea ce era convins că n-o să-i ia mult, apoi să stea de vorbă cu Óskar şi Reynir ca să obțină răspunsuri la alte câteva întrebări. Era sigur – lucru care-l frământa – că nu Arnór era vinovatul, şi se simțea culpabil că acesta urma să-şi petreacă Crăciunul într-o celulă.

Găsi la demisol un polițist local, acelaşi care petrecuse noaptea supraveghind farul.

— Mi s-a spus să nu las pe nimeni să coboare aici, zise el posac, fără îndoială dorindu-şi să fie oriunde altundeva, numai acolo nu, mai ales în Ajun. Mai aveți nevoie de mine mult timp aici?

— Nu, nu acum, mersi, răspunse Ari Thór. Preiau eu.

Se auzi o bătaie în uşa de la demisol. Ari Thór se uită împrejur. Uşa era întredeschisă şi îl văzu pe Reynir uitându-se prin spațiul liber.

— Cum merge? întrebă el jovial, intrând.

— L-am arestat pe Arnór.

Nu avea niciun rost să țină faptul sub tăcere.

— Trebuie să discutăm cu el mai în amănunt.

— Nu pot spune că mă mir. Am ghicit că el s-a culcat cu Ásta. Dar n-am ştiut că era capabil de violenţă. Nu că ar fi mereu uşor să judeci aşa ceva.

— Nu ştim sigur dacă Ásta a fost ucisă, spuse Ari Thór hotărât. Şi nu putem fi siguri nici că Arnór e vinovat.

— Dar parcă ai zis că l-aţi arestat.

N-a fost decizia mea, tânjea Ari Thór să spună.

— Ai vorbit cu Ásta după cină, în seara în care a murit, zise el în schimb. E corect, nu?

Reynir ezită o clipă.

— Da, corect. Ţi-am spus deja.

— Îţi aminteşti pe la ce oră?

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse celălalt, întrebarea părând să-l enerveze. Deja am discutat lucrurile astea, nu-i aşa?

— Se întâmpla înainte sau după miezul nopţii?

— Înainte. Sunt sigur.

Era posibil, aşadar, ca povestea lui Reynir să se coroboreze cu cea a lui Arnór şi a Thórhallei. Pe de altă parte, în caz că ar fi fost interesul lui să mintă, declaraţia era suficient de imprecisă încât să se potrivească şi această variantă. Oare Ásta coborâse după cină, vorbise cu Reynir, apoi urcase în pod, unde după aceea o vizitase Arnór? Era o posibilitate. Apoi ea plecase la far şi fusese atacată acolo? Mersese cineva cu ea, sau o aşteptase cineva acolo?

— Óskar cum se simte? întrebă Ari Thór.

— Bietul bătrânel n-o duce prea rău. E sus. Moartea Thórei a venit ca un şoc uriaş, chiar dacă sigur ştia că ea nu mai are mult de trăit, după cum eram conştienţi cu toţii, răspunse Reynir. Încercaţi să puneţi moartea Thórei pe seama lui Arnór? adăugă el precaut. Cu siguranţă boala ei trebuie că i-a adus moartea.

— Verificăm toate variantele. O să urc imediat. Trebuie să schimb două vorbe cu Óskar înainte să plec.

Reynir încuviință dând din cap şi păru să înțeleagă că nu mai era nevoie de prezența lui la demisol.

— Mă găseşti în biroul meu, dacă ai nevoie de mine, spuse el şi plecă.

Ari Thór se răsuci şi intră în dormitorul Thórei, iar când făcu asta pata de vin roşu de pe covor îi atrase imediat atenția, amintindu-i că lucrurile nu erau nici pe departe lămurite şi exista o mare şansă ca Tómas să fi arestat pe cine nu trebuie. Nu exista nimic care să-l lege pe Arnór de moartea Thórei cu excepția nefericitului fapt că el petrecuse noaptea în casă.

Lui Ari Thór îi trecu prin minte că, dacă Thóra fusese într-adevăr ucisă, atunci vinul l-ar fi putut stropi pe atacator. Însă părea puțin probabil, pentru că noptiera era în partea de cameră opusă uşii. Criminalul cu siguranță ar fi ales drumul cel mai scurt până la pat...

Camera era spartană, având o singură fereastră montată sus pe perete. Pe noptieră nu era nimic şi, când deschise sertarul, descoperi doar câteva calmante. Pe pat se aflau patru felicitări de Crăciun. Ari Thór le citit pe toate, conştient că invada lucrurile personale ale cuiva, însă nu avea încotro. Era puțin probabil ca felicitările de Crăciun să conțină vreun secret deosebit. Numele expeditorilor nu îi erau familiare, iar mesajele erau impersonale şi scurte. Crăciun fericit, toate cele bune şi aşa mai departe. Numărul lor fu cel care-i atrase atenția lui Ari Thór, însă. Oare o femeie de vârsta ei n-ar fi trebuit să strângă mai mulți prieteni de-a lungul vieții, şi, astfel, să primească de Crăciun mai multe felicitări? Deşi, dacă era să se ia după ce le spuseseră fratele ei şi Reynir, Thóra avea probleme, deci poate că nu era cea mai sociabilă persoană şi i se părea dificil să întrețină prieteniile.

Lipită de un perete era o servantă scundă, din lemn. O uşă era descuiată şi cealaltă era încuiată, deşi cheia se afla în broască. Poate că era doar un mod politicos de a le reaminti celor din casă că era un spațiu personal şi că nu trebuiau să umble acolo.

Partea care nu era încuiată dezvălui nişte cărți broşate, uzate – toate romane şi toate în islandeză. Pe raftul de jos erau două pachete de Crăciun învelite în hârtie de cadou roşie şi care păreau probabil să fie cărți; unul avea o etichetă pentru Reynir, celălalt pentru Óskar.

Ari Thór răsuci cheia în partea încuiată. Înăuntru nu era decât un plic maro jerpelit. Conținea vreo douăsprezece sau mai multe felicitări de Crăciun, două scrisori scrise de mână şi nişte decupaje din ziare vechi. Niciuna dintre felicitări nu era semnată deşi, judecând după scris, păreau să fi fost trimise de aceeaşi persoană. Mesajele pe care le conțineau erau scurte, personale şi intime. Cele două scrisori erau semnate ambele, însă, iar scrisul era neîndoielnic acelaşi ca în felicitări. Erau de la Heidar, tatăl lui Arnór. Ari Thór le citi rapid pe diagonală. Una era datată 1985, cealaltă cu cinci ani mai înainte. Erau scrisori de dragoste în stil vechi, de un romantism curtenitor. Ambele erau trimise din Reykjavík. Heidar probabil călătorise acolo şi profitase la maximum de prilejul de a-i scrie.

Decupajele din ziare pe care le păstrase Thóra erau necrologurile a doi bărbați – unul dintre ei fiind Heidar. Murise în 2000 la vârsta de şaizeci şi patru de ani. Thórhalla scrisese un mic text în memoria socrului ei. La prima vedere tonul era afectuos, dar când îl citeai cu mai multă atenție simțeai o anumită distanță şi răceală în cuvinte. Mai mulți colegi de birou şi prieteni din şcoală contribuiseră şi ei, iar Áki Reynisson, tatăl lui Reynir, îşi lua rămas-bun de la „un om bun”, spunând că fusese „un prieten de încredere, un soț bun şi un tată bun”, precum şi

un „oaspete frecvent în casa noastră de la țară”. Thóra nu scrisese nimic despre amantul ei.

Celălalt bărbat murise în 1989 la o vârstă înaintată – se născuse în 1901. Numele – Sölvi Árnason – nu-i era cunoscut lui Ari Thór, iar la început nu făcu legătura cu Thóra. Imaginea începu să se compună abia când citi că bărbatul fusese medic generalist până la sfârşitul anilor ’60. Ari Thór citi printre elogii: „Un om de un mare caracter şi înalte standarde profesionale” care „s-a dedicat îmbunătățirii vieții celorlalți”. Se stinsese „la o vârstă venerabilă după o carieră nepătată”.

Niciun cuvânt despre neajunsurile lui, care, fără îndoială, fuseseră motivul pentru care Thóra păstrase toate decupajele acelea. Nicăieri nu se pomenea de acuzațiile cum că prescrisese amfetamine studenților când ar fi trebuit să fie conştient de pericolele acelor droguri. Poza care însoțea necrologul era întruchiparea medicului de nădejde cu „un mare caracter şi înalte standarde profesionale”: prezenta un bătrân cu înfățişare amabilă, păr cenuşiu, rar, ochelari înguşti şi o expresie prietenoasă pe chip. Singurul lui fiu, Sölvi Sölvason, se născuse în 1934, ceea ce însemna că acum avea aproape optzeci de ani, presupunând că mai era în viață.

Reynir era din nou pe tronul de stăpân al casei, ocupând scaunul de piele de la pupitrul din biroul lui. Ari Thór îi întinse pachetul roşu fără să spună vreun cuvânt.

— Un cadou de Crăciun? zise Reynir uluit. Foarte frumos din partea ta, chicoti el.

Ari Thór rămase nemişcat, aşteptând ca Reynir să se uite la etichetă.

— De la Thóra? întrebă el mirat. Pentru mine?

— Nu te aşteptai să primeşti ceva?

— Cu siguranţă nu, răspunse el în aparenţă sincer.

— Tu i-ai cumpărat ceva?

— Nu. Nimic. Nu i-am cumpărat niciodată.

Ari Thór rămase tăcut, aşteptând.

— Ar trebui să-l deschid?

— De asta am venit aici, răspunse Ari Thór. Vreau să ştiu ce e înăuntru.

— Bine, mi se pare corect.

Reynir sfâşie hârtia scoţând la iveală o carte, aşa cum bănuise Ari Thór.

— Ah, am citit-o deja, spuse Reynir. Nu-i rea.

— Ce carte e?

— E autobiografia cuiva pe care-l cunosc. Experienţe dintr-o viaţă în afaceri, sau, mai degrabă, tipul vorbind despre ce grozav e el. De fapt, n-a realizat prea multe, dar foloseşte o agenţie de PR inteligentă. Povestea ar fi fost alta dacă aş fi scris-o eu.

Lăsă cartea deoparte, aşezând-o pe marginea biroului.

— Ai spus că Óskar e aici? Aş vrea să vorbesc cu el, zise Ari Thór.

— Moşuleţul e la bucătărie.

— Ce o să se întâmple cu el? întrebă Ari Thór cu blândeţe. O să-l ţii în continuare?

Reynir aruncă o privire spre uşă. Ari Thór o lăsase uşor deschisă. Se întoarse şi o închise.

— Nu mă lasă inima să-l dau afară, spuse Reynir încetişor, dar mă îngrijorează faptul că acum e probabil să devină pretenţios. Mă gândesc să-i cer să preia o parte din munca pe care o făcea sora lui, pe acelaşi salariu, desigur – la altceva n-o să fie de prea mare folos. În ultimii ani l-am ţinut pe-aici numai din milă.

— Să sperăm că o să meargă bine, spuse Ari Thór cu mâna pe clanță. Mersi că ți-ai rupt din timp să stăm de vorbă.

— E nevoie să iei cartea cu tine? întrebă Reynir. Doar nu are cum să fie o probă, nu?

Cartea era încă în țipla de celofan, deci era imposibil ca Thóra să fi scris vreun mesaj personal în ea. Nimic care s-ar fi putut dovedi folositor în anchetă.

— Nu, nu ne foloseşte la nimic, răspunse Ari Thór, mulțumit în sinea lui că Reynir întrebase.

Poate că până la urmă chiar ținuse la bătrână şi voia să păstreze ultimul lucru pe care plănuise ea să i-l ofere.

Óskar se holba într-o ceaşcă de cafea aflată în dreptul lui pe masa din bucătărie.

— Salutare, zise Ari Thór încet.

Óskar tresări şi ridică privirea.

— Ah, salut, răspunse, încercând să dea impresia că e vioi.

Ochii îi fugiră direct spre pachetul din mâinile lui Ari Thór şi păru să înțeleagă imediat.

— Mă întrebam eu unde era cadoul... începu el, apoi glasul i se frânse.

Trase aer în piept înainte să continue:

— Mă întrebam eu unde era cadoul de la Thóra. Mi-a oferit mereu ceva de Crăciun, iar eu am avut mereu ceva pentru ea. E cartea de la ea, nu-i aşa?

Ari Thór încuviință dând din cap.

— Mi s-a părut mie că recunosc hârtia. O folosim de câțiva ani. O rolă ține mult atunci când nu ai mulți prieteni, explică el şi se strădui din greu să zâmbească. Şi eu i-am cumpărat o carte. Un roman despre care băiatul de la Co-op

zicea că e în topul listei de bestselleruri. În Ajun lua mereu o carte şi citea până târziu în noapte, un obicei care nu s-a schimbat niciodată. Era mereu aşa liniştită şi mulţumită... Trecuse prin multe greutăţi de-a lungul timpului, aşa că mereu mi se bucura inima s-o văd fericită de Crăciun. Acela era momentul când totul pe lume era bine, chiar dacă numai pentru o noapte.

Ari Thór îi înmânã cadoul. Óskar îl aşează pe masă şi îi mulţumi, chiar dacă nu făcuse nimic care să suscite recunoştinţă.

— Sunt nevoit să te rog să-l deschizi acum, spuse cu o ezitare în glas Ari Thór, după ce trecu un moment de linişte.

— Acum?

Expresia de pe chipul lui Óskar era îngrozită.

— Doar nu te superi dacă-l păstrez până mai târziu.

Lui Ari Thór îi trecu prin minte că era destul. Dar nu putea lăsa lucrurile aşa. Ancheta trebuia să fie prioritară. Nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată dacă pachetul ar fi dezvăluit ceva important.

— Din păcate nu se poate, răspunse el.

— Of, asta e.

Óskar dădu din cap în semn de acceptare.

— Probabil e o biografie.

Manevră pachetul cu grijă, îndepărtând precaut hârtia.

— Da, aşa e. Am văzut o reclamă la cartea asta şi am vrut s-o citesc.

Óskar rămase un moment în tăcere, desfăcând celofanul şi răsfoind paginile. Ari Thór vedea că ochii i se umplu de lacrimi. Bătrânul se întoarse, tamponându-i.

Ari Thór nu se simţea în largul lui că îl pusese pe Óskar să deschidă cadoul pe loc. Nesigur ce să facă, aşteptă, lăsându-i lui Óskar timp să se adune.

— Voiam să-ţi arăt şi ăsta, zise el aşezând pe masa din bucătărie necrologul doctorului Sölvi Árnason.

Óskar se uită la poză şi spuse:

— Ăsta-i el, nemernicul.

În glas nu i se ghicea nicio urmă de respect.

— Sölvi, aşa-l chema, corect. Uitasem asta, dar îmi amintesc poza. Thóra mi-a arătat necrologul când a murit el. Mi-am bătut capul ca să pricep cum un om obişnuit, care arăta atât de la locul lui, i-a putut face aşa ceva unei tinere. Nu mă îndoiesc că a avut intenţii bune, dar nu era capabil să-şi facă meseria. Dar ce ştiu eu?

Făcu o pauză înainte să continue:

— Pot să-ţi spun că Thóra a fost bucuroasă că el a murit. Îmi amintesc foarte clar cum a reacţionat. A fost neobişnuit pentru ea, tulburător chiar, dar, oricum, de înţeles. Individul ăsta practic i-a distrus viaţa. Dar închipuie-ţi să ţii ura aia în tine atâţia ani...

Cotrobăi în buzunar după ochelarii de citit şi se uită la text.

— Da, 1989. Acum mai bine de douăzeci de ani. Era bătrân bine când a murit.

Coborî din nou privirea spre decupajul care se îngălbenea.

— Avea aproape nouăzeci de ani, dar ea tot îl ura...

— Era necruţătoare, spuse Ari Thór, neştiind cum să contribuie la conversaţie.

— Mai mult decât doar necruţătoare, zise Óskar.

— A avut un fiu. Ştii dacă el şi Thóra au avut vreun contact?

— Nu-mi închipui să fi avut, răspunse celălalt.

Apoi expresia i se schimbă, ridică privirea şi se uită fix în ochii lui Ari Thór, de parcă varianta cumplită pe care i-o sugeraseră mai înainte fusese în sfârşit recepţionată.

— Moartea surorii mele – bănuiţi că e cineva vinovat de ea în vreun fel?

Ari Thór simţi că Óskar n-ar fi fost în stare să suporte dacă aşa ar fi stat lucrurile. Mai ales dacă Arnór şi Reynir

erau suspecți: amândoi erau cunoştințe apropiate, iar cel din urmă îi asigura traiul.

— Încă nu ştim, răspunse Ari Thór cu toată sinceritate. Ți-a spus Reynir că Arnór a fost arestat?

Fu imediat limpede după privirea uluită a lui Óskar că nu-i spusese.

— Din cauza Thórei? întrebă el repede.

— Nu, în principal explorăm relația lui cu Ásta. Însă deocamdată păstrăm toate variantele deschise. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Óskar îşi îngropă fața în mâini, lăsă capul jos şi oftă, de parcă toate poverile lumii îi apăsau pe umeri.

— Eu pot să fac ceva? întrebă în cele din urmă, cu glas jos.

— Spune-mi un lucru, zise Ari Thór luând loc la masa din bucătărie. Reynir a spus că tu şi sora ta ați vorbit aseară despre un fel de joc de-a v-ați ascunselea, cineva care îşi făcuse un obicei din a se încuia undeva. Ai idee la ce se referea?

Óskar rămase tăcut multă vreme, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Ar fi trebuit să vă spun ceva de dimineață, zise el în cele din urmă, chipul îngrijorat demonstrând că vorbele acelea îl apăsau din greu. Nu are nicio legătură cu ancheta voastră, de asta nu am spus nimic. Se referea la mine.

— Serios?

— Eu şi Thóra am locuit tihnit împreună atâta timp în principal pentru că nu ne-am vârât nasurile unul în treburile celuilalt. Aveam fiecare propria viață, iar excentricitatea asta mică a mea nu e ceva deosebit – nimic de care să-mi fie ruşine. E un interes, dacă-i putem spune aşa, şi am vrut să-l păstrez pentru mine. Vezi tu, studiez de mai mult timp criza financiară de aici, din Islanda, spuse Óskar cu o privire uşor amuzată.

— Criza? întrebă Ari Thór uimit. Cum?

— Mi-am petrecut timpul citind ziarele, ascultând ştirile, încercând să sap mai adânc, să-mi formez o opinie cu privire la cine a fost vinovat de ea – cine s-a jucat cu banii altora.

— Crezi că Reynir se număra printre ei?

— Ei bine, nu a fost el dintre cei care au falimentat ţara. Înţeleg că gestionează afacerea de familie destul de responsabil.

— Şi cum se leagă de jocul de-a v-aţi ascunselea despre a vorbit Thóra? întrebă Ari Thór simţind că-şi pierde răbdarea.

— Am tot ascultat o emisiune radio – de la un post din Reykjavík. Lumea sună şi spune ce i se pare că e greşit cu societatea şi, bineînţeles, vorbeşte despre Criză. Ascult de fiecare dată când pot, şi de asta m-am încuiat, pentru că...

Plecă ruşinat privirea.

— Pentru că şi eu pot să sun la radio şi să-mi spun părerea. Am aceleaşi drepturi ca oricine altcineva, nu-i aşa?

— Păi, da, răspunse Ari Thór.

— Vezi tu, n-am vrut să implic alte persoane de aici în ceea ce a devenit un fel de hobby. Uneori e nevoie să ţii lucrurile numai pentru tine.

— De acord.

Ari Thór se opri, conştient de cât era ceasul şi că în curând trebuia să plece.

— Pot să te mai întreb încă un lucru...?

— Da?

— Despre Sara.

— Sara, da. Desigur, zise Óskar făcând ochii mari şi afişând o expresie întrebătoare.

— Ai spus că au fost câţiva ani când aici au stat nişte copii, dacă bine îmi amintesc.

— Aşa e.

— Câţi ani?

— Doar câțiva. Trei sau patru ani, poate.

— Câți copii au fost cu totul? Zece? Doisprezece?

— Nu-mi amintesc, spuse Óskar nepărând interesat de chestiune. Cam aşa ceva, mai mult sau mai puțin.

— Am primit o listă de la minister de dimineață, spuse Ari Thór şi scoase din buzunar foaia de hârtie împăturită, o aşează pe masă şi o împinse spre Óskar. Sunt treizeci şi nouă de nume. Am vorbit cu câteva dintre persoanele astea şi mi-au spus că n-au fost niciodată musafiri aici. Doar unii mi-au spus că au venit într-adevăr aici.

Óskar nu se uită la listă şi îşi feri ochii şi de privirea lui Ari Thór. Mâinile începură să-i tremure şi îşi încleştă pumnii de parcă ar fi încercat să le oprească. Încă purta acelaşi pulover albastru cu guler. Oare pentru slujba de Crăciun urma să se îmbrace mai elegant? se întrebă Ari Thór.

— Nu ştiu ce să spun, murmură Óskar în cele din urmă.

— Pot să aştept, replică Ari Thór cu răceală.

Ştia că nu va avea nicio problemă să-i sfărâme rezistența lui Óskar, mai ales acum. Bănuia că avea de-a face cu un bărbat inofensiv care nu urma să rămână pe poziții cu prea multă îndârjire. Ari Thór aproape că savură sentimentul văzând cât de uşor avea să fie, apoi simți o uşoară mustrare de conştiință, dar nu o lăsă să-l tulbure prea tare.

— Nu pot... Nu prea pot să vorbesc despre subiectul ăsta acum, zise Óskar cu glas tremurat.

— De ce nu?

Urmă o tăcere scurtă.

— Din cauza Thórei, şopti Óskar. Nu mă întreba despre subiectul ăsta. Nu acum, imploră el.

— Trebuie să înțelegi că nu putem lăsa ancheta să se blocheze fără un motiv întemeiat. Trebuie să avem totul limpede.

— Nu are nicio legătură cu moartea Thórei, şi cu siguranță nu cu a Ástei.

— Trebuie să decid singur, spuse Ari Thór solemn.

— Pur şi simplu nu pot să vorbesc despre subiectul ăsta. Abia a murit.

Ari Thór rămase tăcut. Óskar nu-şi mai putea opri mâinile din tremurat. Părea gata să murmure ceva, dar nu o făcu. Într-un târziu se uită la Ari Thór cu o expresie bântuită, disperată, pe chip. Ultima redută din apărarea lui căzuse.

— A avut intenții bune, sora mea. Întotdeauna a avut intenții bune. Sistemul o dezamăgise, vezi tu, iar ea a considerat că-i era dator, şopti el.

— Dator cu ce?

— Păi, cu bani. Am descoperit din întâmplare. Inițial a negat, dar n-a avut niciun rost. Apoi a încercat să se justifice. A descoperit în acea primă vară cât de uşor era să obții bursele – nu trebuia decât să trimiți o listă cu nume şi să aştepți plata. Anul următor a adăugat câteva nume pe care le-a luat din paginile pentru copii din ziare. Dacă vreun copil de nouă ani trimitea o poveste la ziar, atunci ea spunea că a stat aici, iar puştii habar n-aveau. Apoi anul următor a mers puțin mai departe şi a adăugat alte câteva. Vreo două veri nu am avut deloc copii aici, deşi numele de pe formularul pentru acordarea bursei arată că am avut.

Îşi drese glasul.

— Înțelegi că nu am avut nicio legătură. A fost ideea Thórei, ea a făcut totul şi a băgat banii în buzunar. Aici n-am fost niciodată plătiți prea bine. Iar Thóra, a primit ea vreodată vreun fel de compensație din partea guvernului de pe urma poveştii cu doctorul – doctor plătit de stat – care i-a distrus şansele să studieze? Niciun bănuț! Niciun bănuț!

Acum ridicase tonul.

— Aşa că a hotărât să scoată bani de la guvern prin înşelăciune? întrebă Ari Thór păstrându-şi glasul calm.

— Înşelăciune? N-aş spune chiar aşa, zise Óskar. Sigur, ştia că e greşit ce face, revendicând bani pentru copii care nu au stat niciodată aici. Dar sora mea era plină de resurse şi avea sentimentul dreptății.

Ari Thór zâmbi.

— O să duci subiectul ăsta mai departe?

— Probabil s-a prescris, zise Ari Thór fără să răspundă direct la întrebare. Dar Sara chiar a fost aici? Sau doar pe hârtie?

— E unul dintre copiii care a fost aici. În privința ei nu te-am mințit. Dar nu ştiu de ce pare să se fi gândit Thóra la ea.

Ari Thór se ridică şi brusc îşi aminti întrebarea pe care uitase să o pună cu o zi mai înainte.

— Până nu uit...

Óskar ridică privirea.

— Reynir a pomenit ieri, chiar după ce am ajuns noi, că nu are un computer în birou. Mi s-a părut că urma să spui ceva în legătură cu asta şi voiam să te întreb când se ivea ocazia. Înțeleg că Reynir lucrează tot timpul, din moment ce piețele nu dorm niciodată, aşa că mi se pare ciudat că nu are computer.

— Ei bine... începu Óskar lent. Nu voiam să spun nimic rău despre Reynir de față cu voi, dar nu e adevărat. Mereu are laptopul cu el.

— Mereu?

— Dumnezeule mare, da. Nu se opreşte niciodată. E lipit de el.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu prea sunt sigur.

— Îl avea înainte de Crăciun? După moartea Ástei?

— Da, sunt sigur că da.

Ari Thór îi mulțumi lui Óskar şi se grăbi înapoi în biroul lui Reynir, bătând la uşă şi deschizând-o fără să aştepte un răspuns.

Reynir păru să încaseze bine intruziunea neaşteptată. Îi zâmbi lui Ari Thór.

— Ai uitat ceva? întrebă el nonşalant.

— Unde-i computerul? Laptopul tău?

Probabil aşteptându-se la întrebare, Reynir nu se lăsă tulburat.

— A fost furat. Un ghinion afurisit.

— Ne-ai minţit ieri? întrebă Ari Thór, brusc furios.

— Să vă mint?

Reynir rămase neşifonat.

— Deloc. Am spus că nu am computer, şi era adevărat. De ce v-aş minţi în legătură cu ceva atât de banal?

— Unde a fost furat şi când?

— La Blönduós sau Skagaströnd, la o zi după ce a murit Ásta. Era pe banchetă. Am uitat să încui maşina, ceea ce a fost o prostie totală din partea mea.

Zâmbi.

— N-am observat că a dispărut decât când am ajuns acasă.

— Bănuiesc că ai reclamat imediat la poliţie.

— Nu, n-am reclamat. Neglijent, ştiu. Dar nu ţin nimic important pe laptopul propriu-zis. Toate datele sunt stocate în siguranţă în *cloud,* deci n-am pierdut secrete de afaceri şi, sincer să fiu, preţul unui laptop nu mă îngrijorează. O să cumpăr altul când mă duc la Reykjavík după Crăciun.

— Dă-mi de veste dacă apare, zise Ari Thór şi plecă fără vreun alt cuvânt.

10

Ari Thór stătea în maşina de patrulă, privind pe deasupra golfului Kálfhamarsvík. Vorbea la telefon cu inspectorul de la secţia din Blönduós, căutând în bazele de date un număr al lui Sölvi, fiul medicului.

Ari Thór se întrebă dacă nu cumva Tómas ajunsese la concluziile corecte – că moartea Thórei fusese apogeul firesc al unei boli îndelungate şi că Arnór o omorâse pe Ásta în timpul unei aventuri care mersese foarte prost.

— Uite-aici, zise inspectorul. Sölvi Sölvason, născut în 1934, locuieşte în Hringbraut.

Îi citi numărul.

Din nou Ari Thór încercă să se justifice faţă de sine însuşi că era corect ce făcea, deranjând străini cu doar câteva ore înainte să înceapă festivităţile de Crăciun.

Sölvi răspunse prompt la telefon. Ari Thór se prezentă şi trecu direct la subiect:

— Trebuie să vă pun câteva întrebări în legătură cu tatăl dumneavoastră.

— Tatăl meu? Da, desigur. Pot să întreb de ce?

Judecând strict după voce, Ari Thór nu şi-ar fi închipuit niciodată că bărbatul avea aproape optzeci de ani.

— Anchetăm moartea unei femei în vârstă aici sus, în nord. Se numea Thóra Óskarsdóttir. A fost pacientă a tatălui dumneavoastră la un moment dat, cu mult timp în urmă.

— Nu mi-e cunoscut numele.

— Considera că nu şi-a încheiat socotelile cu el, sau cel puţin aşa am înţeles. Se pare că i-a prescris amfetamine când era plecată la studii, iar lucrul ăsta a avut nişte consecinţe nefericite.

— Ah, era una dintre ei, deci, spuse Sölvi.

— Cunoaşteţi subiectul?

— Da, ştiu că tatăl meu a intrat în necazuri din cauza unui lucru de genul ăsta cu mult timp în urmă. Era metoda standard pe atunci, însă. Şi era de modă veche – era cam dinozaur, bănuiesc. Nu s-a adaptat uşor la metodele noi de a face lucrurile. Dar nu a vrut răul nimănui. Nu-i o infracţiune să nu ţii pasul cu noile descoperiri, să refuzi să accepţi schimbarea, nu?

Nimic din vocea lui Sölvi nu arăta că aşteaptă un răspuns la întrebare, iar Ari Thór nu era dornic să-i ofere vreunul.

— S-au mai întâlnit vreodată după aceea? întrebă el în schimb.

— Nu, nu cred. A încercat să-l stoarcă de nişte bani, dar tata s-a ţinut tare. Apoi a încercat să-l dea în judecată, dacă bine ţin minte, dar nu s-a ajuns nicăieri. Însă a fost o povară pentru tata, din câte îmi amintesc.

— Şi pentru ea, din câte înţeleg, zise Ari Thór.

— Pentru ea? Femeia, da... Mă rog.

— Mulţumesc că aţi vorbit cu mine şi vă doresc un Crăciun fericit.

Ari Thór închise şi apoi îl sună pe Tómas. Era încă în drum spre Reykjavík şi îi povesti că vorbise cu procurorul din Akureyri, care acceptase, fără tragere de inimă, să examineze cazul şi să hotărască dacă existau sau nu temeiuri pentru ţinerea lui Arnór în arest pentru o perioadă mai îndelungată.

— N-a dat pe afară de bucurie că trebuie să lucreze chiar acum, zise Tómas.

Ari Thór îi povesti ce descoperise: extorcarea din partea Thórei, laptopul, necrologurile medicului. Aproape că se simţi ruşinat să-i explice lui Tómas că în caz mai erau multe chestiuni nelămurite; parcă ar fi sugerat, indirect, că Tómas se pripise să-l pună pe Arnór în spatele gratiilor.

Când încheie, de partea cealaltă se lăsă tăcerea. Simţea că Tómas nu era deloc încântat de relatarea lui.

— Vrei să mă întorc? întrebă Tómas în cele din urmă. Bine, mă întorc.

Însă era limpede din tăcerea lui expectativă că aştepta ca Ari Thór să-i spună că nu era nevoie.

Ari Thór hotărî să-i facă pe plac, aproape împotriva propriei raţiuni.

— Mă descurc, spuse el, gândindu-se că era Crăciunul şi nu prea mai aveau ce altceva să facă.

Întorsese toate pietrele posibile, iar dacă mai existau şi altele atunci trebuia să sape mai adânc după ele. Dar chestiunea mai putea aştepta până după Crăciun.

Telefonul îi sună aproape imediat după ce închisese. Era convins că era Kristín care-l aştepta nerăbdătoare la Blönduós.

— Ari...

O auzi respirând zgomotos, sacadat, şi îşi dădu imediat seama că era ceva în neregulă.

— Ari... repetă ea cu răsuflarea tăiată. Cred că vine copilul. Copilul...

11

Cuvintele parcă trecură pe lângă el, ca şi cum ar fi refuzat să le creadă. Apoi inima i se strânse, porni maşina înainte să spună ceva şi demară mai rapid decât ar fi fost înţelept pe drumul plin de gropi – asta dacă putea fi numit „drum”.

— Te simţi bine? Unde eşti? Sunt pe drum.

— Am sunat deja la ambulanţă şi o să ajungă aici înaintea ta, răspunse ea, iar el îl îşi aminti că ea era mereu cea pragmatică, fără să aibă răbdare pentru sentimentalisme inutile. N-au cum să fie departe, continuă ea. Am încercat să te sun întruna, dar a fost ocupat tot timpul.

— Unde eşti? repetă el. Te simţi bine?

— Maşina a derapat pe gheaţa de pe munte, pe drumul spre Thverárfjall. Am alunecat, dar nu-i nimic grav.

Cuvintele veneau repede, printre respiraţii sacadate.

— Am fost puţin şocată, adăugă ea, iar acum Ari Thór fu convins că încerca să-şi reprime lacrimile.

— Stai calmă, îi zise încercând să-şi păstreze el însuşi maşina pe carosabil.

Acum cădeau fulgi zburătăciți – suficient cât să-l încetinească, dar în niciun caz vreun viscol.

Făcu tot posibilul să o ajute pe Kristín să rămână relaxată, fără să ştie dacă vorbele lui aveau vreun efect. Nu era ca şi cum mai devenise vreodată tată prin telefon.

Copilul se născu pe munte, în maşina Kristínei. Ari Thór ascultă prin telefon totul în timp ce se întâmpla şi în cele din urmă primi un mesaj de la unul dintre paramedici cum că totul era în ordine. Kristín era în ambulanță, iar pe el îl îndemnară să meargă direct la spitalul din Blönduós. Nici măcar nu apucă să întrebe dacă era băiat sau fată – nu că mai conta pentru el.

În scurtă vreme prinse din urmă ambulanța şi merse după ea până la spital, aşa că se află acolo când coborî Kristín şi văzu copilul pentru prima oară, înfofolit cu grijă.

Tot ce se întâmplase la Kálfhamarsvík îi dispăru din gânduri când îi zâmbi copilului în timp ce micuțul sau micuța ținea ochii deschişi şi înregistra lumea dimprejur. Apoi se întoarse spre Kristín. Ea îi zâmbi vag, ținând încă bebeluşul în brațe. Părea extenuată, iar când se apropie de ea să o sărute ea îi spuse:

— E băiat.

— Felicitări, iubito, îi şopti el înapoi.

Băiatul fu pus în brațele lui Ari Thór pentru prima dată abia după ce intrară în spital. Totul era atât de ireal – degețelele care-i strângeau atât de puternic degetul lui, faptul că era tată, fiind răspunzător pentru o altă persoană la fel cum şi părinții lui fuseseră răspunzători față de el. Era

hotărât să vegheze asupra fiului său mai mult decât fuseseră propriii lui părinți alături de el.

— E sănătos, chiar dacă a venit puțin prea devreme, zise medicul care ajutase la naştere, sau cel puțin fusese prezent, băiețelul fiind deja de mult pe drum când sosise ambulanța.

— Vrei să-l îmbraci? sugeră medicul arătându-i lui Ari Thór nişte haine pe care cineva – poate o asistentă – le întinsese pe pat.

El şi Kristín nu aduseseră niciuna dintre hăinuțele pentru copii pe care le cumpăraseră deja.

Ari Thór ezită. Dar îşi zise să încerce, deşi nu îndrăznea să se mişte cât avea copilul în brațe, şi nici măcar nu era convins că va putea pune haine pe o ființă aşa mică şi delicată. În timp ce se chinuia stângaci să-şi îmbrace fiul pentru prima oară îşi dădu seama că viața n-avea să mai fie niciodată la fel.

În timp ce făcea tot posibilul să-l pună pe fiul lui într-o salopetă mică şi verde – cu mai mult succes decât se aşteptase Ari Thór o auzi pe Kristín că profită de ocazie să-şi sune părinții şi să le dea vestea cea bună. Se întrebă dacă trebuia să sune şi el pe cineva – şi primele sentimente contradictorii pătrunseră în norul lui de fericire. Nu avea părinți sau frați, doar câteva rude cu care păstrase legătura sporadic. Să-i spună lui Tómas, poate? Să fie colegul lui mai în vârstă persoana din capul listei? Era Tómas în realitate cel mai apropiat prieten al lui? Trecuseră luni întregi până să-i spună măcar că el şi Kristín aşteptau un copil.

Auzea că discuția Kristínei cu părinții ei era emoționantă, exact cum era şi normal să fie, îşi zise el. Kristín petrecu ceva timp convingându-i că nu aveau niciun motiv să ia primul zbor spre Islanda, care oricum n-ar fi fost decât în ziua de după Crăciun. Tatăl ei era consultant în sectorul financiar, iar mama ei era arhitect, iar acum locuiau în

Norvegia, mutându-se acolo când criza făcuse ca amândoi să-şi piardă locurile de muncă. Kristín îl prevenise în repetate rânduri pe Ari Thór că, odată ce li se năştea nepotul sau nepoata, urmau să găsească un motiv să se mute înapoi. În ultimele câteva luni, ori de câte ori vorbiseră, ei întrebaseră aparent într-o doară dacă piaţa locurilor de muncă de acasă, din Islanda, se îmbunătăţea, aşa că ea fusese convinsă că planul lor de întoarcere acasă era deja pus în mişcare.

— Arată bine, spuse Kristín după ce încheie convorbirea.

Micuţul era îmbrăcat pentru prima dată, într-o salopetă verde care i se potrivea.

— Mama şi tata o să fie aici după Crăciun, deci se pare că vom avea două zile pentru noi înainte să înceapă circul.

Îi zâmbi din inimă, iar Ari Thór îşi dădu seama că-i era dor de părinţii ei. Şi, cu toate că reuşea să suporte bine situaţia, pomenise de mai multe ori îngrijorările ei despre dificultăţile de a porni viaţa de familie fără să ai pe cineva apropiat care să te sprijine. Nu voia să fie doar ei singuri.

Ari Thór simţi că era cel mai bine să aştepte înainte să discute despre numele băiatului. Nu voia să strice momentul acela minunat iscând o dispută şi îşi dăduse seama şi că numele copilului era mai puţin important pentru el decât crezuse. Brusc devenise un fleac. Poate că băiatul urma să primească numele bunicului său – sau poate că nu. Nu părea să conteze.

Se gândi o clipă ce vârstă ar fi avut tatăl lui, dacă ar mai fi trăit: ar fi avut cincizeci şi doi de ani, în curând cincizeci şi trei. Nou-născutul nu avea să-şi întâlnească niciodată bunicul patern sau bunica paternă; amândoi erau morţi de cincisprezece ani. Dar în clipa aceea, când Ari Thór îşi ţinea fiul nou-născut la piept, simţi că propriul lui tată se afla în apropiere – atât de puternică îi era prezenţa în gândurile sale.

În seara aceea, spre ora şase, mama şi fiul dormeau liniştiți, obosiți de ziua dificilă. Ari Thór stătea aşezat la picioarele patului şi făcu pe furiş nişte poze folosind telefonul Kristínei.

Ea deschise ochii şi zâmbi.

— Ce faci, iubito? întrebă el.

— Bine. Sunt bine. Dar nu mai pot de oboseală. O să fie un Crăciun ciudat.

— Nu e chiar ce ne-am aşteptat. Nu avem parte nici măcar de Crăciunul dintr-un hotel din Blönduós despre care vorbiserăm, zise el.

— E perfect aşa, spuse ea, oboseala fiindu-i evidentă în voce.

— Cadoul tău, sau toate cadourile... pot să aştepte până diseară.

— Ar trebui să luăm ceva şi pentru el, zise Kristín.

— Ai dreptate. Nu eram pregătit. Bănuiesc că nu e niciun magazin deschis acum. Va trebui să-i dăm cartea ta şi să-i scriem acolo ceva. Primul lui cadou de Crăciun.

— Cartea mea? întrebă ea şi îşi dădu seama ce însemna asta. Ah, bineînțeles, mi-ai luat o carte? Mulțumesc.

Se întinse ca să-l prindă de mână.

— Sper că e ceva potrivit pentru un copil...

— E un roman, nu o carte de copii, evident, dar merge. Bietul băiat... să se nască în Ajun. Sper ca lumea să nu aibă impresia că poate scăpa dându-i un singur cadou pe an pentru tot restul vieții lui!

— A fost incredibilă, Ari Thór, zise ea. Naşterea. Nu mi-am imaginat niciodată durerea...

— De data asta ai avut ghinion, spuse el fără să gândească; apoi îşi dădu seama că tocmai lăsase de înțeles că vor mai fi şi alți copii.

Întotdeauna îşi dorise frați sau surori şi se văzuse având măcar doi copii – cu toate că dimensiunea familiei lor era ceva ce nu discutaseră niciodată.

Kristín dădu din cap, iar Ari Thór făcu un efort să schimbe subiectul.

— Cum a mers cu bătrânul? Ce secrete cumplite ai aflat despre străbunicul tău?

— Ți-am spus aseară despre fiica lui, mai ții minte?

Ari Thór clătină din cap şi simți un junghi de vinovăție.

— Nu prea...

— Ei bine, zâmbi Kristín, ce pare să se fi întâmplat e că stră-străbunicul a mers la Saudárkrókur într-o iarnă când vremea era urâtă, lăsându-şi familia în urmă. Cât era plecat, soția lui s-a îmbolnăvit şi a murit la scurtă vreme după aceea, înainte ca el să se întoarcă. Fiica lor, sora bunicului meu, nu avea cum să cheme un doctor şi a făcut tot ce a putut ca să-şi țină mama în viață până se întorcea tatăl ei. N-a ieşit bine. A trebuit s-o privească pe mama ei cum moare. Se pare că l-a învinovățit mereu pe tatăl ei pentru asta – nu că ar fi fost vinovat.

Ceva din povestea scurtă îi atrase atenția lui Ari Thór, ceva ce mai-mai că reuşea să apuce, dar nu reuşea.

— De ce nu era acasă? întrebă el după o clipă de tăcere. Ce l-a făcut să meargă la Saudárkrókur?

— Asta-i remarcabil, răspunse Kristín. Se oferise voluntar să ducă nişte medicamente acolo. Un copil grav bolnav avea nevoie de medicamente disponibile numai la Blönduós. Cineva acceptase deja să le ducă dintr-un oraş în altul. Apoi vremea s-a înrăutățit iar persoana asta n-a îndrăznit să meargă mai departe. Pe drum s-a oprit acasă la străbunicul şi s-a întors la Blönduós cât de repede a putut. Aşa că

străbunicul meu s-a oferit să facă el călătoria – în toiul iernii, numai ca să ajute o familie pe care nu o cunoştea S-a dovedit o decizie fatală. Bătrânul pe care l-am întâlnit la Saudárkrókur cunoştea bine povestea. Copilul pentru care erau medicamentele era fratele lui mai mare. Străstrăbunicul meu i-a salvat viața aducându-i medicamentele la timp. Bătrânul spunea că familia l-a considerat pe străbunicul practic un sfânt pentru că a făcut asta.

Gândurile lui Ari Thór rămaseră la prima parte a poveştii. Kristín spusese că fiica străbunicului ei îşi văzuse mama murind sub ochii ei şi îşi învinovățise tatăl, în ciuda nevinovăției lui.

— Scuză-mă, iubito. Trebuie să-l sun pe Tómas.

— Ce? Acum? Ca să-i spui despre copil?

— Da... De fapt, da şi nu. Nu te superi, nu?

— Bineînțeles că nu. O să încerc să mai dorm. Dar nu ți se pare remarcabil ca un om să fie atât de bine intenționat şi lucrurile să ia o turnură aşa proastă pentru el? E aşa nedrept...

— Profund nedrept. Dar cel puțin ştiu că te tragi din oameni buni, spuse el zâmbind, mângâind-o pe obraz şi aruncând o privire la copilul adormit în brațele mamei lui.

Apoi ieşi pe coridor ca să-l sune pe Tómas.

— Fir-aş să fiu! strigă Tómas în telefon când îi dădu vestea cea mare. Felicitări, băiete, mă bucur enorm pentru tine! Cred că pluteşti!

— Cam aşa ceva, răspunse Ari Thór cu sinceritate.

Încă încerca să conştientizeze faptul că are un fiu, şi că micuțul doarme în aripa unui spital. Avusese la dispoziție câteva luni să se obişnuiască cu ideea dar, chiar şi aşa, nimic nu-l pregătise pentru sentimentul acela amețitor, de euforie.

— Eşti la Reykjavík? întrebă el.

— Da, sunt acasă acum, răspunse Tómas. Nevastă-mea s-a bucurat să mă vadă. Ar fi avut parte de un Crăciun de una singură...

— Am o teorie pe care aş vrea s-o auzi – despre caz.

— Serios, tot la caz te gândeşti? Nu te opreşti niciodată, nu-i aşa? Bine, fie. Dă-i drumul.

— După cum ştim, camera din pod a Ástei e singura cu vedere spre marginea prăpastiei.

— Aşa e, zise Tómas rar.

— Iar când era mică i-a spus Thórei că a trebuit să plece din casă din cauza a ceea ce a văzut de acolo, de sus, corect?

— Da, aşa ne-a spus Thóra, cel puțin.

— Prin urmare destul de multe persoane au acceptat faptul că a fost martoră la moartea surorii ei – sau chiar că a văzut pe cineva împingând-o de pe stânci. Mai ții minte şi ce ne-a spus Arnór? A spus că tatăl Ástei, Kári, i-a zis Thórei povestea despre ce s-a întâmplat când Sæunn a căzut de pe stânci – că pur şi simplu a fugit afară în timpul nopții şi a încercat să se arunce. Kári susținea că a încercat s-o oprească, dar nu a reuşit.

— Da, îmi amintesc toate astea. Ce încerci să-mi spui?

— Şi în cele din urmă, continuă Ari Thór, azi-dimineață am putut vedea scrisoarea veche pe care Ásta i-a trimis-o lui Óskar la doisprezece ani. De acolo pare că ea a evitat să-şi viziteze tatăl la spital. În fine, Kristín a spus ceva care nu are nicio legătură cu toate astea, dar m-a pus pe gânduri. Oare e posibil ca noi să fi înțeles greşit totul? Şi nu doar noi, ci şi Thóra şi toate persoanele implicate? Oare e posibil ca Ásta chiar să fi văzut ceva de la fereastra din pod, dar să nu fie vorba despre moartea surorii ei, ci despre cea a mamei ei? Şi oare e posibil să fi crezut toată viața că persoana care a împins-o era Kári?

12

— Fir-aş să fiu... zise Tómas a doua oară în câteva minute. Câți ani avea Ásta când a murit mama ei?

— Doar cinci ani, răspunse Ari Thór fără să fi fost nevoit să se gândească.

Avea informațiile principale din caz la degetul mic.

— Doamne sfinte, închipuie-ți ce efect trebuie să fi avut asupra unui copil mic! Să ai cinci ani şi să vezi aşa ceva...

— Exact. Era suficient de rău dacă a văzut-o pe mama ei pierzându-şi viața într-un mod aşa groaznic, dar să trăiască şi cu ideea că tatăl ei a fost cel care a împins-o...

Ari Thór oftă.

— Apoi a fost trimisă la Reykjavík după moartea surorii ei. Poate că tatăl ei chiar încerca să prevină ca şi pe ea să o lovească aceeaşi soartă; dar poate că Ásta s-a gândit că voia să scape de ea ca să nu spună nimănui ce văzuse. Iar atunci poate că şi-a alimentat ranchiuna față de el multă vreme. Dacă e să ne luăm după scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Óskar, cu siguranță aşa pare. Şi poate că a crezut, până la sfârşitul vieții, că tatăl ei era răspunzător de moartea mamei – că el o împinsese de pe stânci. Când, de fapt, încerca s-o salveze.

— E o teorie interesantă, dar nu-l scapă pe Arnór, spuse Tómas.

— Sunt conştient.

— Ba chiar sunt mai convins că el a ucis-o.

— Serios? întrebă Ari Thór mirat.

— Da, pentru că elimină teoria cum că altcineva ar fi omorât-o – cum că acea altă persoană, oricine a fost, a ucis-o şi pe Tinna şi o voia moartă pe Ásta crezând că se întorsese ca să spună adevărul. Dacă, în realitate, Ásta a văzut moartea mamei ei, întreaga teorie se destramă.

Ari Thór căzu o clipă pe gânduri.

— E adevărat. Însă am pornit cu toții de la premisa că Ásta ştia ceva despre moartea Tinnei. Dacă persoana respectivă – persoana care a ucis-o pe Tinna – credea acelaşi lucru şi voia să se asigure că Ásta nu o expune, atunci...

— Ideea asta nu pot s-o cred deloc, zise Tómas. Aşteaptă şi o să vezi... Arnór e al naibii de vinovat. O să mărturisească mâine, după o noapte în celulă. De obicei îşi face efectul.

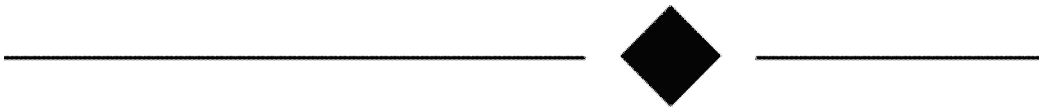

Ari Thór rămase afară pe coridor după ce vorbi cu Tómas, hotărând să-i dea Kristínei ocazia să doarmă.

Îşi spunea că era gestul corect, părintesc, când telefonul îi sună pe neaşteptate. Nu era un număr cunoscut, dar hotărî să răspundă oricum. Trebuia să fie important dacă îl suna cineva la ora aceea, când Crăciunul era pe cale să înceapă.

— Ari Thór, zise el scurt.

— Da, bună, Ari Thór.

Era un glas de femeie, familiar.

— Sunt tot eu, Sara... Elín Sara. Am vorbit de dimineață.

Glasul îi era poticnit, de parcă n-ar fi fost convinsă că era o discuție la care voia să participe.

— Îmi pare rău că te sun aşa târziu, sigur eşti acasă şi aştepți cina de Crăciun...

Era departe de realitatea situației, dar se simțea politicos şi prietenos, aşa că-i răspunse că nu-l deranja. În timp ce vorbea îşi dădea seama din ce în ce mai tare că pe femeie o măcina ceva important – un aspect din caz care putea arunca o lumină nouă în cadrul anchetei.

— Am tot întors lucrurile pe toate părțile după ce am vorbit de dimineață... şi poate că n-am fost întru totul deschisă cu tine, spuse ea cu un tremur sesizabil în voce. A fost un şoc să mă gândesc din nou la locul ăla, chiar dacă

nu e ceva ce aş putea uita vreodată. Şi am fost foarte mirată că Thóra mi-a pomenit numele după atâţia ani. Vezi tu, i-am purtat ranchiună atâta vreme – nu că lucrul ăsta se va schimba vreodată... Dar e o uşurare să ştiu că nu i-a dat pace.

— Ţi-a făcut ceva? întrebă Ari Thór cu precauţie, nedumerit de ceea ce auzea.

— Thóra? Nu, nu e ceva ce a făcut propriu-zis, spuse ea lent, mai degrabă ceva ce nu a făcut. Ar fi trebuit să reacţioneze altfel. Comportamentul ei a fost îngrozitor.

Urmă o pauză lungă.

— Vezi tu, am cedat nervos... m-am retras în carapacea mea şi n-am suflat niciun cuvânt despre episodul ăla; nimănui, în atâţia ani. Iar apoi ai sunat tu şi m-am gândit că poate asta e ocazia pe care am aşteptat-o, ocazia să spun povestea... şi cred că mi-ar face bine.

Elín Sara amuţi. Ari Thór se aşează pe unul dintre scaunele galbene, de plastic, înşirate de-a lungul coridorului din spital; se dovedi a fi pe cât de incomod părea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea aşteptă înainte să răspundă; era limpede că-i era greu să vorbească despre întâmplarea aceea.

— Sigur, ar fi trebuit să fac ceva atunci, chiar dacă Thóra m-a dezamăgit. Dar aveam doar nouă ani, eram copil... Însă tot am avut atâta minte cât să fug.

Ari Thór voia să repete întrebarea dar se abţinu, atent să nu pună prea multă presiune.

— El m-a dus la far ca să-mi arate împrejurimile. A fost palpitant. Nu mi-am dat seama atunci, dar ştiu că a ales exact momentul potrivit, când nimeni nu putea să ne vadă. Oricum n-ar fi contat pentru că odată intraţi în far a încuiat uşa. Îmi amintesc atât de clar; a fost oribil. Dar n-am spus niciodată nimic.

Ari Thór îşi putea imagina foarte viu scena. Nici el însuşi nu se simțise în largul lui în far.

— Nici măcar n-am urcat pe scări. A făcut totul chiar acolo, în prag.

Se opri, trase aer în piept şi se strădui să continue.

— N-a mai trebuit niciodată să pun asta în cuvine şi nu ştiu dacă îndrăznesc să o fac. Dar şi-a scos pantalonii, apoi izmenele... zise ea şi căzu iar în tăcere. Înțelegi...

Ari Thór ar fi preferat să nu audă mai multe; se simțea copleşit de dezgust.

— Nu m-a atins – dar nu înseamnă că a fost mai puțin rău. Niciodată n-am... zise ea, apoi repetă cuvintele ca să le dea mai multă greutate: *niciodată* n-am trecut peste. Am încercat să-i spun imediat Thórei în seara aceea şi îmi amintesc reacția ei imediată. „Minți, fetițo", a zis cu toată uşurința posibilă. Ca şi cum nici nu-i păsa. Dar n-am renunțat, şi mi-am dat seama că până la urmă a crezut ce spuneam. Şi ştii ce mi-a spus?

— Nu, răspunse Ari Thór.

— „Viața poate fi nedreaptă." Asta a spus hoaşca nenorocită! izbucni furia Elínei Sara. „Viața poate fi nedreaptă"! N-am mai suportat. I-am sunat pe ai mei şi i-am rugat să mă ia. Nu le-am spus niciodată de ce. N-am putut vorbi niciodată cu nimeni despre întâmplarea asta până acum, când ți-am spus ție. E o uşurare, crede-mă. Sigur, ar fi trebuit să fac ceva în sensul ăsta când am crescut suficient – să-l târăsc pe nemernic la tribunal. Dar cu cât a trecut mai mult timp, cu atât mai puțin am vrut să vorbesc despre asta. Am vrut doar să uit.

Se lăsă din nou tăcerea.

Mai rămânea o întrebare care cerea răspuns. Ari Thór îşi dădu seama că, în adâncul ființei, spera ca persoana în cauză să fie Arnór. Aşa, Tómas va fi arestat pe cine trebuia, chiar dacă din motive şubrede.

— Cine a fost persoana care te-a tratat în felul ăsta? întrebă în cele din urmă, pregătindu-se să audă răspunsul.

— Reynir, bineînțeles. Şi, ca să pună sare pe rană, apare în ziare tot timpul cu zâmbetul ăla pe față, Domnul Perfect. Îmi amintesc zâmbetul ăla foarte bine. Dar pentru mine înseamnă altceva. Ceva revoltător.

13

Ari Thór intră să-i controleze pe Kristín şi pe copil şi văzu că dormeau duşi. Nu-i plăcea deloc să-i părăsească, însă era o chestiune pe care trebuia s-o rezolve. O rugă pe asistentă să-i transmită Kristínei mesajul când se trezea, apoi se grăbi la maşina de patrulă pe care o avea încă împrumutată de la secția locală şi conduse spre Kálfhamarsvík cât de repede îndrăznea, uneori chiar şi mai şi. Drumul era acoperit cu porțiuni de gheață şi ningea, prin urmare condițiile nu erau ideale pentru a şofa cu viteză.

Toate piesele începeau să se îmbine. Reynir nu abuzase doar o singură fată, era convins. Ásta trebuie că îndurase aceeaşi experiență şi păstrase tăcerea, la fel ca Elín Sara. Motivul pentru care se întorsese Ásta era ca să caute răzbunare, sau chiar să-l stoarcă de nişte bani, lucru care părea probabil, pentru că trecuse prin dificultăți financiare. Moartea Ástei o zguduise pe Thóra; îi scosese la suprafață toate vechile ei bănuieli – ştia ce-i făcuse Reynir Sarei.

Dacă Reynir îi făcuse acelaşi lucru Ástei, şi poate şi Tinnei, oare tot el fusese vinovat de uciderea lor?

După câteva pahare de vin, Thóra îndrăznise să pomenească numele Sarei. Reynir fusese uluit şi nu era pregătit să rişte ca ea să spună mai multe. Prin urmare, trebuie s-o fi asfixiat în timpul nopții. Fără îndoială îşi găsea justificarea spunându-şi că zilele îi erau numărate oricum.

Da, totul începea să se îmbine.

La promontoriu era întuneric când ajunse Ari Thór. Farul era luminos, dar din casă nu se vedea nicio lumină, iar maşina 4×4 a lui Reynir nu se vedea nicăieri.

Ari Thór sări afară din maşină, alergă până la poartă şi petrecu frustrant de mult timp deschizând-o, apoi se grăbi spre casa cufundată în întuneric. Bătu cu putere în uşă, dar nu primi niciun răspuns. Încercă uşa şi descoperi că era descuiată. Când intră strigă după cineva, căutând în toate camerele, dar casa părea goală.

Apoi îşi dădu seama că era aproape ora şapte şi că Óskar spusese că el şi sora lui obişnuiau să meargă în Ajun la biserică la ora şase. Óskar pomenise chiar şi numele bisericii, însă Ari Thór nu şi-l amintea. Îl sună pe mobil pe inspectorul din Blönduós, uitând să-şi ceară scuze că-l apela în timp ce festivitățile de Crăciun erau în toi şi nici măcar urându-i Crăciun fericit. Pur şi simplu zise cum îl cheamă şi trecu direct la subiect.

— Unde merge lumea din Kálfhamarsvík la biserică?

— Probabil la Hof, răspunse inspectorul pe un ton relaxat.

Hof, aşa e, îşi spuse Ari Thór.

— E un loc deosebit, continuă amabil inspectorul. Cândva, acolo a fost descoperit un preot vinovat de vrăjitorie... acum mult timp, bineînțeles.

— Mersi, spuse Ari Thór în încercarea de a stăvili fluxul de informații. Cum ajung acolo?

— Unde eşti?

— La Kálfhamarsvík.

— Mergi înapoi la Skagaströnd, iar după zece minute ar trebui să o vezi pe stânga. N-ai cum s-o ratezi. Dar ce cauți acolo...?

Ari Thór închise fără să răspundă şi întoarse maşina. Conduse în tăcere, cât de repede putea, având grijă să rămână pe carosabil. Încă ningea, iar întunericul învăluitor făcea călătoria destul de riscantă. Dar zăpada reflecta o

geană de lumină, aşa că găsi biserica destul de uşor – era bine luminată, iar în dreptul ei erau parcate câteva maşini.

Ari Thór opri lângă un tractor obosit care părea să fi fost roşu când era nou, dar care îşi lăsase de mult în urmă zilele cele mai bune. Urcă rapid treptele care duceau la biserică. Zumzetul cald al unui imn de Crăciun plutea uşor afară în frig. Rămase o clipă sub două cruci de lângă intrare, ezitând să întrerupă slujba. Deschise uşa cu băgare de seamă şi privi înăuntru. Reynir stătea aproape de capătul bisericii, lângă naos, cu Óskar lângă el.

Preotul se uită de-a lungul culoarului direct la Ari Thór, însă ceilalți nu-i acordară atenție până nu păşi înainte, atingându-l pe Reynir pe umăr şi şoptindu-i la ureche:

— Putem discuta afară? Acum, te rog.

Reynir se ridică în picioare, cu o expresie uluită – sau înspăimântată? – pe chip. Un murmur străbătu congregația în timp ce corul se străduia să continue imnul – nereuşind în totalitate.

Ari Thór îl conduse pe Reynir afară sub fulgii care cădeau uşor. Se pregătea să-l direcționeze spre maşina de poliție când Óskar apăru pe neaşteptate pe treptele din spatele lor. Pentru prima oară nu mai purta obişnuitul pulover cu guler; îl înlocuise cu un costum gri, o cămaşă albă şi o cravată cu dungi verzi. Ca de obicei, în mână avea bastonul.

— Ce naiba se petrece aici? ceru el să afle, cu mai multă hotărâre şi energie decât se aşteptase Ari Thór de la el.

Ari Thór se opri, la fel şi Reynir.

— Trebuie să vorbesc cu Reynir.

— Despre ce?

Ari Thór oftă.

— Au ieşit la lumină informații noi. Mai am câteva întrebări de pus.

— Cum îndrăzneşti să mă scoți de la slujba din Ajunul Crăciunului? şuieră Reynir la Ari Thór, în mod limpede

hotărând că atacul era cea mai bună formă de apărare. Te-am lăsat să-ți faci de cap cu tot felul de lucruri, dar asta e prea mult. O să fac reclamație mâine la prima oră!

Arogant până la capăt, îşi zise Ari Thór. Ei bine, era un moment la fel de bun ca oricare altul ca Óskar să afle ce fel de om era.

— S-a terminat, Reynir, i-o întoarse Ari Thór. Sara – Elín Sara – m-a sunat în seara asta şi mi-a spus toată povestea. Tăcerea a fost ruptă. Cât credeai că o să poți ține tot secretul ăsta?

Era limpede că Reynir fu luat pe nepregătite şi că Ari Thór nimerise la țintă. Însă părea hotărât să păstreze aparențele.

— Despre ce vorbeşti, băiete? Nu cunosc nicio Sara. Şi asta e tot ce am de spus.

Începu să meargă înapoi spre biserică.

Ari Thór îl apucă pe Reynir de braț.

— Nu pleci nicăieri.

— Sara? Fata care a stat la noi? întrebă Óskar.

— Despre ea e vorba, răspunse Ari Thór ştergându-se la ochi de fulgi.

— Te-a sunat? continuă Óskar.

— Nu încuraja prostia asta, Óskar, zise Reynir tăios, ca şi cum ar fi dat porunci unui subordonat.

— Am contactat-o astăzi, mai devreme, şi n-a vrut să-mi spună nimic. Dar apoi m-a sunat în seara asta şi mi-a zis toată povestea – mi-a descris exact cum a tratat-o Reynir.

Reynir parcă înghețase.

— A pus-o să meargă la far cu el, a încuiat uşa... şi a abuzat-o sexual.

— Ce dracu? strigă Óskar. E adevărat, Reynir? E adevărat?

Reynir se uită la Ari Thór şi apoi la Óskar, cu o figură lipsită de expresie, ca şi cum subiectul n-avea nicio legătură cu el.

— Bineînțeles că nu. Sunt o grămadă de minciuni.

— Fata, Sara, i-a spus Thórei, dar Thóra n-a vrut s-o ajute. Şi îmi închipui că greşeala asta a bântuit-o pe Thóra până-n ziua în care a murit, zise Ari Thór.

— Ce dracu'? făcu Óskar din nou, apoi înjură, aruncându-i o privire cruntă lui Reynir. A avut mereu grijă de tine! Te-a privit ca pe fiul ei, fiul pe care nu l-a avut niciodată! Iar tu te-ai comportat mereu aşa urât cu ea!

— Nu-i datoram nimic, zise Reynir. Era o angajată, iar pe mama n-a înlocuit-o niciodată. Dacă ea asta credea, înseamnă că era mai ciudată decât mi-am închipuit.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre sora mea? zise Óskar printre dinți, parcă uitând că traiul lui depindea de omul acela.

Reynir nu zise nimic, iar Óskar continuă:

— Ce bărbat eşti să abuzezi o fetiță? Din motivul ăsta a venit Ásta aici înainte de Crăciun? Ai abuzat-o şi pe ea? Voia să-şi ia revanşa? ceru Óskar să afle, împungând aerul cu bastonul şi ridicând vocea. Răspunde-mi!

Reynir continua să nu spună nimic.

— Dumnezeule, zise Óskar. Ce-ar fi spus mama ta despre toate astea?

— N-o băga pe mama în chestia asta, replică Reynir pe un ton mai puțin aspru decât înainte, pentru că se atinsese un punct sensibil.

Óskar făcu doi paşi spre Reynir şi îl împinse puternic, aruncându-l pe spate.

— O pipăiai pe Ásta pe atunci? mârâi el, apropiindu-se de bărbatul neajutorat de pe jos şi punându-i un picior pe gât, cu o expresie amenințătoare pe chip. O pipăiai? Spune-mi adevărul!

Confruntându-se cu mânia neaşteptată a lui Óskar, Reynir părea îngrozit. Ari Thór şi-l aminti spunând că Óskar era puternic ca un taur.

Se pregătea să intervină, dar se abținu. Ştia că ar fi trebuit să intre în acțiune ca să-i separe şi să-l ducă pe Reynir la interogatoriu, dar voia să vadă cum urma să se sfârşească altercația dintre cei doi. Deşi ştia că nu e bine, hotărî să aştepte. Ceva îi spunea că mai erau lucruri de descoperit.

— Vreau adevărul! repetă Óskar.

Reynir părea gata să vorbească, dar nu reuşea să respire. Óskar ridică piciorul.

— Nu m-am atins niciodată de Ásta! gâfâi Reynir. Niciodată! Am lăsat-o în pace. Jur... era prea agresivă. Cu Tinna a fost mult mai uşor...

— Nenorocitule, şuieră Óskar. Ce i-ai făcut Tinnei?

— Nu le-am atins niciodată! spuse Reynir.

Óskar făcu un pas în spate, lăsându-l pe Reynir să se ridice puțin în capul oaselor.

— Am găsit computerul, minți Ari Thór, dându-şi brusc seama de motivul pentru care Reynir îl „pierduse".

— Ce? L-ați găsit?

— Nu voiai să vedem pozele, nu-i aşa?

— M-am oprit... zise el în grabă. Erau doar poze de pe internet!

La dracu, îşi zise Ari Thór. Bănuiala lui se adeverea.

— Da, înțeleg, spuse Ari Thór încercând să profite la maximum de slăbiciunea lui Reynir. Cred că mi-am dat seama.

— Nu sunt un om rău... trebuie să înțelegeți că nu m-am atins niciodată de ele, zise Reynir ridicându-se cu greu în picioare.

— Iar moartea Ástei a fost un accident?

— Voia să mă şantajeze, de multe milioane. A zis că a hotărât să o facă după ce a murit tata, acum că totul era al meu.

Făcu o pauză.

— Nu şi-a dat seama că n-a mai rămas prea mult. Bătrânul avea nas pentru afaceri mai bun decât al meu. Am luat câteva hotărâri care n-au fost prea inteligente, cred.

— Şi ce s-a întâmplat în noaptea aia? vru să afle Ari Thór.

Fulgii continuau să zburătăcească spre pământ, dar nu păreau să-l deranjeze pe Reynir. Îi aminteau lui Ari Thór de faptul că era, până la urmă, Crăciunul. Micile cristale scânteietoare erau liniştite, maiestuoase şi imparțiale; nu le deranja că unul dintre oamenii din fața bisericii putea fi un ucigaş.

— Mi-a bătut la uşă târziu în noaptea aia, destul de beată, şi m-a întrebat dacă aş vrea să merg cu ea până la far. N-am înțeles ce se întâmpla, aşa că m-am dus.

Oftă.

— N-ar fi trebuit să o fac. Probabil ştia unde o dusesem pe Tinna.

— Unde o duseseşi pe Tinna? interveni Óskar.

— Acolo... La far...

Vechea aroganță dispăruse. Reynir părea uşurat, de parcă mărturisirea ar fi adus cu ea un fel de iertare.

— M-a amenințat în toate felurile, a zis că are dovezi. Cred că juca la cacealma, dar mi-am pierdut cumpătul. Ştiam că dacă ieşea totul la suprafață nu urma să-mi pierd doar afacerea, ci şi reputația. Aş fi ajuns să nu mai am nimic. Am atacat-o, dar n-am vrut s-o omor!

Suspină, însă din pricina zăpezii era imposibil să-ți dai seama dacă avea lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ari Thór calm.

— Am apucat-o de gât, am zgâlțâit-o şi cumva s-a lovit cu capul de perete. A fost un accident! N-am vrut sub nicio formă s-o omor, repetă el.

— De ce ai aruncat-o de pe stâncă?

— Ce era să fac? Era moartă, zăcea acolo pe podeaua rece din far în toiul nopții. M-am gândit imediat la stânci. Nu era

chiar aşa nebunească ideea că şi-a luat viaţa în locul unde au murit mama şi sora ei. Am sperat să fie tratată ca o sinucidere... dar n-a mers aşa...

— Ai ţinut neapărat să vorbeşti despre fantome prin împrejurimi, nu-i aşa, făcând aluzie la tot felul de chestii supranaturale. Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? întrebă Ari Thór. Totul doar ca să ţeşi mai mult mister în jurul celor trei morţi.

— Se poate spune şi aşa, murmură Reynir.

— Acum îmi amintesc ceva ce ai spus în noaptea în care a murit Thóra, zise Óskar furios. Că Ásta era o fată drăguţă – şi acum, şi atunci. Avea şapte ani când ai văzut-o ultima oară. Nu eşti demn nici de dispreţ!

— Dar Thóra? întrebă Ari Thór. Ea de ce a trebuit să moară? Din cauză că a pomenit-o pe Sara?

— Thóra s-a uitat în ochii mei când a pomenit-o pe Sara. Era limpede că ştia ce se întâmplase şi eram convins că n-o să lase lucrurile aşa. Probabil voia să încheie socotelile vechi înainte să fie prea târziu. Nu-mi puteam asuma riscul ăsta. Dar mai avea atât de puţin de trăit încât a fost un gest de milostenie din partea mea să-i ofer o ieşire uşoară, nu o moarte lentă, zise el.

Ari Thór îşi dădu seama că avusese dreptate gândindu-se că acela era modul în care justifica Reynir uciderea Thórei.

Óskar încercă din nou să ajungă la Reynir, însă de astă dată Ari Thór îl ţinu.

— Uşurel, îi zise.

— Nenorocitule! şuieră Óskar. Ai omorât-o pe sora mea! Cum ai putut să faci aşa ceva?

Se aplecă în faţă şi îşi lăsă capul în jos, extenuat.

— Pare să fi opus rezistenţă, îi zise Ari Thór lui Reynir. După cum a arătat pata de vin.

— Da, a opus, la început. Apoi mi s-a părut că pur şi simplu a renunţat, acceptând ce se întâmpla.

— Şi am dreptate gândindu-mă că tu ai împins-o pe micuța Tinna de pe stâncă? întrebă Ari Thór precaut.

Reynir făcu ochii mari la Ari Thór, parcă cerând îndurare.

— În niciun caz! Nu m-am atins de ea! Nu în felul ăla... Eşti nebun? Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să omor un copil. Trebuie să fi fost un accident. N-aş face niciodată aşa ceva, niciodată!

Instinctul îi spunea lui Ari Thór să-l creadă pe Reynir, cu toate că era posibil ca acesta să fi tras linia înainte să recunoască o asemenea crimă. Însă acum luă cuvântul Óskar, vorbele fiindu-i adresate lui Reynir:

— Sper să arzi în iad, nemernicule, blestemă el.

Apoi se întoarse spre Ari Thór.

— O să spun totul. Am păstrat tăcerea prea mult timp. Din partea mea, vina pentru moartea Tinnei poate fi pusă pe umerii lui Reynir. Aşa că nu-ți spun asta ca să-i salvez lui pielea, ci ca să pun capăt secretului odată pentru totdeauna. E deja mult prea târziu.

— Cum adică? întrebă Ari Thór tăios.

Era posibil ca bărbatul acela cumsecade să aibă o crimă cumplită pe conştiință? Era posibil s-o fi omorât el pe fetiță?

— Nu Reynir a ucis-o pe Tinna.

— De unde ştii?

— Am văzut cât de cât cum s-a întâmplat. Înotam, eram la o oarecare distanță de țărm, dar n-am spus niciodată nimic, nu m-a lăsat inima. Poate că acum nu mai contează prea tare. Până la urmă adevărul iese mereu la iveală, nu-i aşa?

— A fost un accident? întrebă Ari Thór.

Avea o bănuială tulburătoare în minte, o teorie pe care nu o luase în calcul până atunci dar care acum devenise cea mai probabilă explicație. Voia cu disperare să se înşele şi spera ca Óskar să-i arate exact lucrul ăsta.

— Nu, nu a fost un accident, zise el şi oftă. Cred că Ásta a împins-o.

— Ásta şi-a împins propria soră de pe stânci?

— Da, aşa cred că s-a întâmplat. Ásta nu era ca alți copii, mai ales după ce a murit mama ei.

— După ce a asistat la moartea mamei ei, poate? adăugă Ari Thór gândindu-se la noua lui teorie.

— Crezi că aşa s-a întâmplat? Cu siguranță ar explica mai multe lucruri. Ásta era rece, distantă – aproape lipsită de emoții. Dar ne înțelegeam bine. Îmi era drag de ea. Însă după ce a murit sora ei am putut s-o citesc mai uşor. Era vicleană şi absorbită de propria ei lume. Ți-am spus de dimineață – fără să mă gândesc – că prietenia aceea m-a ars. Le-am văzut pe amândouă pe stânci în ziua aceea când înotam. Nimeni altcineva nu mai era în apropiere. Sunt sigur că doar se jucau, apoi dintr-odată Tinna nu mai era acolo. M-am gândit că intrase în casă, aşa că nu m-am grăbit să mă întorc la mal. Apoi când am auzit că Tinna căzuse de pe stânci mi-am dat seama ce trebuie să se fi întâmplat. Am citit pe figura Ástei. A minți pe toată lumea, a zis că nici nu se apropiase de stânci.

Imaginea lui despre Ásta se fărâmițase. Ari Thór încă vedea zâmbetul enigmatic şi ochii distanți. Să fi fost aceea fata care-şi omorâse sora mai mică pe când avea doar şapte ani?

— De ce naiba a făcut-o? întrebă Ari Thór.

Reynir părea să-şi fi venit în simțiri, vocea îşi recăpătase puterea de odinioară.

— Pot să ghicesc, zise el. Mi-a spus ceva cu mult timp în urmă, nu mult după moartea surorii ei.

— Ce anume? ceru să afle Ari Thór, poate prea dornic.

— Mi-a spus că acum puteam merge să navigăm în seara aceea. Că Tinna dispăruse şi că nu-i mai putea spune tatălui lor poveşti despre mine... şi că eu o să fiu mereu în

preajmă s-o duc pe Ásta pe mare. Vezi tu, era fascinată de barca pe care o construiam pe atunci. Îi promisesem că o să mergem să navigăm în fiecare zi odată ce era terminată barca. Pe atunci nu mai vorbea decât despre promisiunea aceea. Poate... poate a crezut că trebuia să scape de Tinna ca să fie sigură că visul n-o să-i fie zădărnicit.

Ari Thór se întoarse către Óskar.

— De ce n-ai spus nimic atunci? De ce n-ai explicat ce i s-a întâmplat Tinnei? întrebă el.

Ştia de ce păstrase Reynir tăcerea în legătură cu barca şi promisiunea făcută Ástei; voise să-şi ferească propriile secrete de privirile celorlalți.

— Avea şapte ani! N-am vrut să-i distrug viața şi m-am gândit că n-ar fi făcut niciun bine. Apoi tatăl ei a trimis-o de acolo. Cred că el ştia ce s-a întâmplat, că a simțit. A văzut dincolo de minciuni şi n-a suportat să mai fie în preajma ei, spuse Óskar şi făcu o pauză. Cred doar că Ásta nu era o persoană bună, spuse în cele din urmă.

Ari Thór auzea notele de la „Noapte de vis” plutind afară din biserică, semn că slujba urma să se încheie în curând.

— Haide, îi spuse lui Reynir. Trebuie să plecăm.

Aruncă o privire spre Óskar, care stătea pe treptele bisericii.

El şi Reynir se îndreptară spre maşina de poliție, iar muzica dulce dinspre biserică se auzi tot mai slab cu fiecare pas.

14

Reynir petrecu cea mai mare parte din drum în tăcere. Abia când se apropiau de Blönduós vorbi în cele din urmă:

— Doar nu crezi toate chestiile pe care le-am spus mai devreme.

Avea un ton glacial.

— Cum adică?

— Eram îngrozit de afurisitul ăla. Trebuia să spun ceva să-l calmez şi tot nu înţeleg de ce nu ai intervenit, nu că m-aş sinchisi să fac plângere împotriva ta. Îţi dai seama că nu scot niciun cuvânt până nu vine avocatul meu de la Reykjavík.

Asta era faţeta lui Reynir familiară deja pentru Ari Thór. Cedase sub presiune, iar acum încerca să peticească fisurile; să dea totul la o parte ca fiind minciuni şi să se strecoare afară din situaţie.

Ari Thór şi-l imaginã mizând prea tare pe mâna pe care o avea la fel ca atunci când Ásta îl prinsese la colţ în far. Fusese ca un animal în cuşcă, se pusese în rolul victimei şi îşi pierduse cumpătul...

Poate că urma să scape cu o parte din toate astea; de fapt, Ari Thór ştia că mărturisirea din faţa bisericii nu era o dovadă suficient de puternică. Noroc că Elín Sara putea depune mărturie în privinţa abuzului. Urma să fie îndeajuns ca să demonstreze exact ce fel de om era.

Gândurile lui Ari Thór se întoarseră la Óskar. Ce avea să se aleagă acum de bătrân? Nu mai putea rămâne în casă şi era puţin probabil să aibă propriile fonduri. Probabil urma să fie nevoit să plece din Kálfhamarsvík, locul pe care-l îndrăgea aşa de mult, şi să-şi petreacă restul zilelor altundeva. Mai avea alte rude? Dacă nu, nu avea la cine să apeleze şi probabil urma să rămână complet singur. Era o soartă crudă.

Ari Thór era încântat, însă, că Arnór avea să fie, probabil, eliberat în curând şi va putea petrece Crăciunul – sau ce mai rămăsese din el – împreună cu soţia. Lui Ari Thór i se părea greu de înţeles relaţia dintre cei doi, dar nu intenţiona să judece viaţa personală a altora. Avea destule pe cap în a lui.

Formalitățile se încheiaseră. Reynir era în drum spre arestul din Akureyri, iar Tómas primise vestea. Ari Thór era convins că-l auzise pe Tómas practic înecându-se cu berea de Crăciun.

— Vin în nord imediat, fură ultimele cuvinte pe care le rosti, iar de astă dată Ari Thór nu protestă.

Se grăbi să ajungă înapoi la spital. Kristín era trează, dar băiețelul lor dormea.

— Unde naiba ai fost? şopti ea zâmbindu-i.

El rămase tăcut câteva clipe, privind la copilaşul adormit.

— Nu-ți face griji, spuse ea încetişor. Doarme dus.

— A fost o zi... L-am arestat pe Reynir Ákason.

— Serios? El a omorât-o pe femeie, pe Ásta? întrebă ea uluită.

— Da, şi pe cealaltă, azi-noapte. A mărturisit ambele crime. Şi asta nu-i tot. Se pare că mai are ceva pe conştiință... abuz de minori, inclusiv pe Tinna, sora Ástei...

Îşi regretă vorbele chiar în clipa în care le rosti. Nu era pregătit să răspundă întrebărilor despre ce pățise micuța, nu atunci. Cum să-i explice Kristínei, mama unui copilaş nevinovat în vârstă de doar câteva ore şi care dormea atât de liniştit, că o fetiță de numai şapte ani ajunsese la concluzia că era nevoită să-şi împingă propria soră de pe marginea unei prăpăstii? Cum să-i explice că era posibil să fi făcut acest lucru ca să-şi protejeze prietenul, pe abuzator, pentru că îi promisese să o plimbe cu barca? Şi asta numai pentru că era o fată care iubea marea...

— Ari Thór, spune-mi ceva... începu Kristín.

O întrerupse înainte ca ea să pună întrebarea.

— Mai târziu, scumpo. O să-ți povestesc mai târziu.

— Cum? Da, bineînțeles, mai târziu. Dar voiam să te întreb altceva.

— Aşa?

— Poți să-mi spui despre tatăl tău?

Întrebarea îl luă pe Ari Thór prin surprindere.

— Ce vrei să ştii?

— Ce a pățit...

Ari Thór şovăi.

— Într-o zi, o să-ți spun povestea. Dar nu acum.

Chiar şi aşa, mintea lui se întoarse cu cincisprezece ani înainte, în vara lui 1997, când tatăl şi tizul lui, Ari Thór Arason senior, dispăruse fără urmă.

Iar apoi, şase ani mai târziu, în vara lui 2006, Ari Thór primise scrisoarea de rău augur prin poştă: un document oficial de revendicare, având legătură cu o factură de 7000 de lire sterline de pe un card de credit din Marea Britanie, pe numele unui „Ari Thór Arason". Prima reacție a lui Ari Thór fusese că picase victimă unui furt de identitate, dar apoi observase că scrisoarea conținea informații personale despre posesorul cardului, inclusiv data naşterii: 15 ianuarie 1960. Era data de naştere a tatălui dispărut al lui Ari Thór. Oare era posibil ca tatăl lui să fie încă în viață? Primul lucru pe care-l făcuse Ari Thór fusese să-şi cumpere un bilet de avion spre Londra ca să încerce să dea de urma tatălui său...

Dar, aşa cum îi spusese Kristínei, povestea aceea trebuia să aştepte. Acum era momentul să se concentreze asupra viitorului.

NOTA AUTORULUI ŞI MULȚUMIRI

Povestea de față este în totalitate rodul ficțiunii. Personajele şi întâmplările din ea nu au niciun temei în realitate.

Cu toate acestea, golful Kálfhamarsvík şi promontoriul Kálfhamarsnes sunt locuri reale şi am încercat să descriu împrejurimile lor cât mai precis, deşi e greu să surprinzi frumusețea acestei zone doar prin cuvinte. Casa de pe promontoriul de la Kálfhamarsnes s-a născut din imaginația autorului, la fel ca povestea în sine, şi nu face trimitere la nicio casă care e posibil să fi existat cândva acolo.

Romanul foloseşte ca spațiu al acțiunii locul satului care a fost cândva Kálfhamarsvík, iar satul a fost cât se poate de real. Informațiile pe care le oferă personajele despre istoria lui sunt menite să fie precise. Aşezarea a fost abandonată în jurul anului 1940: mai jos am întocmit o listă a principalelor surse de informare în legătură cu zona respectivă. Orice abatere de la adevărul istoric este din vina autorului.

Cutremurul menționat în carte a fost şi el real. A avut loc în 1963 şi s-a simțit în zona aceea, precum şi în Siglufjörður, de exemplu.

Ar trebui menționat şi că povestea unuia dintre personaje despre presupusele activități ale unor fantome malefice se bazează pe relatările din presă ale unor întâmplări de la ferma Saurar din 1964. Ferma se află la o scurtă distanță de Kálfhamarsvík.

Farul descris în carte chiar se află la Kálfhamarsvík. A fost proiectat de Axel Sveinsson şi dat în folosință în 1942. Vreau să-i mulțumesc călduros lui Gudmundur Bernódusson de la Administrația Rutieră şi de Coastă a Islandei pentru că mi-a permis accesul în far ca să-l pot descrie cât mai precis.

Şi agentului de poliție Eiríkur Rafn Rafnsson şi procuroarei Hulda María Stefánsdóttir le datorez mulțumiri pentru ajutorul lor – pentru că au corectat textul şi pentru bogăția de informații cu privire la felul în care îşi îndeplineşte poliția sarcinile.

În capitolul trei din a doua parte a cărții, apar două pasaje, chipurile dintr-un jurnal scris de străbunicul Kristínei. De fapt, pasajele sunt împrumutate dintr-un jurnal ținut de propriul meu străbunic, Jónas Guðmundsson. Jurnalul nu are niciun fel de altă legătură cu cel imaginar scris de străbunicul Kristínei, întrucât personajul și viața lui sunt rodul imaginației autorului.

Ca de fiecare dată, există mulți oameni cărora să le mulțumesc pentru contribuția și ajutorul lor. În primul rând aș vrea să-i amintesc pe părinții mei, Jónas Ragnarsson și Katrín Guðjónsdóttir, și fratelui meu, Tómas Jónasson (căruia îi este dedicat romanul de față), pentru sprijinul și încurajările lor constante.

Le mulțumesc și editorului meu, Karen Sullivan, de la Orenda Books, și traducătorului meu, Quentin Bates. Mai departe aș vrea să le mulțumesc agenților mei, Monica Gram de la Copenhagen Literary Agency și lui David Headley, de la DHH Literary Agency, precum și editorului meu islandez, Pétur Már Ólafsson, și redactorului meu islandez, Bjarni Þorsteinsson.

Nu în ultimul rând, cele mai calde mulțumiri soției mele María și fiicelor mele, Kira și Natalía.

Ragnar Jónasson

Surse de informare despre așezare și far:

Bjarni Th Guðmundsson: *Byggð á Kálfshamarsnesi og næsta nágrenni* („Așezarea de la Kálfshamarsvík și districtul"), Húnavaka, 1982.

Guðmundur Bernódusson, Guðmundur L. Hafsteinsson and Kristján Sveinsson: *Vitar á íslandi* („Faruri în Islanda"), 2002.

Kristján Sigurjónsson: *Frá líftnu í Kálfshamarsvík* („Despre viața la Kálfshamarsvík”), Húnvetningur 2000-2001.

Kristján Sveinsson: Informații afişate pe semnele de la Kálfshamarsvík.

Sigurjón Björnsson: *Skaginn og Skagaheiði,* 2005.

Seria
Dark Iceland

RAGNAR JÓNASSON
femeia din far

„Era o imagine pe care Ásta Káradóttir nu avea s-o uite niciodată, chiar dacă – sau poate tocmai din acest motiv – nu era decât o copilă când o văzuse.

Se afla în camera ei când se întâmplase. Ușa fusese până atunci închisă, la fel și ferestrele, iar aerul dinăuntru era stătut. Era așezată în capul oaselor în patul care scârțâia noaptea când ea se răsucea să privească afară pe geam. Era posibil – sau chiar probabil – ca în amintirea pe care o avea din ziua aceea să se fi infiltrat și alte lucruri, chemate din alte amintiri din copilărie. Însă ceea ce văzuse – întâmplarea groaznică la care fusese martoră – nu avea să-i dea pace niciodată.

Nu povestise nimănui.

Iar acum se întorsese, după un exil îndelungat."

Ragnar Jónasson – *Femeia din far*

„Nicio țară asociată cu *Nordic noir*-ul nu e mai mohorâtă, întunecată, rece, înzăpezită și pustie decât Islanda. Și niciun scriitor de suspans nu ilustrează aceste elemente mai viu și mai înspăimântător decât Ragnar Jónasson."

The Times

„Modul în care evocă peisajul înghețat al Islandei te face să nu poți lăsa cartea din mână."

The Sunday Times

„Un *thriller* captivant, plin de piste false întinse cu viclenie, care îți dezvăluie misterul picătură cu picătură, fiind însă și un portret subtil al Islandei contemporane."

METRO

CRIME SCENE PRESS

Foto: © Alan Reed Photography | shutterstock.com